

λούθησε τη νέα, που τον ωδήγησε στο δωμάτιο του αρώσπου.

Η καλόγρια-νοσοκόμος, δρθια μπροστά στο παράθυρο, έπαιζε με το κουμπολόγι της.

—Ο κύριος Ντελάγκλ, ο συμβολαιογράφος του πατέρα μου, της είπε ή ψευδο-Στεφανία. Αφήστε μας, σάς παρακαλώ, μόνους, αδελφή.

Η καλόγρια άποσύρθηκε.

Ο κύριος Ντελάγκλ, πλησίασε το κρεβάτι και κύτταξε με συμπάθεια τον βαρώνο, του οποίου τα βλέμματα πήγαιναν απ' αυτόν στην κόρη της Ντορίνας.

Είχε αντανάωσει το συμβολαιογράφο του και θεωρώτα με αγανάτι τί άλλο του ετοίμαζαν.

Σύμφωνα με την επιθυμία σας, είπεν ή Φλαδιανή στο βαρώνο, εκάλεσα τον κ. Ντελάγκλ και του είπα ότι χρειάζεται για να καταλάβη τί επιθυμείτε απ' αυτόν.

—Σύμφωνα μ' όσα μου είπε ή δεσποινίς κόρη σας, θέλετε να δώσετε τη συγκατάθεσή σας για το γάμο της με τον κ. Βεράκ; ρώτησε ό συμβολαιογράφος. Άκούτε τί σας λέω; Με καταλαβαίνετε;

—Σας καταλαβαίνει, τον διαβεβαίωσε ή Φλαδιανή.

Καί, άπευθυνόμενη στον βαρώνο:

—Ο κ. Ντελάγκλ σάς ρωτάει αν συγκατατίθεσθε στον γάμο μου με τον κ. Βεράκ.

Ο κ. ντε Λοριμόν είχε το βλέμμα του καρφωμένο πάνω στην κόρη της Ντορίνας.

Είχε καταλάβει τί τερατώδης υπακοο-ρραφία έτοιμαζότανε, και ή άδυναμία του τον έδασάνιζε περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

—Θάπρεπε ό πατέρας σας να έκδηλώσπ με κάποιο τρόπο τη συγκατάθεσή του, είπεν ό συμβολαιογράφος. Άφού δεν υπορέ να υπογράψω ούτε να μιλήσω, όπως όρίζει ό νόμος, πρέπει να βοηθή ένας άλλος τρόπος έκφρασης της θελήσεως του, την οποία θα πιστοποιήσω ένώπιον μαρτύρων...

—Θά τον ρωτήσω, είπεν ή Φλαδιανή. Καί, στρεφόμενη προς τον παράλυτο, έπρόσθεσε:

—Ο κ. Ντελάγκλ σάς παρακαλεί να του απαντήσετε με μια κίνηση των βλεφάρων σας, αφού δεν υπορέτε να μιλήσετε. Κλείστε άπλω τα βλέφαρά σας ως καταφατική απάντηση.

Άλλά τα βλέφαρα του βαρώνου έμειναν άκίνητα.

—Απαντήστε μου με μια κίνηση των βλεφάρων σας, επανέλαβε και ό συμβολαιογράφος.

Η ίδια άκίνησή πάντοτε, ή ίδια έκφραση θανάσιμης θλίψεως στά μάτια του παράλυτου.

—Θέέ μου! Τί μαρτύριο! σκεπτόταν ό δύστυχος βαρώνος. Η Ντορίνα έφερε στον κόσμο ένα δάιμονα για να με κάνη να πληρώσω άκριβιά την ένγκατάλειψή της, που ώστόσο της έπρότεινε να την έπανορθώσω... Βοήθηέ με, Θεέ μου! Μην επιτρέψης σ' αυτή την παρείσακτη ν' αποτελειώση το έργο της...

Στο άναμεταξύ, ή Φλαδιανή έλεγε στον συμβολαιογράφο:

—Ο καυμένος ό πατέρας υποφέρει. Θεέ μου, και είμαι ένώ ή άφορηή για όλο αυτό...

Ο συμβολαιογράφος, ξεγελασμένος από την κωμωδία που του έπαιζε, συμμοριζότανε τη λύπη της.

—Είναι άπάνθρωπο να βασανίζουμε περισσότερο τον πατέρα μου, είπεν ή ψευδο-Στεφανία. Συγκατατίθεται... Το βλέπετε... Κάνετε ό,τι χρειάζεται, κύριε...

—Έλάτε, είπεν ό κ. Ντελάγκλ, θα σά έξηγήσω τί μπορούμε να κάνουμε.

Κι' άφού άποχαιρέτησαν το βαρώνο, εναγύριον στο μικρό σαλόνι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Έκδόσεις

Έκυκλοφόρησε το «Μοντέρνο Τραγέδι» του κ. Κ. Μάνεση. Καλλιτεχνικό έργο, φυλλο με τον Τάυρον Πάουερ, όλα τα τελευταία τραγούδια, ποικίλη ύλη κι' ένα όλοσέλιδο μουσικό τεμάχιο, το «Αραπίνες».

Η μετάνοια της άπαισίας συζυγοκτόνου

Στο Ρινκεπώ, μια μικρή κομπολι της Γαλλίας, οι άνθρωποι κοιμόνταν με τις κόπτες. Και μόνο ένα παράθυρο έμενε φωτισμένο ως άργα τη νύχτα.

Το παράθυρο αυτό βρισκόταν στην ανατολική πλευρά ενός μεγάλου οπιπίου, που ήταν γνωστό με το όνομα «πύργος Φυλινπέρ». Ίδιοκτίπη αυτού του οπιπίου ήταν ό Έρρικος Λακόστ, ένας πλούσιος κτηματίας που έδασκούσε επίσης το επάγγελμα του τοκογλύφου. Οι χωρικοί έλεγαν, λοιπόν, ότι άγρυπνούσε τη νύχτα μετρώντας τα χρήματά του.

Η αλήθεια είναι ότι ό Λακόστ ήταν πολύ τοιγυνόνης. Άλλ' ή τοιγυνούνα του δεν τον έμποδιζε να φαίνεται κάποτε γενναϊόδωρος. Και αυτό είχε συμβή στην περίπτωση μιας άνεψιας του, της Εύφημίας Βερνέξ. Ένθουσιασμένος από την άμορφιά και τους τρόπους της την είχε στείλει να σπουδάση με δικά του χρήματα στο παρβενανγνέιο της Τάρπυ.

Όταν ή Εύφημία τελείωσε τις σπουδές της ήταν δέκα έπτά χρόνων. Η πρώτη σκέψη που είχαν τότε οι γονείς της ήταν να την παντρεύουν. Άλλά με ποιον; Οι κάτοικοι του Ρινκεπώ ήταν όλοι άξεστοι χωρικοί και θα ήταν κρίμα να δώσουν σ' έναν απ' αυτούς την κόρη τους.

Την ίδια σκέψη έκανε και ό Λακόστ, που ένδιαφερόταν για το μέλλον της άνεψιας του. Είχε, ζοδεψνε, λοιπόν, τόσα χρήματα, την είχε μάθει μουσική ζένες γλώσσας, τόσα και τόσα άλλα πράγματα, για να την ίδθ, στο τέλος σύζυγο ενός από τους ανθρώπους αυτούς, που δεν ήξεραν να βάλουν ούτε την ύπογραφή τους...

Καί, τότε, μια ίδβα πέρασε από το μυαλό του: Δεν θα ήταν καλύτερο να την κρατήση για τον εαυτό του και να την κάνει γυναίκα του; Ποιος ζέσει; Ίσως άποκτήσει μαζί της ένα παιδί που θα ήταν ό κληρονόμος της περιουσίας του...

Την έποχή εκείνη, ό Έρρικος Λακόστ ήταν έξήττα όκτώ χρόνων, αλλά βασίσταν άρκετά καλά. Δεν δίστασε, λοιπόν, να κάνει την πρότασή του. Οι γονείς της Εύφημίας και ή ίδια δέχθηκαν πρόθυμα. Πραγματικά, ήταν καλύτερο για τη νέα να παντρευτή έναν πλούσιο νερό και να ζή άνετα, παρά ένα νεαρό χωρικό, που θα την υποχρέωνε να δουλεύη και θα την κακομεταχειρίζταν.

Ο Λακόστ που είχε συγκινήθ από την προθυμία της Εύφημίας κι' από την κολαούνη που έδειχνε απέναντί του την έκομε προκαταβολικά πληρόννο της περιουσίας του. Ο γάμος τους έγινε λίγον καιρό άργότερα.

Οι δυο σύζυγοι, μ' δλη τη μεγάλη διαφορά της ηλικίας που τους χώριζε, φαίνονταν ευτυχισμένοι και ή ζωή τους κυλούσε ήρεμα στον «πύργο Φυλινπέρ». Ο μόνος άνθρωπος που τους έπισκεπτόταν συχνά εκεί ήταν ό δάσκαλος του Ρινκεπώ, Όντιγιόν Μειλάκ.

Πολύς φίλος και συνομήλικος οχεδόν του Λακόστ, είχε κατορθώσει να κερδίση σιγά-σιγά και τη συμπάθεια της γυναίκας του.

Ώστόσο ό άνθρωπος αυτός δεν είχε καθόλου καλή φήμη. Όχι πως είχε ποτέ λογαριασμούς με τη δικαιοσύνη. Άλλ' ή συνειδήσή του ήταν τόσο έλαστική που

όλοι ήξεραν πως δεν διατάζε καθόλου, για μερικά χαρτονομίσματα των εκατό φράγκων, να δώρη μια ψεύτικη κατάθεση στο δικαστήριο, να πλαστογραφήρη μια ύπογραφή, να χαλάρη ένα συνοικέσιο, συκοφαντώντας τον ένα ή τον άλλον από τους μελλονύμφους κτλ.

Άλλ' ό Λακόστ του συγκρούσε όλα αυτά τα έλαττώματα, γιατί ό Μειλάκ ήταν ό μόνος άνθρωπος με τον οποίον μπορούσε να συζητά ή να παίρη μια παρτίδα πικέτο.

Πέρασαν μερικά χρόνια. Μια μέρα του Μαΐου 1849, οι δυο σύζυγοι μαζί με τον Μειλάκ είχαν πάει σ' ένα γειτονικό χωριό, όπου γινόταν ένα πανηγύρι.

Ο Λακόστ και ό Μειλάκ, έπειτα από μια σύντομη βόλτα, έγκαταστάθηκαν σ' ένα καπνείο και άρχισαν να κουτοσιπώνουν. Όσο για την Εύφημία, άναμίσχθηκε άνάμεσα στο πλήθος, για να ίδθ τα διάφορα εκθέματα.

Όταν, έπειτα από άρκετη ώρα, ξαναγύρισε στο καπνείο, ό Μειλάκ είχε φύγει. Ο άνδρας της ήταν ντυμένος στην κορέκλα του και γόγγυζε από τους πόνους.

—Καίγονται τα έντερα μου! της είπε με σδυμένη φωνή. Μου φαίνεται πως θα σκάσω.

Η Εύφημία τον έβαλε τότε στο μικρό ιδιόκτητο άμάζι τους και, οδηγώντας το ή ίδια ξαναγύρισε στον πύργο.

Κανέννας γιατρός δεν είδε τον άσθενή. Η νεαρή γυναίκα έλεγε στους γείτονες ότι ό άνδρας της δεν είχε καμιά έμπιστοσύνη στους ανθρώπους της επιστήμης. Ώστόσο ή κατάστασή του χειροτέρευε και έπειτα από πέντε μέρες, πέθανε.

Στην άρχή, κανέννας δεν ύποπτευθηκε το παρσιμικό. Άλλά, σε λίγο, μαζεώθηκε στο Ρινκεπώ πως ή χώρα Λακόστ είχε κάμει ένα συμβόλαιο, με το οποίο άφριζε μια ίσθβιο έπιχορήγησι στον Όντιγιόν Μειλάκ.

Άρχισε τότε να κυκλοφορή ή φήμη πως ό Μειλάκ είχε δηλητηριάσει τον Λακόστ κατ' έντολήν της συζύγου του και ότι ή έπιχορήγησις που του έδωκε ή χώρα ήταν ή άνταμοισή του ένγκλήματός του.

Οι άρχές συγκινήθηκαν απ' αυτή τη φήμη και δίσταζαν την έκταφή και την εξέταση του πτώματος του Λακόστ.

Η νεκροψία που έγινε απέδειξε την ύπαρξη μεγάλης ποσότητας άρσενικού στα σπλάχνα του. Η δηλητηρίασις ήταν άνομφισθήτη. Άλλά το δικαστήριο δίστασε να καταδικάση την Εύφημία και τον Μειλάκ, γιατί τα στοιχεία που ύπάρχουν έναντίον των δεν ήταν άπαρκή.

Η νεαρή χώρα άρχισε τότε να ζή μια θεότρελλη ζωή. Είχε συνάψει άκερείες με νέους από τη γειτονική πόλη και οι γείτονες τους έβλεπαν να την έπισκεπώνται συχνά και πολλές φορές, μάλιστα, να διανυκτερεύουν στο σπίτι της νεαράς χώρας.

Άλλά συγχρόνως οι τύψεις την βασάνιζαν. Γιατί πραγματικά, αυτή είχε παρακινήσει το Μειλάκ να δηλητηριάση το σύζυγό της, άπιστομένη από τη ζωή που ζούσε κοντά του.

Μια μέρα οι κάτοικοι του Ρινκεπώ την είδαν να πηγαίνη στην εκκλησία. Εκεί, έμεινε κλεισμένη τρείς δολόκληρες ώρες μέσα στο έξομολογητήριο μαζί με τον έφημεριο.

Όταν βγήκε, τα μάτια της ήταν κατακόκκινα από το κλάμα. Ο έφημεριος την βοήθησε ν' ανεβή σ' ένα άμάζι και την συνόδευσε ως τη μονή του Κορέξ όπου ή Εύφημία κλείθηκε για πάντα.

Πολλές φορές από τότε οι χωρικοί προσπάθοναν να κάμουν τον έφημεριο να μιλήρη και να τους φανερώση το τομερό ενστικτό της Εύφημίας Λακόστ. Άλλ' ό άγ-θός κληρικός δεν άνοιξε ποτέ το στόμα του.

«Προτιμάτε το γάμο από έρωτα;»

Το ένστιτούτο Γκάλλουπ άπθύνησε τελευταία στους Άμερικανούς την ακόλουθη έρώτησι:

«Προτιμάτε το γάμο από έρωτα;»

Από τους άνδρες 55% μόνον απάντησαν καταφατικά. Οι ύπόλοιποι απάντησαν ότι ό γάμος δεν έχει καμιά σχέση με τον έρωτα. Άνάμεσα σ' αυτούς μερικοί πρόσθεσαν ότι ένας άνδρας... δεν πρέπει να παντρεύεται τη γυναίκα που άγαπάει γιατί διαφορετικά ύπάρχει κίνδυνος να γάση κάθε έκτίμησι και έμπιστοσύνη στην άγάπη.

Από τις γυναίκες οι 85% απάντησαν ότι ό καλύτερος γάμος είναι ό γάμος από έρωτα.

ΟΙ ΙΟΙ που θεραπεύουν

Η τεραστίη δύναμις των αντιτοξίνων

Τί είναι οι ίοι;

Η απάντησις σ' αυτό το έρώτημα φαίνεται πολύ εύκολη. Οι ίοι είναι δηλητηριώδεις ούσιες που βρίσκονται μέσα στον οργανισμό ώρισμένων ζώων και που όταν εισαχθούν στον οργανισμό άλλων προκαλούν μια σοβαρή διαταραχή των λειτουργιών του και πολλές φορές το θάνατο.

Άλλ' ή απάντησις αυτή δεν είναι όσο νομίζουμε σωστή.

Στην πραγματικότητα, οι ίοι είναι πολύπλοκες ούσιες, που περιέχουν τοξίνες και αντιτοξίνες, δηλαδή δηλητήρια και αντιδηλητήρια. Τα δυσάρεστα αποτελέσματα που προκαλεί ό ίος, εισαγόμενος στο σώμα ενός άλλου ζώου, όφειλονται στο γεγονός ότι στη σύθεσή του τα δηλητήρια ύπερισχύουν των αντιδηλητηρίων. Στην αντίθετη περίπτωση, όταν δηλαδή τα αντιδηλητήρια ύπερισχύουν των δηλητηρίων, ό ίος θεωρείται ως αντίδοτον. Αυτή είναι ή άρχή πάνω στην οποία στηρίζονται τα έμβόλια και οι όσοοι έναντίον των δηνυάτων όφρων κτλ.

Μεταξύ των τοξίνων που περιέχονται στους ίους ύπάρχουν τοξίνες που έπιδρούν άμεσα στο νευρικό σύστημα και προκαλούν, σταματήματα της καρδιάς. Τέτοιες είναι οι καλούμενες νευροτοξίνες. Άλλες καταστρέφουν τα έρυθρά αίμοσφαίρια (αίμολυτικές τοξίνες) ή προκαλούν αίμορραγίες (αίμορραγικές τοξίνες). Άλλες, τέλος, καταστρέφουν τους ιστούς και ίδως τους ιστούς των νεφρών. Η έμφάνισις ούρων που περιέχουν αίμα και έλσφους μαύρων κηλίδων πάνω στο δέρμα είναι μια σοβαρωτάτη ένδειξις δηλητηρίασεως από ίο.

Παράλληλα σ' αυτές τις τοξίνες βρίσκονται οι αντίτοξινες αντιτοξίνες...

ΠΡΟΣΟΧΗ
PERMANANT ME ΛΑΝΟΛΙΝΗ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΓΙΑ
ΖΑΝΗ & ΣΑΧΤΟΥΡΗ
(Τέρμα τραύ 17 Άγ. Βασιλείου)
Τηλ. 42-020
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

νες αντίαιμολυτικές, αντίαιμορραγικές.

Είναι εύκολο να καταλάβουμε τώρα πως παρασκευάζεται ένας αντιδηλητηριώδης όσοος.

Για το σκοπό αυτό μας χρειάζεται ένα ζω—ένα άλογο π.χ.—στο όποιον θα άρχίσουμε να εισάγουμε μικρές ποσότητες δηλητηρίου, για να το κάμουμε να συνήθιση σ' αυτές. Το ζω άποκτά τότε με τον καιρό μια άνοσία έναντίον του δηλητηρίου. Τί σημαίνει αυτό; Ότι το εισαγόμενο σε μικρές ποσότητες δηλητήριο άγωνεί σιγά-σιγά, ένώ, αντίθετα, οι αντιτοξίνες που περιέχει γίνονται έπικρατέστερες. Το αίμα αυτού του ζώου ή καλύτερα ό όσοος του αίματος άποτελεί τότε ένα αντίδοτο κατά της δηλητηρίασεως.

Άλλ' ή θεραπευτική δύναμις των δηλητηρίων δεν σταματάει σ' αυτό το σημείο μόνον. Είναι γνωστόν π.χ. ότι διάφορα φάρμακα που έχουν ως βάση το δηλητήριο του κομπρα χρησιμοποιούνται αντί της μορφίνης για τον μετριασμό των πόνων που προκαλεί ό καρκίνος. Το δηλητήριο του κοραλία, έξ άλλου, έχει άποδειχθή έξαιρετικά άποτελεσματικό έναντίον της επιληψίας, της λέπρας και του τετάνου. Το δηλητήριο του σκορπιού έχει χρησιμοποιηθή επίσης με μεγάλη επιτυχία για τη θεραπεία γολειρικών. Τα δείγματα των μελισσών άποδίδουν άριστα άποτελέσματα έναντίον των σευσματισμών, των νεφραλγιών κτλ. Τέλος, το δηλητήριο του φούνου νοσημεύει για την παροσκειψή ενός όφρου που έχει ιδιότητες καρδιοτονωτικές, συσταλτικές των άγγείων, αίμοστατικές, άναλγητικές, ύποδοθηπτικές των έκκρίσεων κτλ.

Οι νεώτερες έρευνες απέδειξαν ότι πολλά ζω έχουν μέσα στον οργανισμό τους διάφορα δηλητήρια, που τους χρησιμοποιούν σαν ένας προστατευτικός θώκος έναντίον των μολύνσεων. Αυτό συμβαίνει π.χ. με το φούνο και άλλα βατραχειόδη. Τα ζω αυτά έχουν άδενες που εκκρίνουν δηλητήριο το ίδιο ισχυρό όσο και του κομπρα ή της χίχιδνης. Εκείνο που τα ξεχωρίζει από τα δηλητηριώδη έρπετα είναι ότι ή φύσις δεν τα έχει προικίσει με κανένα κεντρί, ούτε υπορούν να δαγώνουν το δηλητήριο αυτό από το στόμα τους για να άμυνθούν έναντίον των έχθρων των. Χρησιμεύει, όμως στο ίδιο σαν αντίδοτο έναντίον των μολύνσεων που προέρχονται από τη περιβάλλον άπειρον ζών.

Ένα ένδιαφέρον πείραμα που έγινε τελευταία στο γαλλικό ένστιτούτο Παστερ είναι το έξης:

Το νεογνό μιας χίχιδνης μπορεί να σκοτώση με το δηλητήριο των τοξείων ποτικόν, δαγκώνοντας τους στη σειρά τον ένα έπειτα από το άλλο. Άλλ' αν αυτό το νεογνό δαγκωθή κατόπιν από μια ένύονα, πέσινει έπίσης, γιατί είναι άνυπεράσπιστο έναντίον του δηλητηρίου της. Άργότερα, όμως, έπειτα από δύο βδομάδες περίπου, το νεογνό της χίχιδνης άποκτά ένα δηλητήριο που πέσινει ή ισχυρότερες αντιτοξίνες. Μπορούμε τότε να εισάγουμε μέσα στον οργανισμό του όποιουδήποτε όσφι θανατηφόρου δηλητηρίου χωρίς να πάθι το παραμικρό. Και το ίδιο θα συμβή με όποιουδήποτε τοξίνη ή μικροβιακό όργανισμό.

Το πείραμα αυτό είναι σημαντικότατο γιατί άποδεικνύει ότι ή θεραπευτική δύναμη των ίων είναι άπειροιστη σχεδόν. Άπομένει μόνο να έξευρεθ ό τρόπος της χρησιμοποίησης των. Όταν αυτό κατορθωθή, νέοι εύοτάτοι όρίζοντες θα άνοιγούν στη θεραπευτική έπιστήμη των ημερών μας.

Καθηγητής ΛΕΩΝ ΜΠΕΡΤΕΝ

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΧΕΡΑΖΑΝΤ

Η ώραία «σάρα» Ύδων ντε Κάρλο, που φημίζεται για το πλαστικό σώμα της τελείωσε το «γύρισμα» της «Σαχεραζάντ» ένός συναρπαστικού φίλμ, στο όποιο ύπόδυται το ρόλο μιας ανατολίτικης καλλονής, στολισμένης με κοσμήματα άμύθητου άξιας!

Η Έντα δεν παντρεύεται

Ο έρωτευμένος χρυσόχεος κι ή άπαισιόδεξη μάντισσα

Ποτέ άλλοτε ή Ιταλική πλάζ του Κάπρι δεν είχε συγκεντρώσει τόσους έκλεκτους παραθεριστάς, όσο φέτος. Άνάμεσα λοιπόν στο κοινό αυτό κοσμοπολιτικό πλήθος, κυκλοφορούσε μια γυναίκα, νέα άκόμη, που φορούσε πεδύλα, ένα άπλο δαιμπακέρο φουστανακι και μεγάλα μαύρα ματωγυάδια. Όλοι την ήξεραν, αλλά κανείς δεν της μιλούσε. Κι' όμως άλλοτε ήταν μια απ' τις ισχυρότερες και τις πλουσιώτερες γυναίκες του κόσμου. Οι διασημότεροι άνδρες της πολιτικής, της άριστοκρατίας, του πλούτου, την πολιορκούσαν κι' έκαίαν θυσίαμα έμπρός στα πόδια της.

Γιατί, την έποχή εκείνη, ή κόμησης Έντα Τσιάνο, σύζυγος του διακεκοιμυριούχου ύπουργού των Έξωτερικών της Ιταλίας κι' άγαπήνη κόρη του Μουσσολίνι, ήταν πανίσχυρη. Σήμερα, δεν είναι πια παρά ένα νεαγίο. Η περιουσία της δημεύθηκε. Ελπίζει να της επιστράψη ένα μέρος, εν τώ μεταξύ όμως δεν έχει άλλον πόρο ζωής για τον εαυτό της και τα παιδιά της, παρά τα δικαιώματά απ' την έκδοσι των Απομνημονευμάτων του συζύγου της. Τη φιλοξενεί στο σπίτι και στο Κάπρι, ένας γουσονόος της Νεαπόλεως, ό κ. Καποάνο, που έχει ειδιευθή στο να στήνη άσημένες καμπαρίτες και να τις πουλήη στους περιηγητάς ως πρότ—υπόνοα και φυλαχτά κατά των πολεμικών κινδύνων.

Ο Καποάνο έχει έρωτευθή την Έντα και όνειρεται να την παντρευτή. Άλλά εκείνη δίστάζει να πη το ναί, γιατί την άποτρέπει ή πίστη της σύμτασης ή μάστιγ σινιόρα Μποναντίτς, που έλεγε πάντοτε την τύχη στην οικογένεια Μουσσολίνι. Η Έντα δεν κάνει τίποτε χωρίς τη συγκατάθεσή της. Τη συμβουλεύεται για το κάθε τι και πιστεύει τυφλά στις προφητείες της.

Η σινιόρα Μποναντίτς είχε προσέπει στο Μουσσολίνι, 7 χρόνια προ του θανάτου του, ότι θαέ άσχημο τέλος, αν δεν πετριάζε τις φιλοδοξίες του. Τώρα προσφύγει στην Έντα, ότι δεν θα ευτυχήση, αν παντρευτή με τον Καποάνο, κι' ότι ό γάμος αυτός θα την έμποδισή να πάρη πίστη την περιουσία της. Έτσι, όλες οι προσπάθειες κι' οι περιποιήσεις του έρωτευμένου χρυσόχου έπήγαν χαμένες ως τώρα...

Η έκδίκησις του Άλαντίν

Ο άνεμος φυσούσε με όρμη.

Ανεβασμένος πάνω στο άραπικο άλονό του, ο γενίταρος έσχιζε σαν βέλος την άπέραντη πεδιάδα. Άλλ' είχε νυχτώσει πια για καλά και με δυσκολία ξεχωρίζει το όρομο του. Γι' αυτό, άποφάσισε να σπουάση στο πρώτο κωϊό που θα συναντούσε μπροστά του.

Άλλά χρειάστηκε να τρέξει αρκετή ώρα άκόμη ως πού να φτάσει στο Τατάρ Μπαζαρτίκι.

Ήταν ένα μικρό χωριουδάκι, με μερικά καλυθόσπιτα, σκορπισμένα εδώ κι εκεί.

Ο Άλαντίν -αυτό ήταν τ' όνομα του γενίταρου- πτόησε από το άλονό του και χτύπησε στην πόρτα ενός καλυθόσπιτου. Μία γριά του άνοιξε έπειτα από μερικά λεπτά.

Το άλονό μου είναι κουρασμένο, και πεινάει, της είπε ο Άλαντίν με άγριο ύφος.

Η γριά άναγνώρισε από τη στολή του το γενίταρο και κατέβησε με ταπεινωί το κεφάλι.

Θα κάμω ό,τι μπορώ για να σ' εύχαριστήσω, είπε. Άλλ' αν δεν το κατορθώσω δεν θα φτωχέγω... Γιατί είμαι φτωχή και μόνη μου στον κόσμο...

Παραμέρισε κατόπιν μία ν' άφήση το γενίταρο να περάσει μέσα και θύηκε έξω για να οδηγήσει το άλονό του σε μία γωνία της μικρής αυλής του σπιτιού και να το περιποιηθί.

Όταν ζαναγύρισε, έφερνε μαζί της μία στάμνα με νερό, λίγο παστό κρέας, ψωμί και μερικά πράσα.

Δέν έχω τίποτε άλλο, είπε.

Ο Άλαντίν πήρε το ψωμί και το κρέας στα χέρια του κι' άρχισε να τρώει αργά. Το πρόσωπό του ήταν τώρα πιο ήρεμο. Κι' όταν τελείωσε, είπε με καλωσύνη:

Θάθελα να ξεκουρασθώ λίγο, γερώντισσα. Μήπως σε φοβίζω;

-Και γιατί να με φοβίζης παιδί μου; άπάντησε η γριά άναστενάχοντας. Είχα κι' εγώ κάποτε ένα παιδί... Μία χρονία από τότε...

Μία μέρα, το πήραν από την άγκαλιά μου για να το κάμουν γενίταρο σαν καί σένα. Θα πρέπει ναχη τώρα την ηλικία σου...

Και, πρόσθεσε, κυττάζοντας προς το μέρος του νέου:

ΕΙΤΙΟ ΧΙΟΛΙΓΙΟΥΝΤΙ
Μελαεπιζονίαι
NTEMAKIPAN
Vedelle

Καθαρίζετε τις εικόνες και το βάψιμο του προσώπου σας. Αποφεύγετε την χρήσι των βαπουνίων.

12

-Μπτέρα!... είπε συγκινημένος ο γενίταρος.

Και σπκώνοντας από κάτω τη γριά την έσφιξε στην άγκαλιά του.

-Μπτέρα μου! Καλή μου μπτέρα!... της έλεγε, φιλώντας με συγκίνησι τά κατάσπρα μαλλιά της.

Καθισμένος τώρα σε μία γωνία της καλύβας άκούγνε από το στόμα της υπέρας του την ιστορία της οικογενείας του.

Ο πατέρας του είχαν έπαναστατήσει έναντιόν των Τούρκων και γι'ακετό καιρο ή υπερόχη ήταν με το μέρος του. Άλλ' έπειτα ήταν μαυρες ημέρες. Οι γενίταροι πλημύρισαν όλη την περιοχή κι' άόχισαν να σφάζουν τους χριστιανούς, και να βάδουν φωτιά στα σπίτια και στα γεννήματα των γκαιορπών.

Στο τέλος, ο πατέρας του άπομεινε με μία φοκτα ανθρώπων γύρω του, γιατί οι άλλοι είχαν σκοτωθί ή τον είχαν έγκταλει. Οι λιγοστοί αυτοί άνθρωποι κρύβονταν τώρα στα πυκνά άαση ως πού να δρουν την εύκαιρία ν' άπομυκούνθουν και ν' άνεδούν στα βουνά.

Ο Νίτζα, πού ήταν πολύ μικρός και δεν κινούσε ήν ύποψια των Τούρκων τους πήγαινε την τροφή τους. Μα μέρα, όμως, οι γενίταροι τον παρακολούθησαν ανακάλυσαν το κρησφύγετο του πατέρα του και τον πίασαν.

-Σαράντα μέρες τον βασάνισες ως πού να τον άκούσουν, κατέλεξε η γριά. Κι' έπειτα έφεραν τα δυο μεγαλύτερα άδέρφια σου κι' άτίμισαν τις άδερφές σου... Η μία άπ' αυτές τρελλάθηκε... Η άλλη έπεσε στο ποτάμι... Στο τέλος, πήραν κι' εσένα...

Ο Άλαντίν φίλησε τη μπτέρα του στο μέτωπο και ζαναφέρωσε στο λαιμό του το φυλαχτό που του είχε δώσει όταν ήταν μικρός. Κι' ή παράδοξος λέει γι' αυτόν πως ζαναπήρε το παλιό όνομά του και πως ξεσήκωσε τους χριστιανούς του Δουναδένως έναντιόν των Τούρκων.

Στο τέλος, η Ύψηλη Πύλη ζήτησε να συνθηκολογήσει μαζί του κι' ο Σουλτάνος τον κάλεσε στην Κωνσταντινούπολη για να του δώσει με τά ίδια του τά χέρια το βιουάνι της άνακτορικής του σε ήνεμόνα της Βλαχίας και για να τον κάμει φίλο και σύμμαχό του.

Ο παλιός γενίταρος πείστηκε στις υποσχέσεις πού του έδωσε και ξεκίνησε για την Κωνσταντινούπολη.

Όταν έφτασε στην Άδριανούπολη, τον είδοποίησαν πως δυο άπεσταλμένοι του Σουλτάνου τον περιμεναν στο κονάκι του πασά της Ρουμυλίας, για να τον συνοδεύσουν στο ταξίδι του.

Ο Νίτζα πήγε άνυποπτος εκεί.

Άλλά, ξαφνικά βρέθηκε μπροστά σε δυο γενίταρους πού ήταν οι καλύτεροι φίλοι του όταν υπηρέτουσε κι' αυτός στο ίδιο σωμα.

-Η κατέρα του Άλλάχ να πέρη πάνω στο κεφάλι σου! έπενε ο ένας.

-Η όρνη του Πατισά άς σε συντριψί! έπενε ο άλλος.

Όρμησαν κατόπιν και οι δυο πάνω του με νύνη τ' υιατογάνια τους και τόν έσφάζαν. Έκοφαν ύστερο το κεφάλι του και το πήραν μαζί τους στην Κωνσταντινούπολη για να τ' άρουσιάσουν στο Σουλτάνο.

ΖΡΡΖ ΦΡΙΝΤΜΑΝ

Η καμηλοπάρδαλις και η ζωή της

Τό πιο περήφανο ζωό του πλυνήτου μας

Η καμηλοπάρδαλις άνήκει στην κατηγορία των ζώων, πού, έπειτα από μερικές δεκαετηρίδες, θα έχουν εξαφανισθί ολοκληρωτικά από τόν πλανήτη μας. Ο άριθμός των ελαττώνεται όλοένα και περισσότερο από την έποχή πού οι λευκοί κυνηγοί κατώρθωσαν να εισχωρήσουν στα πυκνά άαση της Άφρικης και της Άσίας και να έκτοπίσουν τά περίεργα αυτά ζωά από τις περιοχές πού ζούσαν πριν.

Ός τότε ή καμηλοπάρδαλις ήταν άπώλυτη κυρίαρχος της ζούγκλας. Γιατί οι ίθανεγεις με τά βέλη και τά άκοντιά των δεν υπορούσαν να της κάμουν τίποτε άκεδόν. Τό ψηλό άνάστυμά της της επέτρεπε να διακρίνη τους έκθρους της από άρκετά μακριά και έχεν έτσι όλο τον καιρό για να φύνη πρστού έκαιον πλαιοάστου. Με τά πυροβόλα όπλα όμως, τό πράγμα διαφέρει. Γιατί ο κυνηγός δεν έχει άνάγκη να πλαιοάση τό θάραμα, άλλά υπορεί να κατοφέρη τά κτυπήματά του από πολύ μακριά.

Τό δυσκολότερο πράγμα του κόσμου είναι ή συλλήψις μιας καμηλοπάρδαλεως ζωντανής, γιατί άμύνεται με πείσμα.

Άλλωστε, δεν ώφελεί σε τίποτε ή συλλήψις της. Γιατί ή καμηλοπάρδαλις είναι τό πιο περιφάνο από τά ζωά και δεν έξημερώνεται ποτέ. Όταν συλληφθί άρνείται έπιμόνα να πάρη τροφή και φοβάει στο τέλος.

Άλλ' όταν είναι μικρή, δεν δείχνει συνήθως την ίδια έπιμονή. Όλες οι καμηλοπάρδαλεις πού στολίζουν τους ζωολογικούς κήπους της Ευρώπης και της Άμερικής έχουν συλληφθί από κυνηγούς σε πολύ μικρή ηλικία.

Τό ζωό αυτό μοιάζει σαν καρικεπούρο. Τά πόδια της είναι άνιστα μεταξύ τους, τό σωμα της πελώριο-ζυγίζει 500 τουλάχιστον κιλά-και ο τεράστιος λαιμός της λεπτός και άδύνατος, έτσι πού διερωτάται κανείς πως κατορθώνει να τόν κρατή πάντοτε όρθιο και άλυνίστο. (Η άκαμψία του όφειλεται στο ότι είναι προικισμένος με έπτά ίσχυροτάτους σκελετικούς σπονδυλούς). Πάνω σ' αυτό τό στενόμερο λαιμό βρίσκεται ένα κεφαλάκι δυσανάλογο πρσ το υπόλοιπο σωμα, με μεγάλα μάτια.

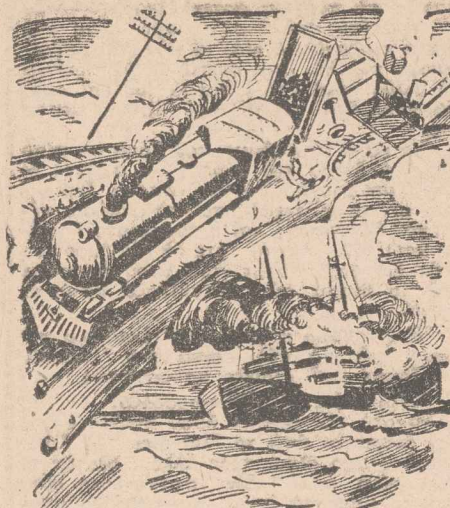
Παρά την άκαμψία του λαιμού της, ή καμηλοπάρδαλις κατορθώνει να βρική χωρίς δυσκολία την τροφή της, πού άποτελείται από τά φύλλα διαφόρων δέντρων και κυρίως άγρίας άκκίας. Αυτό τό κατορθώνει χάρις στη γλώσσα της, πού έχει μήκος 30-40 εκατοστών και είναι προικισμένη με έξαιρετική εύκλινση σε τρόπο πού ή καμηλοπάρδαλις υπορεί να την συστέρη και να την χρησιμοποιή σαν λαβίδα.

Ένα άλλο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της καμηλοπάρδαλεως είναι ότι υπορεί ν' άνοιξη και να κλείση τά ρουθούνια της, πράγμα πού κανένα άλλο ζωό δεν είναι σε θέση να κάη. Η φύσις την έπροίκισε μ' αυτό τό χάρισμα για να υπορή να προφυλάσση τό άναπνευστικό της σύστημα από τις θύελλες της άμμου πού είναι πολύ συχνές στα τροπικά κλίματα όπου ζή.

Τό κρέας της καμηλοπάρδαλεως είναι τρυφερό και εύγευστο όπως του μοχαριού. Τά καλύτερα μέρη του σώματός της γι' αυτόν τον προορισμό είναι ή γλώσσα και τό μυαλό της.

Οι ίθανεγεις της κεντρικής Άφρικης όταν σκωτώνουν μία καμηλοπάρδαλη, χτυπούν επί πολλές ημέρες τά ταύτα για ν' άναγγείλουν τό χαρούμενο γεγονός και στις γειτονικές φυλές. Άντιπροσωπείες πολευιτών ξεκινούν τότε από παντού για να πάνε να παρακοθήσουν στα πλούσια συμπόσια πού παρτίθενται υ' αυτή την εύκαιρία. Η καμηλοπάρδαλις πού κατώρθωσαν να σκωτούν έπάρκει για 500-600 άτομα.

Οι κυνηγοί πού κατορθώνουν να συλλάβουν ζωντανή καμηλοπάρδαλη - σε νεαρή πάντα ηλικία - προσπαθούν να την δελάσουν και να κατακινήσουν τό πείσμα της δινόντας της να πιή νάλο γκαμήλας, για τό όποιον τρέφει διαίτησιν προτίμησι. Από τη στιγμή πού θα πιή αυτό τό νάλο ή καμηλοπάρδαλις παύει να είναι πεισματάρα.

Η συμφορά της λίμνης του Βίκο

Η λίμνη του Βίκο είναι από τις ώρες, τέρεις της Ιταλίας. Η παλιά πόλις τ' Βιτέρμπο με τά μεσαιωνικά τείχη της καθεστίζεται πάνω στα γαλάνα νερά της. Και, πέρα στο βάθος, στην αντίθετη όχθη της λίμνης, ξεχωρίζει πάνω σ' ένα μικρό ύψωμα ή έκκλησία της Σάντα Λουτσία.

Στις 7 Ιουλίου του 1893, πλήθος κόσμου από τό Βιτέρμπο, τό Ρουσιλιόνε και άλλες γειτονικές πόλεις είχε διαπλεύσει τη λίμνη, για να πάη στην έκκλησία της Σάντα Λουτσία, πού γιόρταζε εκείνη την ημέρα.

Μετά τό τέλος της λειτουργίας, οι προσκυνητά διασκοπίστηκαν στο γειτονικό άλσουλίο, όπου διάφοροι έπιχειρηματίαι της περιοστάσεως είχαν έγκαταστήσει πρόχειρα κέντρα, ύπαιθρια θεάματα κτλ.

Η έπιστροφή άρχισε λίγη ώρα μετά τό μεσημέρι.

Μεγάλες βάσκες έκτελούσαν τη συγκοινωνία ως τό Βιτέρμπο και τις γειτονικές πόλεις.

Κατά τις πέντε τό απόγεμα, δυο μεγάλες βάσκες ξεκίνησαν από τη μικρή απόβαθα της Σάντα Λουτσία. Στη μία είχαν μπη 57 άνθρωποι και στην άλλη 44. Τό φορτίο ήταν ύπέργκο, γιατί και οι δυο βάσκες ήταν μικρές. Άλλ' ή λίμνη ήταν έξαιρετικά ήρεμη εκείνη την ημέρα. Η διαδρομή ήταν, άλλωστε, μικρή. Μιάμιση ως δυο ώρες τό πολύ. Κανείς δεν σκέφθηκε, λοιπόν, πως τό ύπερβολικό αυτό φορτωμα θα υπορούσε να είναι επικίνδυνο.

Οι δυο βάσκες έπλεαν παράλληλα ή μία στην άλλη κι' ή απόστασις πού τις χώριζε ήταν τόσο μικρή, ώστε οι άνθρωποι πού βρίσκονταν μέσα σ' αυτές μπορούσαν να συνομιλούν μεταξύ τους.

Ξαφνικά, ή μεγαλύτερη από τις δυο βάσκες άρχισε να κάνει νερά. Άλλά οι βάσκοηδες πού την οδηγούσαν δεν άνησύχησαν καθόλου γι' αυτό.

Δυστυχώς τά νερά άρχισαν ν' άνεβαίνουν γρήγορα και σε λίγο τά πόδια των έπιβατών μούσκεψαν μέσα σ' αυτά. Η βάσκα άόχιζε ταυτόχρονα να βαρύνει και να βυθίζεται όλοένα και περισσότερο.

Βρίσκονταν τώρα στο μέσον της λίμνης, όπου τά κύματα ήταν άρκετά μεγάλα κι' ό δυνατός άέρας πού είχε άόχισει ξαφνικά να φυσάη τά έκανε να ύψωνονται άπειληπτικά όλόγυρα στη βάσκα.

Ένας άπερίγηστος πανικός απλώθηκε τότε μεταξύ των έπιβατών, πού άρχισαν να φωνάζουν στην άλλη βάσκα να πλαιοάση για να τους πάρη.

Πραγματικά, ή δεύτερη βάσκα έκαμε μία μικρή στορφή για να πλαιοάση στην άλλη. Έπειτα από μερικά λεπτά, είχε κιόλας κολλήσει στο ένα της πλευρό.

Και τότε, μέσα σ' έλάχισια μόνο δευτερόλεπτα, ξετυλίχθηκε μία σκληρή αόάνταστα τραγική.

Οι έπιβάτες της πρώτης βάσκες ώοησαν όλοι μαζί για να πηδήσουν στη δεύτερη. Ήταν ένας ανθρώπινος χείμαρρος.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

πύ ξεκινώτων δρομπικών και άσυγκράτητος, άνάμεσα σ' ένα παιδαμόνιο από φανές.

Άλλά, ξαφνικά, ή πρώτη βάσκα έγειρε στο ένα της πλευρό, και άναποδογυρίσθηκε, συμπαρασύροντας, και όσους είχαν άπομεινει μέσα σ' αυτήν.

Τό τί έπακολούθησε δεν περιγράφεται. Κραυγές τρομού και φοβικής, ξεφωνητά άπελπίστας και έκείας.

Ένα λεπτό αργότερα, μερικοί από τους ναυαγούς βγήκαν στην έπιφάνεια και πιάσθηκαν από τη δεύτερη βάσκα, προσπαθώντας ν' αναρριχηθούν πάνω σ' αυτήν.

Άλλά και ή δεύτερη βάσκα, πού είχε δεχθί ένα μέρος από τους έπιβάτες της πρώτης, άρχισε σε λίγο να καθίζει.

Η σύγχισις τότε μεγάλωσε.

Κανείς δεν υπορούσε πια να συγκρατήση αυτή την ανθρώπινη μαζά, πού έγενερε σαν μονοκόμματος όγκος πότε πρσ τό ένα μέρος και πότε πρσ τό άλλο, κάνοντας και τη βάσκα ν' άκολουθί τις κινήσεις της.

Κι' οι ναυαγοί της πρώτης εξακολουθούσαν πάντοτε να γαντζώνονται άπενγυσμένα στα πλευρά της, προσπαθώντας να σωθούν.

Τό μοιραίο έπήλθε έπειτα από μερικές στιγμές: Η δεύτερη βάσκα άναποδογυρίσθηκε κι' αυτή, όπως είχε συμβή και με την πρώτη.

Όλο εκείνο τό τρομαγμένο και άναστατωμένο πλήθος βρέθηκε τότε στα νερά. Τό θέαμα ήταν τρομερό. Όσοι δεν ήξεραν κολύμπι γαντζώνονταν πάνω σ' εκείνους πού κολυμπούσαν, μ' άπόγινισι, τρολλοί άπ' τη φόκη τους κι' έτσι πνιγόντουσαν και οι δυο. Ξεφώνησε κι' έπικλήσεις βοήθειας γέμιαν τον άέρα.

Θέσκα φοικτό, θέσκα άπαίσιο, σπαρακτικό.

Μάταια οι δυστυγισμένοι ναυαγοί προσπαθούσαν να συγκρατηθούν στην έπιφάνεια της θαλάσσης. Όσοι ήξεραν να κολυμπούν τό κατώρθωναν. Οι άλλοι, όσοι δεν ήξεραν κολύμπι, βυθίζονταν κραυγάζοντας άπελπίσμενα.

Μερικοί τρολλάθηκαν από τόν τρομό τους τις στιγμές αυτές της άπογίνσεως και τη φόκης.

Θήνοι και κοπετοί έγέμιζαν τον άέρα.

Μήτερες προσπαθούσαν μάταια να σώσουν τά παιδιά τους. Μάταια έκτευσαν και θρηνησαν. Κανείς δεν τίς άκούε μέσα σ' εκείνο τό παιδαμόνιο, μέσα στην κόλασι εκείνη του τρομού και του θανάτου.

Δυο και τρεις μαζί ναυαγοί έβούλιασαν γαντζωμένοι σε ένας πάνω στον άλλο. Κανένας δεν ένδισφερόταν για τό διπλανό του. Όποιος υπορούσε να πωδή έσώζετο, φροντίζοντας άποκλειστικά για τόν εαυτό του.

Από τό Βιτέρμπο είχαν ίδη τη συμφορά και μερικές βάσκες ξεκίνησαν για να βοηθήσουν τους ναυαγούς. Άλλ' έφτασαν πολύ αργά.

Από τους 101 έπιβάτες, πού ύπηνχαν και στις δυο βάσκες, δεν κατώρθωσαν να σώσουν πε-

ρισσότερους από 7. Οι υπόλοιποι 94 είχαν πνιγί και επί πολλές μέρες κατόπιν, τά κύματα της λίμνης εξέδρασαν στις όχθες τά πτώματά τους.

Γιά τό λόγο αυτό υπέρες, άδελφές, σύζυγοι περίμεναν νύχτα και μέρα στις όχθες τά πτώματά των άγαπημένων τους πού είχαν πνιγί κλαίγοντας άπαρηγόνητα.

Η κοινή γνώμη είχε άναστατάθί και πέρασε πολλές καιρές ως πού να ξεχασθί ή τραγωδία αυτή.

Ένας άκρεβάτης... ευρανοκατέδατος

Σε μία αεροπορική γιορτή στην Πράνα, έπειτα από διάφορες έπιδείξεις άλεξιπτωτιστών, εξέτελεσε διάφορα θεαματικά κρεμάμενα κωπητά από ένα αεροπλάνο. Ξαφνικά, οι θεατοί πρόσεξαν με φόκη ότι δεν κουνιόταν πια. Φαινόταν ότι είχε χάσει τις αισθήσεις του. Και τό αεροπλάνο πετούσε σε ύψος μεγαλύτερο από 600 μέτρα...

Τι είχε συμβή; Άπλούστατα, ό ακροβάτης είχε λιποθυμήσει. Εύτυχώς όμως τό πρσ το είχε μπλεχτή γερά στα σκοινία της κούνιας πού χρησιμοποιούσε για τις άσκήσεις του. Ο πιλότος τό άντελήφθη άμέσως. Για να προσάηση λοιπόν να τόν σώση, χωρίς να χτυπήση κανένα θεατή, έγκταλείπει τό αεροπλάνο κι' άπομακρύνθηκε πρσ την έσοχη. Πέταξε έτσι επί άρκετες ώρες. Τό σωμα του λιποθυμού ακροβάτου κρεμόταν από κάτω του, δίχως να μπορεί να τόν βοηθήση. Άν δοκιμάζε να τραθήη τά σκοινία, θα έλευθερωνόταν τό ποδι του και θα γκρεμιζόταν στο κενό....

Έξαφνα, ό πιλότος είδε στο έδαφος μία μεγάλη θημνία. Έσδυσε άμέσως τη μηχανή και κατέβηκε πάνω άπ' αυτήν με βόλ-πλανε. Έπειτα από μερικούς πρόχειρους και βιστικούς ύπολογισμούς, έκοψε τά σκοινία, κι' ο άναίσθητος ακροβάτης έπεσε από ύψος 10 μέτρων στη μέση της θημνιάς.

Μερικοί χωρικοί πού είχαν παρακολουθήσει αυτή την πρωτότυπη... προσγείωσι, έσπευσαν να περιμαζέψουν τόν λιποθυμισμένο ακροβάτη και να τόν περιποιηθούν.

Όταν συνήλθε, ό ακροβάτης βρέθηκε σ' ένα κρεβάτι. Δεν υπορούσε να εξηγήση τί του είχε συμβή τί ζητούσε εκεί, γιατί είχε άχυρα άνάμεσα στα μαλλιά του... Σε λίγο όμως, έφτασε ό πιλότος, ό όποιος τό διηγήθηκε όλη την περιπέτεια του και την άνέλπιστη σωτηρία του.

Οι έπιβάτες της πρώτης βάσκες ώοησαν όλοι μαζί να πηδήσουν στη δεύτερη.

Ο ΤΟΙΧΟΣ του κ. δημάρχου

Οι συνέπειες του πολέμου ιδιοκτητών
και ένοικιαστών

Ποτέ άλλοτε οι διαφορές ιδιοκτητών και ένοικιαστών δεν έδημιουργήσαν μια περίπλοκη τόσο κομική κι' ασυνήθιστη, σαν αυτήν που απασχολεί τώρα τη δικαιοσύνη του Μιλάνου.

Η δόξ Ντογκάμα καταλήγει στην πλατεία Ντουόμο, στο κέντρο δηλαδή του Μιλάνου. Οι αεροπορικοί δρομολογισμοί έχουν καταστρέψει τελείως τα μοντέρνα κτίρια της. Σ' ένα απ' αυτά, ήταν εγκατεστημένοι άλλοτε 4 καταστηματάρχες: ένας έμπορος ύφασμάτων, ένας πουκαμισιάς, ένας κοσμηματοπώλης κι' ένας παπουτσή. Μετά την απελευθέρωση, συνεννοήθηκαν όλοι αυτοί με τη Δημοσσία, για να ξαναγορίσουν στα καταστήματά τους με το ποσοπολεμικό ένοίκιο, υπό τον όρον να τα επισκευάσουν με έξοδά τους. Πράγματι, ξανάφτιασαν τους τοίχους, τα ταβάνια, τις βιτρίνες... Έπειτα από καιρό όμως, ο δήμαρχος άλλαξε γνώμη κι' αποφάσισε την κατεδάφιση του κτιρίου, για να χτίσει ένα καινούργιο και να παίρνει νοίκια συμμορφωμένα με τη νομισματική κατάσταση.

Αλλά τώρα οι καταστηματάρχες αρνούνται να εγκαταλείψουν τα μαγαζιά τους — με το δίκιο τους άλλωστε. Καμιά απειλή δεν τους εκλόνει. Έτύναν ότι είχαν πληρώσει τόσα χρήματα για επισκευές. Προσέβαταν δε ότι, έφ' όσον τα καταστήματά τους είχαν ταβάνια από υπερόρυμ, μπορούσε κάλλιστα ν' ανοικοδομηθώ το υπόλοιπο κτίριο χωρίς να χρειασθώ να φύγουν αυτοί.

Έπειτα από αλληπάλληλες συσκέψεις, το Δημοτικό Συμβούλιο βρήκε μια λύση πρωτοφανή κι' εξωφρενική: Έχτισε γύρω απ' τα τέσσερα καταστήματα έναν τοίχο από τούβλα, ύψος 2 μέτρων, που τα απομόνωνε τελείως απ' τον υπόλοιπο δρόμο! Ο δήμαρχος υποστηρίζει ότι το πελοδομίο έμπρός στα καταστήματα είναι ιδιοκτησία του Δήμου, ο οποίος συνεπώς είχε κάθε δικαίωμα να χτίσει αυτό τον τοίχο.

Εννοείται ότι οι καταστηματάρχες λυσσάζαν απ' το κακό τους, όταν ένα πρωί βρέθηκαν απομονωμένοι απ' τον πολυσύχναστο δρόμο κι' απ' την πλατεία... Αν ο δήμαρχος υπεστήριζε το δικαίωμα να χτίσει τοίχους στους δημοτικούς χώρους, αυτοί απαντούσαν ότι ένας τοίχος έμπρός στα μαγαζιά τους παρεμποδίζει την εξάσκηση του επαγγέλματος των.

Όλη αυτή η ιστορία προκάλεσε ατελείωτα διαδηλώματα, δίκες, αθροα έφημερίδων, κλπ. Ο δικαστής που ανέλαβε την υπόθεση, τραβάει τα άσπρα του μαλλιά, χωρίς να βρούμε διέξοδο. Θάπρεπε νάχη γι' αυτό τη σοφία του Σολομώντος!...

Σαν να μην αρκούσε δε το γτίσιμο του τοίχου, και για να φτάσει στο άκρον άωτον η απελπισία των ανεπιθυμητών ένοικιαστών του, ο δήμαρχος βρήκε μια άλλη πρωτότυπη έμπνευση: Μετέβαλε την δδον Ντογκάμα σε μόνιμο σταθμό όλων των παιδιών κι' αχρήστων τράμ, που στέκονται έτσι έμπρός στον τοίχο κι' εμποδίζουν τους πελάτες να πλησιάσουν!

Αλλά κι' οι τέσσερες αποκλεισμένοι καταστηματάρχες δεν σπερδνται έφευρετικό-ητος. Έβγαλαν λοιπόν μερικά τούβλα απ' τον τοίχο, κι' έτσι υποοοίν απ' τις μικρές έκείνες τούπες να συνεννοούνται με τους πιστούς πελάτες των και να τους έ-ξυπηρετούν.

Μόνον έτσι μπόρεσαν να πάρουν πίσω τα παπούτσια τους 200 άνθρωποι, που τό είχαν δώσει στον παπουτσή για έ-πισκευή.

Επίσης οι καταστηματάρχες έχουν στήσει έξωλες σκάλες στο μέσα μέρος του τοίχου, για ν' ανεβαίνουν και ν' έπικοινωνούν με το δρόμο πάνω απ' την κορυφή του τοίχου.

Ός σήμερα, δεν έχει βοεθώ καμιά λύς αυτής της καταστάσεως. Θά καταλήξουν άραγε σε συμβιβασμό τα δυο αντίπαλα μέρη;

Το άλλο, ο σκύλος, η γάτα και
κόττα

Η έπατεία είναι ένα ένστομο κοινό στον άνθρωπο και στα ζώα, και υπάρχουν αναρίθμητα παραδείγματα ζώων που ζητιανεύουν συστηματικά, όπως οι έξ έπαγγέλματος ζητιάνοι.

Ο δόκτωρ Άλέξανδρος Ζάπ αναφέρει την ακόλουθη περίπτωση ενός αλόγου.

Το αλγο αυτό ήταν ζευγμένο σ' ένα άμαξι, με το οποίο μετεδέρετο ποιν από μερικά χρόνια το ταχυδρομείο σε διάφορα μικρά χωριά μιας περιοχής της Άγγλιας.

Όπως συνέβαινε σε παλαιότερη εποχή, οι σταθμοί όπου εστάθμευε το άμαξι βόισκοιταν μέσα σε καφενεία ή καπηλεία, όπου συγκεντρώνονταν οι κάτοικοι του χωριού περιμένοντας το ταχυδρομείο.

Μερικοί απ' αυτούς, βλέποντας το αλγο που ήταν κουρασμένο από το δρόμο έβρεχαν ένα κομμάτι ψωμί μέσα στο ποτήρι της μπύρας των και του το έδιναν.

Φαίνεται ότι αυτό το «ορντέρο» άρεσε πολύ στο αλγο. Και, σιγά-σιγά, πήρε τη συνήθεια να ζητιανεύει. Μόλις το έλυναν δηλαδή από το άμαξι, άρχιζε να ζητιανεύει από τραπέζι σε τραπέζι και δεν έφευγε παρά μόνον όταν όλοι οι πελάτες του έδιναν το όρεκτικό του, δηλαδή το σχετικό κομμάτι ψωμί βρεγμένο μέσα σε μπύρα. Όλες οι προστάσεις για να το κάμουν ν' αποβαλή αυτή τη συνήθεια δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα.

Περισσότερες είναι οι περιπτώσεις σκυλιών που ζητιανεύουν.

Ο 'διος έπιστήμων αναφέρει την περίπτωση, ενός σκυλιού, που το έλεγαν Τούμ-ζο.

Το σκυλί αυτό ανήκε σ' ένα μαραγκό, που το έτρεφε άρεκτα καλά. Αλλά ο Τούμ-ζο ήταν λαίμαργος. Κάθε πωί κι' απόγευμα έφευγε από το σπίτι και πήγαινε για ζητιανιά στην πλατεία της πόλεως. Συνήθιζε τότε να στήνεται στα πιασινά του πόδια ν' απλώνει το ένα από τα μπροστινά του και να βγάιν έξω τη γλώσσα του. Πολλοί του πετούσαν τότε ένα μικρό νόμισμα. Ο Τούμ-ζο έτρεχε άμέσως σ' ένα γειτονικό ζαχαροπλαστείο άφινε στον πάγκο το νόμισμα έπαιονε το γλυκό που του έδινε ο ζαχαροπλάστης και το κατεβρόνχιζε σε δυο μπουκιές.

Η Άγγλια συγγραφέας Ουίντα αναφέρει, έξ άλλου, την ακόλουθη περίπτωση:

Στο 'Ιντερνε της Σκωτίας ζούσε ποιν από μερικά χρόνια ένα σκυλί, που ήταν άλλοτε ο πιστός σύντροφος και δεινός ένοχ τυφλού. Ο άνθρωπος αυτός τό είχε συνήθει να κρατάει άνάμεσα στα δόντια του ένα πιατάκι και να στέκεται έμπρός στους διαβάτες για να του δώσουν έλεημοσύνη.

Μια μέρα πέθανε ο τυφλός. Και το σκυλί του σκέφθηκε τότε να συνεχίσει αυτό το προσδοκόφο έπάγγέλμά του.

Στην άογή οι κάτοικοι του 'Ιντερνε

βρήκαν το πράγμα άρεκτα διασκεδαστικό κι' έρριγαν από ένα νόμισμα μέσα στο πιατό του σκύλου. Μά, με τον καιρό, σκέφθηκαν πως δεν ήταν σωστό να υποδοθούν το σκυλί αυτό στη ζητιανιά του και συμφώνησαν όλοι να μη του δίνουν τίποτα πια.

Για καλή τύχη, όμως, του Τόμο — αυτό ήταν το όνομα του σκύλου — πέρασε έ-κείνη την έποχή από το 'Ιντερνε ένα μικρό τσίρκο κι' έκείνος που το διηύθυνε πήρε τον έξυπνότατο και τετραπέρατο ζητιάνο μαζί του. Άρχισε τότε να τον έμφανίζει στις διάφορες πόλεις από όπου πενούσε και το θέαμα αυτό διεσκέδαζε πολύ το κοινό.

Έπειτα από τρία χρόνια το τσίρκο πέρασε από μια πόλη κοντά στο 'Ιντερνε κι' έδωσε εκεί μερικές πασαρτάσεις.

Συνέβη τότε το έξης παράδοξο:

Μεταξύ των θεατών ήταν πολλές φορές και άνθρωποι από το 'Ιντερνε. Ο Τόμο ζητούσε από όλους τους άλλους θεατές έλεημοσύνη, αλλά δεν σταιματούσε ούτε στινμή μπροστά στους παλαιούς «συμπολίτες» του, που τον είχαν κακομεταχειρισθώ κατά τον τελευταίο καιρό της πασαμουής του έκει.

Κάποτε ώστόσο ένας απ' αυτούς, του πέταξε ένα μικρό νόμισμα μέσα στο πιατάκι του. Ο Τόμο τον άγριοκίτταξε κι' άμέσως κατόπιν άναποδούρισε το πιατάκι και άφησε το νόμισμα να πέσει κάτω.

Πώς άναγνώριζε τους κατόικους του 'Ιντερνε άνάμεσα στο πλήθος; Το πιθανώτερο είναι ότι η άσφοσις του τον δεινούσε σ' αυτό.

Δύο άλλα ζώα, η γάτα και η κόττα, είναι γεννημένες ζητιάνες.

Η γάτα όταν άσφαινή μια εύχάριστη όσμη — δεν είναι άπασιίτητο να προέρεται από ψάοια — δεν διστάζει να τρέξει στην ξένη κουζίνα ή σ' ένα τραπέζι όπου τρώνε άνθρωποι, άγνωστοί της και ν' άοίση να νιαουρίση μ' έναν κλαψίοικο τρόπο ως που να της πετάξουν κάτι.

Και η κόττα ζητιανεύει επίσης όταν άπονηθή κάποια οίκειότητα με τους ένοίκους ενός σπιτιού.

Ο δόκτωρ Άτλ αναφέρει την περίπτωση μιας κόττας που όταν τον έβλεπε να τρώη πηγαινε κοντά του και τον γτιπούσε με το ράμφος της στο πόδι για να τον άναγκάσει να της δώσει κάτι. Αν άογούσε να το κάμη, δεν δισταζε να πετάξει πάνω στο τραπέζι και να πάρει μέσα από το πιατό του ένα κομμάτι κρέας ή όποιοδήποτε άλλο φαγητό.

Όπως βλέπετε λοιπόν, η ζητιανιά δεν άποτελεί άνθρωπινή έφευρεση. Και τα ζώα επίσης την γνωρίζουν και την έσσκουν με το δικό τους τρόπο και τα δικά τους μέσα.

Η άλληλογραφία του δημάρχου της Νέας Υόρκης

Ο 'Ο Ντούιερ, που εξέλεγή πέουσι δήμαρχος Νέας Υόρκης στη θεί που, κατείχε ποιν ο Φιρόέλλο Λαγκουάντια λουδάνει ποιν τα 7000 γράμματα το μήνα. Άνάμεσα σ' αυτά υπάρχουν μερικά που είναι άρεκτα περίεργα. Έτσι ποιν από λίγον καιρό έλαβε ένα νόμισμα από την Αυστραλία που περιείχε τα έξης:

«Είμαι τοιάντα δύο έτών. Έχω ψηλό άνάστημα σγουρά μαλλιά και όλοι λένε πως είμαι ώοαίο παιδί. Μένω στην Αυστραλία και σάς παρακαλώ ά μου βοηθή με άμερικανίδα σύζυγο, που θα ήθελε να έρθω έκει για να την παντρευτώ και που θα μου πληρώνε τα έξοδα του ταξιδιού. Η ηλικία δεν με ενδιαφέρει».

Μια άλλη περίεργη έπιστολή προερχόταν από έναν άνθρωπο Νεούρκέζο. Ένοσπε λοιπόν στο δήμαρχο τα έξης:

«Κύριε δήμαρχε δεν μου άπόμεινε παρά ένα μοναδικό έρώτημα και πράξα έα πως ένομε το ίδιο άνάστημα. Μπορείς λοιπόν να μου στείλεις δυο τρια από τα δικά σου; Ποοτιώ τα μακούα».

Από έδώ και πέντε περίπου χιλιάδες χρόνια οι Κινέζοι γιατροί έφασαούουν μια έξαιρετικά περίεργη μέθοδο θεραπείας διαφόρων άσθενιών, που παρουσιάζει ώστόσο θαυματουργά άποτελέσματα. Πρόκειται για τον περίφημο «βελονισμό», για τον όποίο γράψαμε και άλλοτε. Σήμερα όμως δίνουμε μια πλήρη περιγραφή αυτής της μεθόδου, που όφείλεται στο δόκτωρ Ζαν Γκιγκόμ και που δημοσιεύθηκε έσάτως σ' ένα μεγάλο έπιστημονικό περιοδικό.

Ο «βελονισμός» δεν είναι άγνωστος στην Εύρώπη, όπου πολλοί κορυφαίοι έπιστήμονες, όπως ο Άλφρετόν και ο Τρουσώ και άργότερα ο δόκτωρ Φερρόλ τον έφύοσαν ως τώρα με μεγάλη έπιτυχία. Έφαρμόζεται δε και σήμερα από μερικούς δεξιότχνους ίατρούς τόσο στην Εύρώπη όσο και στην Άμερική.

Όπως δείχνει και η λέξις, η θεραπευτική αυτή μέθοδος συνίσταται στην εισαγωγή μέσα στους ίστους ληπτών μεταλλικών βελονών, που άφηνονται έκει μερικά λεπτά ή μερικές ώρες, ανάλογα με το είδος και τη φύση της άσθενείας. Οι βελονισμοί αυτοί μοιάζουν, δηλαδή, με «ξηρές» ενέσεις, γιατί δεν εισάγεται κανένα υγρό στον άσθενή.

Τα σημεία όπου γίνονται οι βελονισμοί είναι προσδιορισμένα με μεγάλη ακρίβεια πάνω στην επιφάνεια του σώματος. Βρίσκονται όλα πάνω σε άξονες ή μεσημβρινούς που, σύμφωνα με την κινεζική όοολογία, άποτελούν τους άυλακες δια μέσου των όποιων κυκλοφορούν μέσα στο σώμα το αίμα και τα πνεύματα της ζωής.

Η παλαιά κινεζική έπιστήμη διδάσκει, ότι στο άνθρώπινο σώμα υπάρχουν δυο δυνάμεις. Η «γιάνγκ» (διασταλτική δύναμις) δίνει στον άνθρωπο τη θερμότητα και την ενεργητικότητα.

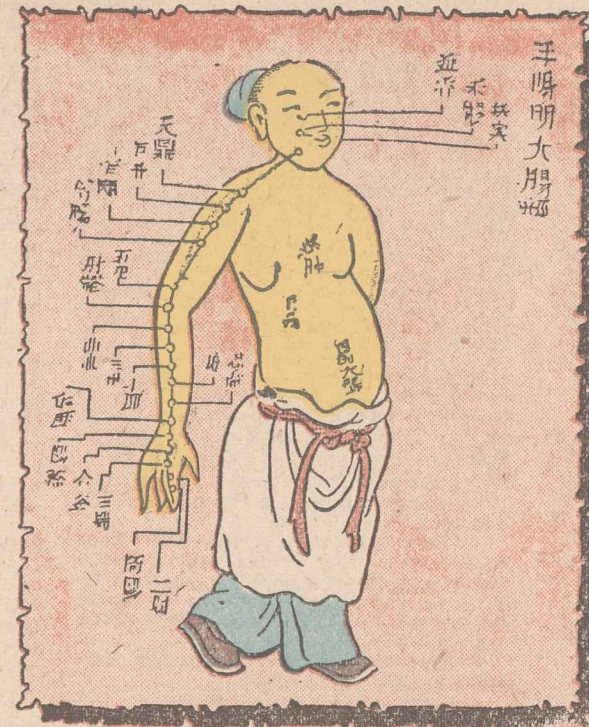
Τα πνεύματα της ζωής την τραβούν προς τις άνωτες περιχές του σώματος.

Η άλλη ή «ίνγκ» (συσταλτική δύναμις) ώθείται προς τα κάτω. Η δύναμις αυτή έχει ως κύριο στοιχείον το αίμα, που έσκουράζει και άναπλάσσει τους ιστούς του σώματος.

Οι μεσημβρινοί ή άξονες είναι έκασι τέσσερες, δώδεκα από κάθε μέρος του σώματος. Οι μεσημβρινοί «γιάνγκ» βρίσκονται στην έξωτερική όψη των μελών και οι μεσημβρινοί «ίνγκ» στην έσωτερική όψη των. Έκτός όμως από τους άυ αυτούς συμμετοικούς μεσημβρινούς, οι Κινέζοι έπιστήμονες διακρίνουν έπίσης δυο σειρές σημείων που άντιστοιχούν σε δυο ένδιάμεσες γραμμές: Την έμμεσοθια ένδιάμεση γραμμή, που άντιστοιχεί στην καρδιακή περιοχή και το στόμαχο και την όπισθια ένδιάμεση γραμμή που άντιστοιχεί στα νεφρά και την κύστη και το ιερόν όσφυ.

Κάθε μεσημβρινός βρίσκεται σε άμεση άσχί με το όργανο που διευθύνει. Π.χ. οι μεσημβρινοί «γιάνγκ» των κατωτέρων μελών, που προσδοίονται από την κεφαλή και τα άνω άκρη άντιστοιχούν στην καρδιακή περιοχή και το στόμαχο και την όπισθια ένδιάμεση γραμμή που άντιστοιχεί στα νεφρά και την κύστη και το ιερόν όσφυ.

Κάθε μεσημβρινός βρίσκεται σε άμεση άσχί με το όργανο που διευθύνει. Π.χ. οι μεσημβρινοί «γιάνγκ» των κατωτέρων μελών, που προσδοίονται από την κεφαλή και τα άνω άκρη άντιστοιχούν στην καρδιακή περιοχή και το στόμαχο και την όπισθια ένδιάμεση γραμμή που άντιστοιχεί στα νεφρά και την κύστη και το ιερόν όσφυ.

Παλαιά κινεζική παράσταση των εύσισθτων σημείων του ανθρώπινου σώματος.

Ο ΒΕΛΟΝΙΣΜΟΣ

Μιά θαυματουργός θεραπευτική μέθοδος των Κινέζων

Επίσης, όταν ο καιρός είναι θυελλώδης ή όταν δρένη πολύ.

Ο άσθενής κάθεται σ' ένα κάθισμα ή ξαπλώνεται στο κρεβάτι του, κατά τη διάκριση του βελονισμού. Ο ίατρος πρέπει τότε να προσδιορίσει με ακρίβεια τα σημεία όπου θα βάλη τις βελόνες του, γιατί το παραμικρό λάθος μπορεί να έχει όλεθρία άποτελέσματα.

Ο άσθενής των βελονών που θα χώσει μέσα στο σώμα του άσθενούς μπορεί να φάση της 700—800. Αλλά στις συνήθειες άσθενείς ο άσθενής των νοσησιμιομένων, βελονών είναι πολύ μικρότερος. Π.χ. σε περίπτωση λευκοματωσίας άρκούν δυο ή τρεις βελόνες.

Για την καταπόνηση του νευρικού συστήματος, οι περιονές που θα διαλέξη ο ίατρος είναι οι ακόλουθες:

Περιοχή των πνευμάτων 11 βελόνες.
Περιοχή του χονδρού έντέρου 4 βελόνες.
Περιοχή του στομάχου 36—41 βελόνες.
Περιοχή της κύστεως 53 βελ.
Περιοχή των νεφρών 1—7 βελ.

Κάθε «σημείον μεσημβρινού» έχει έκτασι δυο περίπου τετραγωνικών χιλιοστούμετρων. Η βελόνα πρέπει να εισαχθώ στο κέντρο αυτής της επιφανείας. Ποιν από το τούτημα, γίνεται έλαφρά μασάζ.

Το βάθος ποικίλει ανάλογα με το «σημείον».

Σύμφωνα με τους Κινέζους γιατρούς και τους Εύρωπαίους έπιστήμονες που χρησιμοποιούν αυτή τη μέθοδο, ο βελονισμός υποοεί να θεραπείση όλες τις άσθενείες: όργανικές έλαδες, μολυσματικά νοσήματα (τυφοειδής πυρετός, γόλσα κλπ), έπιπύματα λειτουργικής άνωσλίας κλπ. Μπορεί επίσης να διευκολύνει έναν δύσκολο τοκετό.

καρδιον και την καρδιά.

Οι Κινέζοι έπιστήμονες άποδίδουν έξαιρετική σημασία στην έξταση του σφυγμού. Σύμφωνα με τη θεωρία τους, ο σφυγμός ποεί να έξετασθώ τρεις φορές χωριστά. Θά έξετασθώ δηλαδή ο καλούμενος έπιφανειακός σφυγμός, έπειτα ο μέσος και έπειτα ο βαθύς.

Η έξέταση αυτή προουθετεί μια έξαιρετική άνάπτυξη της άφης στα άκρα των δακτύλων που είναι άνωστη σεζδόν στους δυτικούς λαούς.

Απ' αυτή την έξταση, ο ίατρος συμπεραίνει αν υπάρχει μια κατάστασι άτονίας ενός όργανου ή, αντίθετα, μια άνώμαλη έντασι της λειτουργίας του κ.τ.λ.

Η θεραπευτική άγωγή θα είναι τότε διενεργική στην πρώτη περίπτωση και καταπραυντική στη δεύτερη. Συνεπώς και ο βελονισμός θα είναι καταπραυντικός ή τονωτικός.

Για τον τονωτικό βελονισμό νοσησιμιοποιούνται βελόνες από μέταλλο κίτρινου (χουσά ή χαλκό), που θα πρέπει να παραμείνουν 5—10 λεπτά μέσα στο σώμα.

Για τον καταπραυντικό βελονισμό θα νοσησιμιοποιήθουν βελόνες από λευκό ή γκρίζο μέταλλο (άσηνι, πλατίνα, γάλλιο ή μινδανόνο). Η παραμονή των μέσα στο σώμα δεν πρέπει να διαρκέσει περισσότερο από 30—60 δευτερόλεπτα.

Για να γίνη ο βελονισμός πρέπει ο άσθενής να μην είναι τελείως υποκτικός, ούτε πάλι να έχει παραφορτωμένο το στομάχι του. Ο βελονισμός άπαγορεύεται.

Ο άσθενής κάθεται σ' ένα κάθισμα ή ξαπλώνεται στο κρεβάτι του, κατά τη διάκριση του βελονισμού. Ο ίατρος πρέπει τότε να προσδιορίσει με ακρίβεια τα σημεία όπου θα βάλη τις βελόνες του, γιατί το παραμικρό λάθος μπορεί να έχει όλεθρία άποτελέσματα.

Ο άσθενής των βελονών που θα χώσει μέσα στο σώμα του άσθενούς μπορεί να φάση της 700—800. Αλλά στις συνήθειες άσθενείς ο άσθενής των νοσησιμιομένων, βελονών είναι πολύ μικρότερος. Π.χ. σε περίπτωση λευκοματωσίας άρκούν δυο ή τρεις βελόνες.

Για την καταπόνηση του νευρικού συστήματος, οι περιονές που θα διαλέξη ο ίατρος είναι οι ακόλουθες:

Περιοχή των πνευμάτων 11 βελόνες.
Περιοχή του χονδρού έντέρου 4 βελόνες.
Περιοχή του στομάχου 36—41 βελόνες.
Περιοχή της κύστεως 53 βελ.
Περιοχή των νεφρών 1—7 βελ.

Κάθε «σημείον μεσημβρινού» έχει έκτασι δυο περίπου τετραγωνικών χιλιοστούμετρων. Η βελόνα πρέπει να εισαχθώ στο κέντρο αυτής της επιφανείας. Ποιν από το τούτημα, γίνεται έλαφρά μασάζ.

Το βάθος ποικίλει ανάλογα με το «σημείον».

Σύμφωνα με τους Κινέζους γιατρούς και τους Εύρωπαίους έπιστήμονες που χρησιμοποιούν αυτή τη μέθοδο, ο βελονισμός υποοεί να θεραπείση όλες τις άσθενείες: όργανικές έλαδες, μολυσματικά νοσήματα (τυφοειδής πυρετός, γόλσα κλπ), έπιπύματα λειτουργικής άνωσλίας κλπ. Μπορεί επίσης να διευκολύνει έναν δύσκολο τοκετό.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στη Βενετία της εποχής των δογμών. Μέσα σε μια φοιτητική φυλακή πρόκειται να θανατωθεί ο νεαρός κόμης Γκιμάνι, ως δόθεν προδοτής. Ο νέος είναι θύμα σατανικής σκευωρίας. Η ώραία και καταχθονία κόμισσα Κόνερν τον αγαπά παρφορά κι' επειδή δεν ανταποκρίνεται στην αγάπη της τον καταγγέλλει και τον καταδικάζουν σε θάνατο. Η Ίερα Έξετασία άγρυπνη για την εκτέλεσή του. Την τελευταία στιγμή οι φίλοι του τον σώζουν και τον αντικαθιστούν με έναν νεαρό έρμηνευτή τον όποιον αρπάζουν στο δρόμο. Ο Γκιμάνι καταφεύγει σ' ένα ναυτικό πλοίο για να πάει στη Γαλλία. Το πλοίο όμως πιάνει φωτιά. Την έχουν βάλει άνθρωποι της Ίερας Έξετάσεως που έμαθαν την απόδραση. Ο Γκιμάνι κινδυνεύει. Κατορθώνει ωστόσο, να ντυθεί από τις φλόγες, πετώντας στη θάλασσα. Τον καταδίκζουν κι' εκεί οι άνθρωποι της Ίερας Έξετάσεως και τον χτυπούν μ' ένα κουπί. Χάνεται κάτω από την επιφάνεια αλλά δεν πνίγεται. Σώζεται και νύμφη στον πατέρα της αναπημένους τον ότι βρίσκεται στη Γαλλία. Τον ίδιο καιρό ο πρεσβευτής της Ρωσίας στη Βενετία, ο πλούσιος Πολωνός πρίγκιπας Πέκτορν, δίνει χορό στο μεγάλο της Προεδρείας. Έξω από τον πλησίον κάποιος υπαίτιος σπασμένος και του φιδυρίζει: «Ζή ακούη!». Ο Πέκτορν αποσπάζεται ανήλικους στην κρεββατοκάμαρά του ανοίγει ένα χρηματοκιβώτιο και παίρνει δύο έγγραφα. Σ' αυτά αναφέρεται ότι το σώμα της Κλάρας Μαρρόβις ετάφη. Ο Πέκτορν αντζεται. Με πρόδωσαν! κρουναζει. Ο Πέκτορν αγάπησε την ώραία Χριστίνα, αλλά εκείνη προτίμησε τον άνεμό του. Κατόπιν αυτού του δολοφονεί το συζύγο της και την ίδια. Το κορίτσάκι του ζεύοντος η μικρή Κλαίρη πηγαίνει στα χέρια ενός Άλθανυ. Κι' αυτός βεβαιώνει τον Πέκτορν έγγραφως ότι τη σκότωσε κι' αυτή. Τώρα όμως αποκάλυπται η αλήθεια. Ο Πέκτορν ποσει να ζαναρκίση. Στέλνει το δόλιο νοσηματά του Πιέτρο Νικκά και καλεί τον καταχθονικό και κακούργο γιατρό του Ισαάκ Βαντα στον όποιον ανασταίνει την εξόντωσή της Κλάιρη. Μα πληροφορείται ότι την διασώθεισαν Κλαίρη την αγαπά ο νεαρός ευγενής Μαρίνο Κόνερν. Πρέπει να ενοηθούν τάχιστα. Η δυστυχισμένη Κλαίρη διατρέχει κι' άλλον κίνδυνο. Αρραει στον πατέρα του αναπημένου της που την ποθει και θέλει να την κάνει δική του. Η Κλαίρη φιλοεπενδύει από μια αναθήκη νοσηματά στην οποία την εμπιστεύθηκε ο κάλος της, την κυρία Μάρθα. Μαζί τους έβγαινε η αγαθή της Μάρθα, η Οσοέττα. Μια μέρα οι άνθρωποι του νέου Κόνερν αποπάζουν την Κλαίρη. Σε λίγο φτάνουν έμπρός στο σπίτι της νοσηματά ο Νικκά κι' ο γιατρός Ισαάκ για να δηλητηριάσουν την Κλαίρη και προκαλούν σκόνη μια σκηνή. Ο Νικκά, που εμφανίζεται ως άνθρωπος του Μαρίνο, ρίχνει κατά λάθος στη θάλασσα τη νύφη Μάρθα. Η Οσοέττα λιποθυμάει απ' την ταραχή της. Ζητούν ένα

γιατρό κι' εμφανίζεται ο δαπανηρός Ισαάκ. Έτσι δηλητηριάζεται η άτυχη αυτή νέα αντί της Κλαίρης. Ο νέος κόμης προσπαθεί τώρα να κατακτήσει την Κλαίρη και το πετυχαίνει μ' ένα φίλτρο του σατανικού γιατρού του. Ο αγαπημένος της καταθαίνει συγχρόνως στο σπίτι, μισώνει τα πάντα και τρέχει να εκδικηθεί τον πατέρα του. Στο μεταξύ η Κλαίρη πρόκειται να συναντήσει την υπέροχη της. Στο μεταξύ η Κλαίρη συναντάται με τη υπέροχη της και τον αγαπημένο της στον όποιον αφηγείται το φοβερό πάθημά της και εξουχάει. Η υπέροχη της τρελαίνεται από λύπη. Εκδικούμενος την άτιμη και το θάνατο της λατρευτής του ο νέος σκότωσε τον πατέρα του. Γίνονται τώρα διαδοχικές σκηνές στη Βενετία. Βρίσκεται κι' αυτή κι' η Ζανέττα Λορεντάνι κι' η Τζουλιέτα Κόνερν. Η Τζουλιέτα βλέπει τη Ζανέττα να μιλάει τρυφερά με τον ακόλουθο της Γαλλικής Προεδρείας υποκόμης Ντεκουρσέλ κι' αναγνωρίζει σ' αυτόν τον ως νεκρό θεωρούμενο υποκόμης Γκιμάνι. Τρέχει κατόπιν αυτού στο δόχη. Τού λέει την ύποψία της και ζητεί εκδίκην.

5ον — Πάντως, κανείς δεν μπορεί να μάς εμφοδίση να χυητήσουμε τις έσωτερικές συννομοσίες, που στρέφονται κατά της ασφάλειας του Κράτους! — Ας μην είμεθα υπερβολικοί! Εέρουμε πολύ καλά ότι δεν υπάρχει ποτέ μια αληθινή συννομοσία εκ μέρους του Γκιμάνι. Η το μόνον ένα δημιούργημα της εξημένης φαντασίας αυτής της γυναίκας, στην οποία η ζήλεια δίνει όπλα τρυφερά. — Όπως όποτε, ο κόμης είχε την πρόθεσι να βλάψει το Κράτος. — Πέστε μάλλον ότι τον θεωρούσαμε δολοί επικίνδυνον ταραχοποιό, για τις νεωτεριστικές ιδέες του. Και γι' αυτό έκρίναμε σκόπιμον να ασπάζουμε την ευκαιρία που μάς έδινε η κόμισσα, για ν' απαλλαγούμε από τον έχθρο μάς. — Υπάρχει πάντως μια κανονική θανατική καταδίκη εναντίον του. Αν τον βρούμε, έχουμε όλο το δικαίωμα να τον αποκαλύψουμε και να του επιβάλουμε την τιμωρία που αξίζει. — Ο Δόγης έβρινε σκεπτικώς για πολλή ώρα. Έπειτα παρατήρησε: — Ο κόμης Γκιμάνι θα έχη ασφαλώς όλα τα χαρτιά του εν τάξει, ως κόμης Ντεκουρσέλ. Και, αν έμεις δεν υποσώσουμε να αποδείξουμε ότι ο Αρθούρος Ντεκουρσέλ είναι πραγματικά ο Γκιμάνι, θα βρεθούμε σε πολύ δύσκολη θέση εναντίον της Γαλλικής Προεδρείας. — Ο Προέδρος θα ξέρη ασφαλώς, την αληθινή του ταυτότητα, θα τον θεωρή γνήσιον στοιχείον, γιατί ξέρει όλα τα μυστικά της ζωής της Βενετίας, και συνεπώς θα ζητήσει να τον υπερασπισθή με κάθε μέσον. — Τί πρέπει λοιπόν να γίνει;

ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΛΟΡΕΝΤΑΝΟ ΔΟΓΗΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Η δύναμις της παλάδας Βενετίας έ προσωποποιείτο απ' το Δόχη, τον αρχηγό του Κράτους. Ένας απ' τους ικανώτερος και συνεττώτερος Δόγης ήταν ο Λεονάρντο Λορεντάνο, του όποιου το πορτοφόιο φοιέτατο στο ζωγάφω Τζιοβάννι Μπελλίνι.

— Η να κατορθώσουμε να βεβαιώσουμε αναμφοδότητα ότι ο Ντεκουρσέλ είναι ο κόμης Γκιμάνι... ή να αβίσουμε τον ψευτογάλλο στην εκδίκην της κομής Κόνερν, βοηθώντας την με κάθε μέσον, αλλά χωρίς να εκτεθούμε. Έτσι, η Γαλλία δεν θα μπορεί να παραπονηθή εναντίον μας για το θάνατο ενός διπλωματικού ακόλουθου της... Το πολύ-πολύ, θα παραδώσουμε κατόπιν στη Δικαιοσύνη τη ζηλιάρα κόμισσα! — Εγώ προτιμώ την πρώτη λύσι: Να κατορθώσουμε να αποδείξουμε την αληθινή ταυτότητα του Ντεκουρσέλ, τόσο θετικά ως να μη μπορεί να το αμφισβητήσει ούτε και ο Γάλλος πρέσβης... Η Δημοκρατία θα έδινε έτσι ένα καινούργιο δείγμα της δυναμείας της στη μεγάλη Γαλλία! — Ναι, αλλά πώς να βρούμε τις αποδείξεις; — Μόνον ο ίδιος ο Ντεκουρσέλ μπορεί να μάς τις δώσει. Αλλά δεν είναι δυνατόν, βεβαίως, να προκαλέση μόνος του την καταστροφή του! — Ο Δόγης χαμογέλασε αινιγματικά, έσκυψε στο αυτί του συνομιλήτου του και του ψιθύρισε: — Έχω κάποια ιδέα... Θυμάσθε την «υπόθεσι» της Τουρκικής Προεδρείας; — Την θυμούνται πολύ καλά. — Δεν υπάρχει πια εκείνος ο μαστρο-Τσέκο, που μάς είχε βοηθήσει τότε τόσο δόξα; — Πιστεύω να υπάρχει. Και είναι άνθρωπος έμπιστος. — Ας επαναλάβουμε λοιπόν τον πείραμα! — Κατάλαβα... Θα φροντίσω άμέσως για ό,τι χρειάζεται! — Ο Ιεροεξεταστής υπεκλήθη και διευθύνθηκε προς την Βιβλιοθήκη. Άνοιξε την κρυφή πόρτα, πιέζοντας ένα ελατήριο, και βγήκε σβρόδυα, όπως είχε υπή. — Όταν ο Δόγης έβρινε μόνος, πέρασε το χέρι του επάνω στο μέτωπό του κι' έβρινε βυθισμένος σε πικρές σκέψεις. — Ήταν αληθινή ταπεινωτική για τον άρχηγό του Κράτους να κατασκοπεύεται και να επιβλέπεται διαρκώς από τους ύφισταμένους του... *

Ο Μέγας Ιεροεξεταστής γύρισε άμέσως στο γραφείο του και ξεναδιάδασε προσεκτικά όλο τον φακέλλο της υπόθεσεως Γκιμάνι. Έτριψε έπειτα τα χέρια του με ικανοποίησι, ίσως γιατί είχε βρή τον καλύτερο τρόπο ενεργείας... Από ένα μυστικό αρχείο έβγαλε ένα άλλο φακέλλο, με την επιγραφή «Μαστρο-Τσέκος». Εξέτασε δολιχρό το περιεχόμενό του, χαμογέλασε διαβολικά και τον ξεναφύλαξε στη θέση του. Πίσω από μια κουρτίνα του γραφείου του, βρισκόταν μια σειρά από είκοσι κόμπι. Επάνω σε καθένα ήταν γραμμένο ένα όνομα. Ο Ιεροεξεταστής έπίσεε ένα απ' αυτά. Έπειτα γύρισε στο τραπέζι του και περίμενε. Με το πάτημα του κουμπιού, είχε άκουσθή ο μακρινός θόρυβος διαφόρων μηχανισμών, σαν να έγύριζαν ρόδες, να ανοιγόκλειναν πόρτες... Σε λίγα λεπτά, άνοιξε μια καταπακτή στη μέση του γραφείου, και ξεπρόδωσε απ' αυτήν ένας άνθρωπος με τη χαρακτηριστική στολή των άπεσταλμένων της Ίερας Έξετάσεως: μαυροντυμένος, με μάσκα στο πρόσωπο και με κουκούλα στο κεφάλι. Υποκλήθηκε βαθύ και περίμενε διαταγές. Ο Μέγας Ιεροεξεταστής έβρινε αμίλητος για μερικά λεπτά, με το βλέμμα κρυμμένο στο κενόν, σαν να απολάμβανε προκαταβολικά τη γαρή της εκδίκης του. Έπί τέλους, έίπε στον άνθρωπο που στεκόταν έμπρός του: — Ξέρεις τον μαστρο-Τσέκο; — Μάλιστα, Έξοχώτατε, άπάντησε ο κείνος. Είχα άλλοτε έλθει σ' επαφή μαζί του, κατά διαταγήν σας... — Το θυμούνται... Θα είναι ακόμη διαβεβαιμένος να μάς έμπιστευθή; — Δεν θα άρνηθώ να εκτελέση τις διαταγές σας, Έξοχώτατε... για δύο λόγους: Πρώτον, γιατί μάς φοβάται πολύ και ξέρει ότι μπορούμε να τον καταστρέψουμε με

μια λέξη μόνον. Δεύτερον, γιατί είχε τομερά φιλοχρήματος και θα σπείσει να κερδίσει με ευκολία ένα γενναίο ποσόν, χωρίς να διακινδυνεύσει καθόλου, έχοντας μάλιστα την προστασία των άρχων. — Θα πάτε λοιπόν να τον βρήτε άμέσως και θα του άναστήσετε μια υπόθεσι, που πρέπει να τελειώσει το ταχύτερον... Χρειάζεται να γίνει μια κλοπή στη Γαλλική Προεδρεία, και ειδικώς στο διαμείρισμα του υποκόμης Αρθούρου Ντεκουρσέλ. Οι κλέφτες θα πάρουν ό,τι βρουν εκεί μέσα. Ο μαστρο-Τσέκο θα μάς παραδώσει κατόπιν τα χαρτιά, και θα κρατήση όλα τα υπόλοιπα. — Εκατάλαβα. — Δεν τελειώσα! Οι δοσται της κλοπής δεν έπιρροπεται να μείνουν ζωντανοί, μετά την πράξη τους! Τρεις μόνον άνθρωποι πρέπει να έξουν το μυστικό: Έγώ, έσείς κι' ο μαστρο-Τσέκο... ο όποιος, αν πή μια λέξη, θα είναι χαμένος! — Η κλοπή θα γίνει με το ίδιο σύστημα, όπως στην Τουρκική Προεδρεία. — Μου φαίνεται το πρακτικώτερο, το γρηγορώτερο και το ασφαλέστερο. Γιατί να το αλλάξουμε; — Ο μαστρο-Τσέκο και η γυναίκα του θα φροντίσουν για όλες τις λεπτομέρειες. Πρέπει όμως, Έξοχώτατε, να λαδώσουμε καλά τη μηχανή... — Πολύ σωστά! — Ο Ιεροεξεταστής έβγαλε από το συτάρι του μια σακκούλα με χουσα νόμισματα και την έδωσε στον άνθρωπό του, ο όποιος έφυγε άμέσως, για να εκτελέση τις καταθνήσεις διαταγές του και να διοργανώση μια καινούργια σειρά έγκλημάτων. Σε μια λαϊκή ταβέρνα της Βενετίας, που είχε για πελατεία της κλέφτες, λωποδύτες και παλληκαράδες, κάθε είδους, ο μαστρο-Τσέκο έτρωγε κι' έπινε σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο. Ήταν ένας από τους τυχοδιώκτες εκείνους, που ζουν πουλώντας το πεσί τους και που αναλαμβάνουν όποιοδήποτε έγκλημα, όταν καλοπληρωθούν. Έξαφνα τον πλησίασε ο ταβερνιάρης, έσκυψε για να μιλήση τα ποτήρια και τα πιάτα και συγχρόνως μουρμούρισε στο αυτί του πελάτου του: — Κάποιος σας περιμένει επάνω, στο δωμάτιό μου, για να σας μιλήση! — Καλά, άπάντησε λακωνικά ο Τσέκο. Ο ταβερνιάρης άπομακρύνθηκε. Ο Τσέκο σήκωθηκε κι' ανέβηκε τη σκάλα. Στο δωμάτιό του καταστηματάρχου, έμπρός σ' ένα τραπέζι, καθόταν ένας άνδρας. Έτρωγε με όρεξι κι' έπινε από μια υποτίλλια εκλεκτό κρασί, απ' αυτές που προορίζονταν για τους εξαιρετικούς μόνον πελάτες της ταβέρνας. Ο Τσέκο τού έριξε μια ματιά. Και το αίμα του πάγωσε: Είχε αναγνωρίσει τον αρχηγό των προσωποδοφών άπεσταλμένων της Ίερας Έξετάσεως — εκείνον με τον όποιον είχε σφειδίσει άλλοτε την κλοπή της Τουρκικής Προεδρείας. — Τι διάβολο θέλει από μένα; — διερωτήθηκε... Μήπως έχω νταραβέρια με τους άφεντικούς του, χωρίς να το ξέρω;... Δεν πρέπει να έμπιστευτεί ποτέ κανείς σ' αυτούς τους ανθρώπους! — Άλλά ο άλλος, που είχε αντίληφθ την άμνηνία και το φόβο του σκώθηκε, τον πλησίασε και τού έσφειε φιλικά το χέρι. Έπειτα έκλεισε καλά την πόρτα και τού έίπε: — Σας φώναξα, μαστρο-Τσέκο, για να πιούμε μαζί κανένα ποτηράκι. Εκείνος δέχθηκε πρόθυμα. Κατάλαβανε άπόσσο ότι ο συνομιλήτης του τον καλόπιανε έτσι, γιατί τον χείαζόταν για κάποια σοβαρή υπόθεσι... Αφού άδειασαν δύο υποτίλλιες ο συνομιλητής τού Τσέκο τού έίπε: — Ας μιλήσουμε τώρα λίγο για τις δουλειές σας! — Για τις δικές μου δουλειές... φώταξές εκείνος δείχνοντας έκπληξι. — Ναι, ναι!... Πόσον καιρό έχουμε να ιδωθ... μαστρο Τσέκο — Κάτι λιγώτερο από ένα χρόνο. — Έ λοιπόν στο όνομα του αυτό έπεςαν μέσα στο στόμα του Λέοντος είκοσι πτά κοταγγελίες εναντίον σας... — Είνε δυνατόν... ψιθύρισε ο Τσέκο άνατοιχιάζοντας.

— Επρόκειτο πάντοτε για σοβαρές δουλειές, θόνους, άπαγωγές, έκδισμούς... — Ό,τι είναι περιττόν να διαμαρτυρησθή! Τα έξομε όλα... Και το κεφάλι σας κρέμεται από μια κλωστή, την όποια μπορούμε να κόψουμε όταν θελήσουμε. Αν όμως δεν το κάνουμε, είναι γιατί σας χείαζόμαστε άκομη. Ο Τσέκο άναστήναξε με άνακούφισι. Κατάλαβανε ότι δεν ήθελαν να τον βλάψουν, αλλά να τού ζητήσουν κάτι δύσκολο και σκοτεινό... — Υπάρχει κάποιος, συνέχισε ο άλλος, που θα ήθελε πολύ να πάρη όλα τα χαρτιά εκείνου του Γάλλου υποκόμης, ο όποιος κατοικεί μαζί με τη θεία του στη Γαλλική Προεδρεία... — Του Ντεκουρσέλ; — Άκριβώς! Κατάλαβατε; — Θαυμάσια... — Χρειάζεται λοιπόν όλα τα χαρτιά αυτού του νεαρού Γάλλου. Τίποτε άλλο... — Μα η δουλειά αυτή είναι πολύ δύσκολη κι' επικίνδυνη. — Έπικίνδυνη όχι. Δύσκολη ναι. Σπυριάζετε ότι τα χαρτιά πρέπει να εξαφανισθούν από το γραφείο του Γάλλου, χωρίς να φανή ότι έβλεψε κάποιος να τα κλέψη. — Άδύνατον. — Τίποτε δεν είναι άδύνατον για έναν άνθρωπο σαν κι σας. Άκριβώς επειδή πρόκειται για μια υπόθεσι δύσκολη και λεπτή, δεν άποτανηθήκαμε σε κανένα ήλιθιο ή φοβισιόνη. — Εύχαριστώ για το κουμπλιμέντο... — Μήπως διατάζετε; — Θεός φυλάξη! Είμαι έτοιμος να δώσω και τη ζωή μου άκομη, αν χρειασθή. Το δύσκολο όμως είναι να πάρουμε τα χαρτιά δίχως να φανή... — Να έξηγουμέθα: Δεν πρέπει να φανή ότι η κλοπή άφορούσε αυτά ειδικώς... — Αν όμως μπουλ κλέφτες στην Προεδρεία και πάρουν χρήματα, κοσμήματα, πολύτιμα αντικείμενα, και συγχρόνως όλα τα χαρτιά που θα βρουν μέσα στα έπιπλα όπου υπάρχουν τα κοσμήματα;... Μπορούν, τη νύχτα, να κάνουν διακρίσι... Έπειτα, όταν βρεθούν σε ασφάλεια με την λεία τους, κρατούν τα χρήματα και πετούν τα υπόλοιπα! — Στην περίπτωση αυτή, τα χρήματα, δηλαδή τα κοσμήματα, μπορούμε να τα κρατήσετε σεις. Και τα περιττά, δηλαδή τα χαρτιά, να τα ρίξετε μέσα στο στόμα του Λέοντος... — Εχω άνανγκη να σας μιλήσω, έίπε ο μαστρο-Τσέκο στην τυφλή.

— Εκατάλαβα θαυμάσια! φώναξε ο μαστρο-Τσέκο. Αναλαμβάνω τη δουλειά! — Η λάμψη των ματιών του έδειχνε ότι είχε έτοιμο κι' όλας το σχέδιό του. — Είμαι ήσυχος λοιπόν, γιατί ξέρω ότι η υπόθεσις βρίσκεται σε άριστα χέρια, έίπε ο άλλος. — Έβγαλε κατόπιν ένα σακκούλακι με χουσα νόμισματα και το έδωσε στον Τσέκο, προσθέτοντας: — Για τα έξοδα... Προσέχετε να γίνουν όλα εν τάξει! Έννοείτε όμως ότι δεν πρέπει να μείνη ζωντανός κανείς από κείνους που θα κάνουν το κόλπο... — Όπως στην κλοπή της Τουρκικής Προεδρείας; — Άκριβώς! — Εύκολο πρόγμα. Έχω ό,τι χρειάζεται για αυτό! Βεβαίως ο Τσέκο. *

Μερικά λεπτά άργότερα, ο μαστρο-Τσέκο βγήκε απ' την ταβέρνα και άρχισε να αναζητή τους ανθρώπους που τού χείαζότουσαν. Μέσα σε 5 ή 6 ώρες, έφαξε σε εκατοντάδες σπιτάκια, βάρκες και κατανόγια κακόφημα. Πόιν ακόμα έξημώρη, είχε βρή τα κατάλληλα πρόσωπα. Είχε στρατολογήσει τον καλύτερο σιδηροοδό, άσυαγώνιστον στο φτιάσιμο αντικλειδιών και εργαλείων που άνοιγαν τις πολυποκώτερες κλειδαριές. Έπίσης μερικούς ανθρώπους ευκίνητους, Ικανούς να σκαφαλώσουν ως τη στέγη του ψηλότερου μεγάρου, να εισχωρήσουν από το στενότερο παράθυρο. Τέλος, τούς άπαραιτήτους κλέφτες, άληθινούς άσους» της δουλειάς τους... — Ποδ πάντων όμως, είχε έξασφαλίσει δύο άρχηγούς, με ταλέντο οπάνω. Σ' αυτούς μόνον θα φανέρωνε δολιχρό το σχέδιο της κλοπής, ενώ οι άλλοι όλοι δεν θα ήξεραν τίποτε και θα έκαναν άπλως τη δουλειά που θα τούς άνέθεταν, παίροντας μερικά χουσα νόμισματα για άμοιβή. Η μηχανή είχε στηθή. Δεν έμεινε παρά να λειτουργήση... — Πώς όμως; Ποιά ήμερα; — Αυτό άκριβώς προσπαθούσε να βρή ο μαστρο-Τσέκο, το άλλο πρωί, κάνοντας βόλτες στην πλατεία του Αγίου Μάρκου, βυθισμένος στις σκέψεις του. Έξαφνα φώναξε, σαν τον Άρχιμυήδη: — Εύρηκα! — Είχε ιδή μια γυναίκα, που έπαιζε στο δόμο φυσσμονικα, τριγυρισμένη από μερικούς περιέργους. Αυτό άκριβώς το θέα-

μα του έδωσε την έμπνευση που αναζητούσε...

Λίγο αργότερα, χτυπούσε την πόρτα ένας μικρός αλλά καθαρός σπιτιού της συνοικίας Τολεντίνι. Τού άνοιξε μια μαύρη υπηρέτρια.

— Είπε εδώ η κυρία σου; την ρώτησε. — Μά δεν άκουτε που παίζει άρπα; άπάντησε εκείνη.

Πραγματικά, έβρισκαν απ' το έπάνω πάτωμα ήχοι μελωδικού, από χέρι λεπτό και έμπειρο.

Η μαύρη ώδηγησε τον έπισκεπτή σ' ένα δωμάτιο περιποιημένο και σχεδόν κοινό. Δίπλα σε μια άρπα, ήταν καθισμένη μια νέα και όμορφη γυναίκα, μελωδιστή, με μαύρα μαλλιά, με κανονικά και συμπαθητικά χαρακτηριστικά.

Τα κλειστά μάτια της έδειχναν ότι ήταν τυφλή ή δυστυχισμένη. Άκούοντας να μπαίνει ο Τσέκο, σταμάτησε το παίξιμο.

Η υπηρέτρια ανήγγειλε το όνομα του έπισκεπτή και βγήκε έπειτα απ' το δωμάτιο. Ο μαστρο-Τσέκο κάθισε με θάρρος κοντά στην τυφλή.

— Έχω ανάγκη να σ' μιλήσω, της είπε χωρίς προλόγους, Σας χαιρετώ.

— Γι' αυτό με θυμηθήκατε;... άπάντησε εκείνη. Περί τίνος πρόκειται;

— Πρέπει να δώσετε το ταχυόνομα ένα κονσέρτο άρπας στη Γαλλική Προεδρεία. Άν μάλιστα είνε δυνατόν, να σας προσκαλέσει εκεί ο υποκόμης Ντεκουρσέλ.

Η τυφλή έμεινε άμυλη για μερικές στιγμές. Έπειτα δήλωσε:

— Ξέρετε καλά ότι δεν έχω άρνηθι ποτέ να σ' έξυπηρετήσω. Θα φροντίσω, σήμερα κι' έλας...

Ο Τσέκο της έβαλε στο χέρι μια χούφτα χρυσά νομίσματα.

— Χρυσάφι;... ρώτησε εκείνη, ψηλάφοντας τα ένα-ένα.

— Θέλετε να σας γελάσω; Έχω πολύ την ανάγκη σας... Να ξέρετε ότι το κονσέρτο πρέπει να διαρκέσει πέρα απ' τα μεσάνυχτα. Διαλέξτε λοιπόν ένα πρόγραμμα μεγάλο και έλκυστικό.

— Έννοια σας, θα τ' κανονίσω εγώ όπως πρέπει. Άποψε κι' έλας, θα έχετε ελπίσει μου.

Ο Τσέκο έσφιξε το χέρι της τυφλής και γύρισε στο σπιτί του, για να ξεκουρασθί έπί τέλους από τόσους κόπους.

Ποιά ήταν η τυφλή εκείνη μουσικός; Καμιά δεν ήξερε ακριβώς... Οι περισσότεροι πίστευαν ότι ζούσε με τα κέρδη των κονσέρτων της. Όλες οι άσοιτοκρατικές οικογένειες την αναζητούσαν για τις γιορτές τους, πρώτον γιατί έπαιζε άρκετά καλά, και δεύτερον γιατί ήθελε να την βοηθήσουν, δίνοντάς της τα μέσα της ζωής. Από τη συνολική της διως με τον Τσέκο, φαινόταν καθαρά ότι είχε κι' άλλους πόρους, έκτος απ' τα έσοδα των κονσέρτων, ίσως μάλιστα μεγαλύτερους, που της επέτρεπαν να ζή με μια σχετικά άνεση.

Το ίδιο πρωί, φρόντισε να ιδι διαφόρους γνωστούς της και να τους πει παραπονεμένος:

— Σ' ένα μόνον σπιτί δεν έδειξα ποτέ το μουσικό μου ταλέντο; στη Γαλλική Προεδρεία. Κι' όμως θα έπαιξα εκεί πολύ εύχαρίστως, έστω και δωρεάν, για να έκτιμήσουν αυτοί οι ξένοι πόσο καλλιεργείται η μουσική στη χώρα μας!

Κάποιος απ' όλους πήρε το πράγμα στα σοβαρά. Και, όταν έφυγε να συναντήσει την ίδια μέρα, τον υποκόμτη Ντεκουρσέλ, του είπε:

— Ξέρετε, υπάρχει μια έξαιρετική μουσικός, που φέγγεται από την έπιθυμία να παίξει στη Γαλλική Προεδρεία... Είναι η τυφλή του Τολεντίνι.

— Έχω ακούσει έπανεπιθυμώ να μιλήσουν γι' αυτήν... Λένε όμως ότι όνειρε γρουσουζιά! Όσάκις παίει σε κάποια οικογένεια, συμβαίνει πάντοτε κάτι άσχημο σ' αυτό το σπιτί.

— Φλυαρίες!... Είναι μια άτυχη γυναίκα, που αξίζει κάθε βοήθεια. Ζή από την τέχνη της...

— Θα φροντίσω λοιπόν να ίκανοποιήσω την έπιθυμία της. Δεν είνε δύσκολο άλλωστε.

Πραγματικά, ο Ντεκουρσέλ έκαμε λόγο στον Πρόεδρο, ο όποιος δέχθηκε άμέσως την πρότασί του. Την έλλη μέρα, η τυ-

φλή έλαβε μια πρόσκληση από την Προεδρεία. Το τέχνασμα της είχε έπιτύχει. Η μηχανή, που είχε στήσει ο μαστρο-Τσέκο, θα άρχιζε να λειτουργή...

★

Τέσσερες νύχτες μετά τη συνεννόησή του με τον άνθρωπο της 'Ιερής Έξετάσεως, ο μαστρο-Τσέκο, που είχε γυρίσει μόλις στο σπιτί του, έλεγε στη γυναίκα του Κασσάνδρα, τριβώντας τα χέρια του με ίκανοποίηση:

— Όλα έπλησαν περίφημα! Έπέδλωσα ο ίδιος στις προετοιμασίες. Η δουλειά δεν μπορεί παρά να πετύχει... Άπό στιγμή σε στιγμή, θα φτάσουν εδώ οι καλοί μου υπακοηγοί, που διηύθυναν την έπιχείρησή.

— Μά έχεις τόσο τυχερή έμπιστοσύνη σ' αυτούς τους δυό; παρατήρησε η Κασσάνδρα. Είσαι βέβαιος ότι θαρθούν, άφου θα έχουν βάλει στο χέρι το ψωτό;...

— Άλλά ο Τσέκο δεν έδειχνε καμιά απόλύτως άνησυχία.

— Θαρθούν, για να αγοράσω και να τους πληρώσω το μερίδιό τους από τα κλεμμένα κομμάτια, άπάντησε. Δεν μπορούν να κάνουν διαφορετικά... Είναι κι' οι δυο ήλθιοι, ίκανοί μόνον για να κλέβουν, όταν τους δώση κανείς τα κλειδιά στο χέρι και τους δείξη το δρόμο, τις πόστες, τα παράθυρα!...

— Έπειτα, είνε κατενθουσιασμένοι άν ξεφορτωθούν τα κλεμμένα, δίνοντάς τα για μερικά χρυσά 'τσεκίνια'. Ξέρουν άλλωστε ότι, δίχως τη βοήθειά μου, σ' ένα άρθε θα βρισκόντουσαν στη φυλακή, και απ' εκεί στην κρεμάλα!

Η Κασσάνδρα άρχισε να πείθεται από τα λογικά έπιχειρήματα του συζύγου της.

— Καλά τ'άς, είπε. Μά θα μείνουν εύχαριστημένοι απ' το μερίδιό τους;

— Τους υποσέχθηκα τόσο πολλά, ώστε πρέπει να είνε κατενθουσιασμένοι και να θεωρούν τη δουλειά αυτή ως την έπικροδέστερη απ' όσες έχουν κάνει έως τώρα.

— Μά τότε τί θα μείνι για μ'ας;

— Θα τ' ιδίς στο τέλος... Αυτοί οι βλάκες θα κάμουν άποψε την έπικροδέστερη, αλλά και την τελευταία δουλειά της ζωής των!

Κι' ο μαστρο-Τσέκο χαμογέλασε αίνιγματικά. Η Κασσάνδρα είχε όστόσο καταλάβει τί σήμαιναν τα λόγια του... Έπηρε μιά λάμπα και πέρασε σε μια διπλανή καμινάδα. Ο άνδρας της την άκούλυθησε.

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο, έπειτα από μια σύντομη εξέταση. Το έλατήριο, η καταπακτή, ο κρουнос του νερού... Κι' ο άσδέστης;

— Περιμένει εδώ και τρεις μήνες, άπάντησε η Κασσάνδρα.

Ξαναγύρισαν στην τραπεζαρία, κάθισαν

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

— Όλα εν τάξει! είπε ο Τσέκο

στις θέσεις τους και περίμεναν, άμυλητοι, άποφύγοντας να κυτταθούν...

Το σπιτί του μαστρο-Τσέκο έμοιαζε με την ψυχή του ίδιότητού του...

Ο Τσέκο ήταν κακούργος, άόρατος άγχιος δολοφόνος και λωποδύτης, ληστής και σωματοφύλακος, πληρωμένος μαχαίροδύτης για κάθε άγρια έκδικση. Κι' όμως φαινόταν έξωτερικώς ένας άνθρωπος άδολής, καλοκάγαθος, τίμιος.

Έτσι καθουσιαστική ήταν κι' η έξωτερική όψη του σπιτιού του, που είχε άγοράσει με τις οικονομίες του, για να έξασφαλίσιν ένα είδος γενικού στρατηγείου, όπου δεν είχε κανείς δικαίωμα να γύση τη νύτη του. Δεν παρουσίαζε απ' έξω τίποτε το παράξενο ή το ύπποτο. Η τοποθεσία του όμως ήταν καλοδιαλεγμένη: σε μια έρημη γειτονιά, με λίγα στίτια, με μεγάλους λαχανόκηπους και με υπαίθριες αποθήκες έλλειας και οικοδομημάτων ύλων.

Η φωνιά του μαστρο-Τσέκο ήταν ένα δίπατο σπιτάκι, τριγυρισμένο από ένα άκαλλίεργητο γήπεδο, και με μια μικρότερη μονόροφη προσθήκη στην άκρη του. Είχε τρεις εισόδους.

Ο Τσέκο είχε κάμει μερικές κρυφές τροποποιήσεις και μεταρρυθμίσεις. Στο πρόσθετο κτίριο, σ' ένα δωματάκι γειτονικό με μια μεγάλη κάμαρα με καγκελλόφορκα παράθυρα, είχε άνοιξει στο πάτωμα μια καταπακτή. Κοντά σ' αυτήν υπήρχε μια πόρτα, που φαινόταν ότι οδηγούσε έξω απ' το σπιτί, ενώ πραγματικά ήταν ψεύτικη, γτισμένη μέσα στον τοίχο.

Όποιος έπιχειρούσε να την άνοιξη, για να βγή, πατούσε άναγκαστικά στην καταπακτή, που δεν διακρινόταν καθόλου στο πάτωμα. Το βάρος του την έκανε ν' άνοιξη άπότομα. Και το δυστυχισμένο θύμα γκρεμιζόταν σ' ένα στενό υπόγειο, ένα είδος πηγαδιού, με βάθος τριών μέτρων.

Το πηγάδι αυτό ήταν γιγνημένο γύρω με πέτρα. Ο Τσέκο το διατηρούσε γεμάτο με άσβεστη άσβηστο. Με το άνοιγμα ενός κρουνοί, κυνόταν μέσα σ' αυτό το νερό του διπλανού καναλιού. Ο άσβεστης άρχιζε να βράζει, κι' έλυωνε το ανθρώπινο σώμα, που είχε πέσει μέσα σ' αυτόν.

Ένα αντίθετο ξανάκλεινε άμέσως την καταπακτή, μετά το πέσιμο του θύματος, που πάθαινε κατόπιν άσφυξία με το πρώτο βράσιμο του άσβεστη, προτού άκούη η καυστική ούσια άόχηση να προσβάλλη τις σάρκες του.

Η διαβολική αυτή έφευδοσις είνε γινίε από την Κασσάνδρα. Ο Τσέκο, έπιδείχον στο χτίσιμο και στην έυλογική, είχε πραγματοποιήσει άπλω το σχέδιο της άνταξίας γυναικάς του.

Ένα σφύριγμα άκούσθηκε από μακριά, μέσα στη νύχτα.

Οι δυο σύζυγοι άνασκήοτησαν. Δεύτερο σφύριγμα άκούσθηκε το πρώτο.

— Αυτός είνε! είπε ο Τσέκο.

Η Κασσάνδρα άνοιξε την πόρτα προς το κανάλι. Ένας άνδρας πήδησε από μια βαρκούλα και υπήκε στο σπιτί, τρεβώντας πίσω του ένα μικρό σακί. Η Κασσάνδρα τον ώδηγησε στο δωμάτιο, όπου περιέμενε ο Τσέκο.

— Πώς είνε η δουλειά, Μόμολο; ρώτησε εκείνος.

— Περιφωμά! Βγήκαμε απ' εκεί, χωρίς να μ'ας ένοχλήση κανείς.

— Άδειασες το νοσείο, το ντουλάπι... όλα τ'ά επιπλά;

— Όλα! Η περιγραφή σας ήταν σωστή. Τα αντίκλειδια ταίριαζαν τέλεια. Μόνον το ντουλάπι του τοίχου μ'ας παίδεψε λίγο, με τη μυστική του κλειδαριά...

— Πού είνε ο σύντροφός σου;

— Θα φτάση όπου νάνε. Έπηρε άλλο δρόμο.

— Είσαστε βέβαιοι ότι δεν σας κατάλαβε κανείς;

— Κανείς άπόλύτως! Άλλοιως θα μ'ας κυνηούσαν.

— Μά πώς δεν άκούσθηκε ο ήνος από τις λίμες σας;

— Τις χρησιμοποίησα σε στιγμές του μεγαλύτερου θορύβου και των χειοκροτημάτων.

— Έπαιξε καλά το ρόλο της η τυφλή;

— Θυμιάσια! Δεν σταματούσε διόλου

— Θυμιάσια! Δεν σταματούσε διόλου

σχεδόν τη μουσική. Μόλις τελείωνε ένα κομμάτι, άρχιζε άλλο, άπασχολώντας έτσι την προσοχή του προεβουτού, της οικογενείας του κι' όλων των προσκεκλημένων του, ώστε κανείς δεν μπόρεσε να φύγη απ' τη σάλα.

— Ωραία! Άς τελειώσω τώρα...

Άδειασε γρήγορα το σακί.

Ο Μόμολο σήκωσε το σακί και το άναποδογύρισε πάνω στο μεγάλο τραπέζι. Υπήρχαν μέσα δυο μεγάλα πορτοφάγια, διάφορα χαρτιά και τρία γοντρά δέματα με γράμματα. Ο Τσέκο έδινε όλα αυτά τα 'χαρτσά' στην Κασσάνδρα, λέγοντάς της:

— Νά, πάρε προσάνναμα για τη φωτιά σου!

Κι' εκείνη, που ήξερε το μυστικό, φρόντιζε να τα κρύψει σε μέρος άσφαλισμένο. Τα υπόλοιπα πράγματα ήταν μερικά κομμάτια, κομμάτια, χρυσά μενταγιόν, κομμάτια με πολύτιμες πέτρες...

— Τα μισά είνε δικά σου, Μόμολο, είπε ο Τσέκο. Πόσο θέλεις γι' αυτά;

— Χμ! Σου τ'άφινω για 300 'τσεκίνια', για να μ'ην έχης παράπονο...

— Σύνφωνοι!

Ο Τσέκο ξανάβαλε τα πράγματα μέσα στο σακί. Έπειτα είπε στο Μόμολο έμπιστευτικά:

— Άς είνε όμως, θα μπορούσαμε να έγουμε πολύ μεγαλύτερο μερτικό, έσύ κι' εγώ.

— Με ποιό τρόπο; ρώτησε εκείνος με άπορία.

— Γιατί τ'ά πάρη πιο πολλά από σένα αυτός ο κλέφτης, ο Ταρτάλια, ο θανάσιμος έχθρός σου;

— Μά κι' εγώ σκάζω γι' αυτό, να σου πω την άλήθεια!

— Γιατί λοιπόν να μ'ην τον ξεπαστρέψουμε;

— Ναί, ναί, να τον ξεπαστρέψουμε, τον έκμεταλλευτή!

— Είνε όμως δική σου δουλειά... Έγώ, το πολύ-πολύ, μπορώ να σ'ε βοηθήσω για να θάψης το νεκρό.

— Έννοείται... Το είχα σκεφθί κι' έλας.

— Μά φυσικά... Πρέπει να βγάλω απ' τη μέση τον έχθρό σου... Άλλοιως, θα σ'ε ξεμπερδέωχ άποψε αυτός!

Ο Μόμολο... Ένας άνθρωπάκος άδύνατος, μικροκαμωμένος, αλλά πονηρός γνήγορος κι' εκίνητος... Έβγαλε μια μακρεια και γοντρή καροφίτα, από μια ήθηκη κρυμμένη κάτω απ' τη μπλούζα του.

— Τί είν' αυτό; φώναξε με άπορία ο Τσέκο. Μήπως σκέπτεσαι να κάνης άφαιμάει στον χοντρο-Ταρτάλια;

— Άπεναντίας, δεν θα χύσω ούτε σταγόνα αίμα! Είνε ένα μυστικό, που μου δίδε κάποιος χασάπης, ο όποιος σκότωνε μ' αυτό τα βώδια, όσο εύκολα τσάκιζει ή κυρά-Κασσάνδρα τους ψύλλους με το νύχι της!...

— Άκούστε; Όταν φτάση ο Ταρτάλια, βάλτε τον να καθήση εδώ, έμπρος στο τραπέζι. Η κυρά-Κασσάνδρα να σταθί κοντά του, για να με κούβη. Ένώ ο φίλος θα σ'ε δείχνη τα πράγματα που έφερε, και θα έχη συνεπώς το κεφάλι του σκυμμένο, εγώ θα βγώ απ' εκεί όπου θα έχω κρυφθί, θα πλησιάσω σιγά-σιγά και θα τον τσιμπήσω στο στήθος μ' αυτή την καροφίτα. Θα τον δάτε τότε να μ'ην σάν κεραυνόπληκτος! Θα πεθάνη, χωρίς να βγάλη άννα!

— Είσαι βέβαιος, φίλε; ρώτησε ο Τσέκο με κάποια δυσπιστία.

Είχε άκούσει να μιλούν άόριστα γι' αυτή τη μέθοδο της δολοφονίας, με το γώσιμο μιας καροφίτας στο νωτιαίο μυελό, άνάμεσα σε δυο σπονδύλους της σπονδυλικής. Ήταν ένας τρόπος κεραυνόδολος, κρυφός άκούη στην έποχή εκείνη, που δεν άφινε σχεδόν ίχνη και δεν προκαλούσε διόλου αίματοχυσία.

— Νομίζω ότι ποέπει να ξέρης να τσιμπήσης στο σωστό μέρος, πρόσθεσε ο Τσέκο.

— Ξέρω πολύ καλά, εγώ. Δεν είνε η πρώτη φορά... Θα ήταν προτιμώτερο όμως να είνε γυνώ το λαϊκό του ο Ταρτάλια. Θα σπιάδευα καλλίτερα έτσι...

— Θα φροντίσω εγώ γι' αυτό! έπενεβη η Κασσάνδρα.

— Σιωπή! είπε έξαφνα ο μαστρο-Τσέ-

κο, πηδώντας δοθιος και τεντώνοντας το αυτί του.

Οι άλλοι τον μιμήθηκαν.

— Άκούω σ'αν να χτυπούν δυο ξύλα...

Είπε ο Μόμολο.

— Είνε το σινιάλο του Ταρτάλια.

— Όλοι στις θέσεις μας λοιπόν!

Η Κασσάνδρα έτρεξε στην πόρτα, για να είνε έτοιμη ν' άνοιξη. Ο Μόμολο κρύφθηκε στο κούφωμα ενός παραθύρου. Ο Τσέκο κρυμνε γρήγορα το σακί και πού είνε φέρε ο Μόμολο, και ξανακάθισε στη θέση του.

Το σύνθημα του Ταρτάλια ξανακούσθηκε, αλλά πολύ κοντά τώρα.

Ο Ταρτάλια άνοιξε την πόρτα. Ο Ταρτάλια ένας άλγηνος γίγας με άθλητικό κομύ, έμπηκε, πλησίασε στο τραπέζι και πέταξε στο πάτωμα ένα μεγάλο και βαρύ σακί, που κρατούσε στους ώμους του. Σκούπισε έπειτα τον ιδρώτα που με την παλάμη του.

— Ούφ, έσκασα! μουμούρισε.

Η Κασσάνδρα έστρεψε να τον περιποιηθί. Άρχισε να του σκουπίζει τον ιδρώμενο λαιμό του. Έπειτα του συνέστησε ν' άνοιξη το πουκάμισό του στο λαϊμό, για να δροσισθί.

Οι δυο σύνενογοι έβγαλαν ένα-ένα τα πολύτιμα άντικείμενα που περιείχε το σακί. Η Κασσάνδρα έβαζε στην ποδιά της τα χαρτιά και τα γράμματα και άφινε τα υπόλοιπα πάνω στο τραπέζι.

Τα πράγματα εκείνα ήταν πολλά και μεγάλης αξίας. Ο Τσέκο τα έκτιμούσε πρόχειρα, με μια γενναιοδωρία που προέβουσε κατάπληξι στον Ταρτάλια, ο όποιος είχε και άλλοτε δροσληψίες μαζί του και τον ήξερε δύστροπο κι' έκμεταλλευτή.

Η Κασσάνδρα, δοθια δίπλα στο λωποδύτη, δεν τον άφινε να ιδί με την άκρη του ματιού ό,τι συνέβαινε πίσω του.

Έξαφνα, ενώ ο Ταρτάλια έδειχνε στον Τσέκο τα όμορφα διαμάντια ενός δακτυλιδιού, σάπασε άπότομα κι' έπεσε με το κεφάλι πάνω στο τραπέζι.

Ο Τσέκο σήκωσε τα μάτια του. Η Κασσάνδρα άποταρδήχτηκε λίγο.

Ο διαβολικός Μόμολο, πίσω απ' το κάθισμα του άκίνητου Ταρτάλια, σήκωνε ψηλά τη φορκή καροφίτα του φωνάζοντας:

— Ούτε μια στολαματία αίμα!... Ένα τσίμπημα μόνο στο στήθος. Τί κόλπο, έ; Πόσα θα πηλώνω ο Ταρτάλια για να το μάθω... ένωριτερα!

Η Κασσάνδρα είχε μείνει άπολιθωμένη. Ο Τσέκο τ'ά είχε χάσει κι' αυτός.

Ο Μόμολο έβαλε τα γέλια.

— Μά δεν βλέπετε λοιπόν ότι έχει τιναξί τα πέταλα; φώναξε.

Κι' έσπρωξε έλαφρά το πτώμα, που έχασε την ίσοροπία του και σωριάσθηκε στο πάτωμα.

— Δικά μας τώρα όλα! είπε φαιδρά ο

— Δικά μας τώρα όλα! είπε φαιδρά ο

— Δικά μας τώρα όλα! είπε φαιδρά ο

— Δικά μας τώρα όλα! είπε φαιδρά ο

— Δικά μας τώρα όλα! είπε φαιδρά ο

— Δικά μας τώρα όλα! είπε φαιδρά ο

— Δικά μας τώρα όλα! είπε φαιδρά ο

Μόμολο, κυττάζοντας άχόρταγα το σωθ των κοσμημάτων που άστοραποδούσε πάνω στο τραπέζι.

— Σου τ'είχα πη εγώ ότι ο Ταρτάλια θα έφινε πλούσια λεία, άπάντησε ο Τσέκο.

Έκαμαν τη μοίρασή, δίχως δυσκολία και συμφώνησαν για το ποσόν που θα πλήρωνε ο Τσέκο για να κρατήση όλα τα κομμάτια.

Πραγματικά, ο μαστρο-Τσέκο μέτρησε άμέσως στο φίλο του τα χρήματα.

Τώρα ο Μόμολο δεν είχε πιά παρά να τ'ά κουβαλήση στη βάρκα του και να φύγη, άπόλυτα ίκανοποιημένος.

— Θα κάνω κάμποσα μνημόσυνα γιό την ψυχή του Ταρτάλια, είπε εύρονικά. Πρέπει να συγχωρούμε τους έχθρους ποι μ'ας μισούν.

Είχε πιά έφημερώσει έντελώς.

— Ωρα να φύγης, φίλε! είπε ο μαστρο-Τσέκο. Έπειδή όμως έχει φωτίσει, είνε πιά φρόνιμο να βγής απ' την πίσω πόρτα, για να μ'ην σε ιδούν...

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο Μόμολο.

Ο Τσέκο τον ώδηγησε στη διπλανή καμινάδα και τού έδειξε την ψεύτικη πόρτα. Ο Μόμολο διευθύνθηκε προς τα εκεί, άνοητος. Ο οικοδεσπότης τον σταμάτησε, λέγοντάς του:

— Ξέρεις η πόρτα έκλειδώνει δύσκολα. Δεν πρέπει να έχης τα χέρια σου πισωμένα. Άφισε το σακκούλι με τα χρήματά σου εδώ στο τραπέζι, και, όταν άνοίξης, έφορμα και τα παίρνεις.

Ο Μόμολο βόηκε σωστή τη συμβουλή. Άκούμπησε στο τραπέζι το σακκούλι με το πολύτιμο περιεχόμενον και πλησίασε βιαστικά στην ψεύτικη πόρτα.

Η καταπακτή άνοιξε έξαφνα κάτω απ' τα πόδια του. Και γκρεμίσθηκε στο βάθος του υπόγειου, βγάζοντας ένα πνιγμένο εύρησισμα.

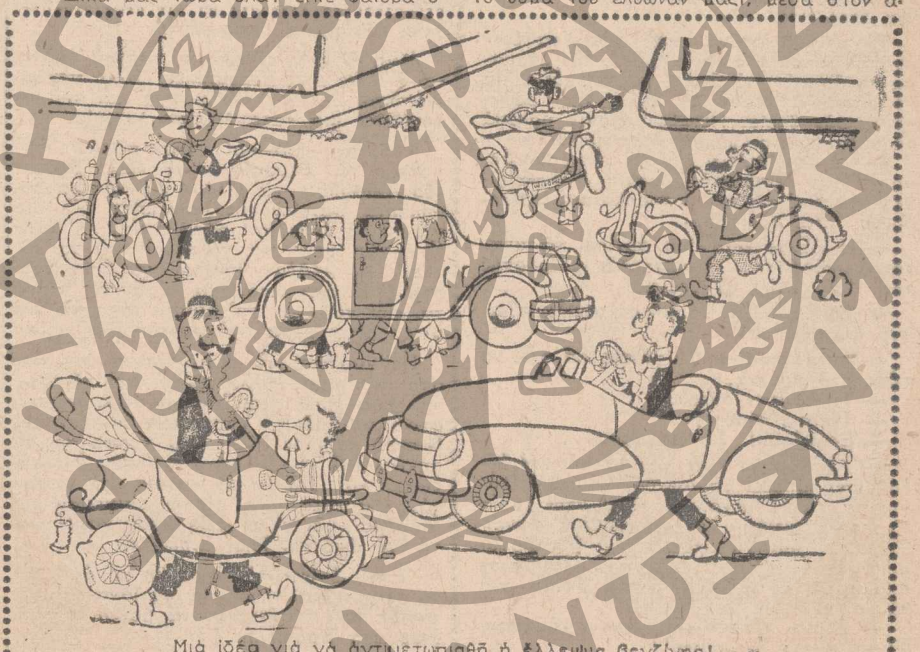
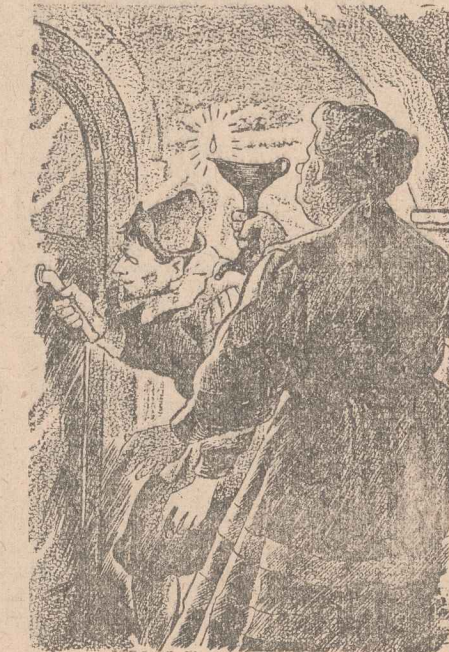
— Άνοιξε τον κρουνοί, Κασσάνδρα! διέταξε ο Τσέκο, ενώ η καταπακτή ξαναγύριζε στη θέση της.

Το νερό άρχισε να χύνεται μέσα στον άσδέστη. Άκούσθηκε ένας δυνατός άναβρασμός. Ένας άσπρος και πικνός κομπός έβγήκε από τις χαρμαίδες του πατώματος.

Οι δυο σύζυγοι έμειναν μερικά λεπτά κοντά στην καταπακτή, με το αυτί τεντωμένο. Δεν άκουσαν όμως τίποτε άλλο απ' το κήλσασμα του άσδέστη.

Έπί τέλους, γύρισαν κοντά στο τραπέζι, σήκωσαν το νεκρό Ταρτάλια και τον μετέφεραν πάνω στην καταπακτή, η όποια άνοιξε και τον κατάπιε, άφινοντας να έσφυγη ένα νέο σύννεφο άσπρου καπνού.

Είχαν τελειώσει όλα. Ο δολοφόνος και το θύμα του έλυωναν μαζί, μέσα στον ά-

Μια ιδέα για να αντιμετωπισθί η έλλειψις βενζίνης!...

σδέστη, γάριε στην προδοσία του τρίτου συντρόφου τους!

Προς το Βράδυ, ο μαστρο-Τσέκο πήγε στο λιμάνι, γιά να πουλήση τα κλεμμένα κρυμμένα σ' έναν έμπορο που έφευγε γιά την Κωνσταντινούπολη.

Στό διάστημα αυτό, η Κασσάνδρα άδειασε σιγά-σιγά τό λυωμένο ασθέστη στο δίπλανό κανάλι.

Δυό ώρες αργότερα, ο Τσέκο έβριξε μέσα στο περίφημο στόμα του Λέντος πολλά πακέτα από χαοτιά. 'Ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής τά περίμενε άνυπόμονα.

Τά χώρισε άμέσως, τά κατέταξε, τά μελέτησε ολόκληρη τή νύχτα... αλλά χωρίς αποτέλεσμα! Φαίνεται ότι ό υποκόμης Απτεκουρέλ, γνώστης τών μεθόδων τής 'Ενετικής Δημοκρατίας, είχε καταστρέψει κάθε ένοχοποιητικό χαοτιά. Στά κλεμμένα έγγραφα και στις έπιστολές, δεν γινόταν πια πια λόγος γιά τήν αλήθειά του ταυτότητα.

Τήν άλλη μέρα, ό Μέγας 'Ιεροεξεταστής ανέφερε τό πρόβλημα αυτό στον Δόγη, ό οποίος απάντησε:

—Χωρίς θετικά στοιχεία, δεν μπορούμε να δράσουμε εναντίον μιας ξένης Δυνάμεως. Αυτό θα σήμαινε γελοιοποίηση, και ίσως πόλεμο. Δεν είμαστε σε θέση ν' αναλάβουμε μια τόσο τρομερή ευθύνη.

—Και όμως πρέπει να νικήση η Δικαιοσύνη!

—Τό ξέρω! Θα τήν βοηθήση όμως σ' αυτό τό άσπονδο μίσος μιας γυναίκας! Τό ίδιο πρωί, η κόμησης Κόρνεο έλαβε ένα υπιλιέτο από τόν Δόγη:

«Αγαπητή φίλη, Δεν βρήκαμε τό κατάλληλο δπλο. Αφίνομε στις φροντίδες σας τόν άνθρωπό μας.

Ρενιέ» Αυτή θα εύρισκε τρόπο να έκδικηθί! Ήταν έτοιμη να δώση και τή ζωή της άκούη, γιά να ιδί νεκρούς τόν έχθρό της και τή μνηστή του!

Η ώραία κόμησης Κόρνεο κάλεσε άμέσως τόν γονδολιέρη και έραστή της Λεονάντο και τόν έδωσε να καθήση στην άκρη του κρεβατιού της.

Ο άνθρωπος αυτός είχε πάρει τή θέση και τά δικαιώματα του συζύγου. Περιούσε τις νύχτες με τήν κυρία του και φορούσε τά ρούχα του μακαρίτη κυρίου του. —Πρέπει να τελειώνουμε επί τέλους! φώναξε η κόμησης.

—Τί να τελειώνουμε; ρώτησε ό Λεονάντο, μολοντί είχε καταλάβει καλά περί τίτος έπρόκειτο.

Τή στιγμή εκείνη, μια καιροίερα έφανε στην κυρία της ένα υπιλιέτο. Ή κόμησης τό άρπαξε, τό άνοιξε και άλλαξε χίλια χρώματα. Δάγκωσε τά χέρια της, μούγκρισε σαν θηρίο. Πέταξε κατόπιν μακριά τό χαοτιά εκείνο, με άνεφοράση μανία.

—Με κοροϊδεύουν κιόλας! ουδίαςε βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο, σαν να είχε κάτω από τά πόδια της άναμμένα κάδουνα. Είνε φοιχτό!...

—Η ζήλεια σας έχει άνοήσει να γίνεται άνυπόφορη... παρατήρησε ό έραστής της. Και γελάει συγχρόνως!

—Σώπα, άθλιε, να μή σε στείλω πίσω στα κουπιά σου!

—Αυτό σημαίνει ότι θέλετε και σεις να πάτε στα κουπιά!...

—Τί έννοεις, άχρείε;

—Τίποτε, τίποτε...

—Έξηνήσου! Σέ διατάσσω...

—Αν γυρίσω στα κουπιά τής γόνδολας μου, μπορεί να συναντηθώ στο πέλαγος με καιμιά μεγάλη γαλέρα, στην όποια να τρεβά κουπί μια καριωμένη γυναίκο... μια γυναίκο που δεν διστάσει έμπρός στο έγκλημα, που έξαπάτησε άκούη και τό Συμβούλιο τών Γριών, γιά να καταστρέψουν έναν άθώο!

—Σώπα, τέρας! ουδίαςε η κόμησης. Σώπα, γιατί σε πνίγω!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Η ζωή του «υποκόμητος» ντέ Λατύντ

Ο υποκόμης ντέ Λατύντ ήταν ένας από τούς πιο περιέργους άπατεώνες του 18ου αιώνας. Η ζωή του μοιάζει σαν αληθινό μυθιστόρημα.

Άλλ' άς σπεύσωμε να σας πούμε ότι ούτε υποκόμης ήταν, ούτε Λατύντ λεγόταν. Τόν είχε φέρει στον κόσμο μια φτωχή πλύστρα από τή Λαγκεδόκη. Όσο γιά τόν πατέρα του, δεν έμαθε ποτέ τ' όνομά του.

Ο μικρός Ζάν—'Ανού πήρε αργότερα τό όνομα Ντανού και σε ηλικία 17 έτών ήταν κουρεύς στο σύνταγμα τής Λαγκεδόκης. Άλλ' οι φιλοδοξίες του ήταν πολύ μεγαλύτερες. Και μια μέρα, έφυγε γιά τό Παρίσι.

Η μαρκησία ντέ Πουμπού, η περίφημη ευνοούμενη του Λουδοβίκου 15ου ήταν πανίγνητος εκείνη τήν εποχή. Ο Ντανού σκέφθηκε τότε ότι έπρεπε να έξασφαλίση με κάθε τρόπο τήν εύνοιά της, πού θα του άνοιγε τό δρόμο στη ζωή. Και κατέφυγε σ' ένα γονδροειδές τέχνασμα.

Άγόρασε μερικάς γυάλινους βάλους, πού είχαν τήν ιδιότητα να σπάζουν μ' έναν τρομερό κρότο όταν έπεφταν κάτω—ήταν ένα από τά παιδικά παιχνίδια της έποχής—τους έκλεισε σ' ένα κουτί κι έγραψε πάνω σ' αυτό τή διεύθυνση της μαρκησίας, με μια ύποπτη μανία ότι τό κουτί έπρεπε ν' άνοιχθί από τήν ίδια.

Έπειτα έβριξε τό μικρό δέμα μέσα στο ταχυδρομικό κουτί τής πλατείας του Λούδρου, δέξασε ότι οι ταχυδρομικοί υπάλληλοι θα έτρεχαν να τό πάνε άμέσως στην πανίγνητο ευνοούμενη.

Λίγη ώρα αργότερα, ο Ντανού έφθανε και ό ίδιος στις Βερσαλλίες. Εκεί, παρουσιάσθηκε σ' έναν άξιωματούχο και τού άπονήθηκε μια καταπληκτική ιστορία.

Καθόταν—είπε—σ' έναν πάγκο του πάρκου τών Βερσαλλιών κι εκεί άκουσε δύο ανθρώπους να μιλούν γιά κάποια συνωμοσία εναντίον της μαρκησίας. Σε μια στιγμή, ό ένας απ' αυτούς είπε: «Άρκει ν' άνοιξη μόνη τήν τό κουτί πού θα τής στείλωμε».—Δέν θάθελα να δισκώμαι στη θέση της απάντησε ό άλλος. Έπειτα, είδε τόν έναν απ' αυτούς να ρίχνει ένα μικρό δέμα μέσα στο ταχυδρομικό κουτί.

Πραγματικά, τό δέμα έστρεψε σε λίγο στα άνάκτορα. Άλλά εκείνοι πού τό άνοιξαν είδαν πως περιείχε ένα άθώο παιδιαστικό παιχνίδι. Υποπτεύθηκαν τότε τόν Ντανού και τόν έβλασαν να γράψη τήν αφήγησή πού είχε κάνει προηγουμένως στον άξιωματούχο. Παρέβαλαν κατόπιν τό γραφικό του χαρακτήρα με τήν έπιγραφή του δέματος, και είδαν πως είχαν γραφή και τά δυό από τόν ίδιον άνθρωπο.

Έτσι, ό Ντανού έκρατήθη κι' αντί γιά τό ρόλο του σωτήρος τής πανίγνης μαρκησίας πού άνειρευόταν να παίξη, όδηγήθηκε στη Βαστίλλη.

Άρχισε τότε να κάνει διάφορες καταπληκτικές αφηγήσεις. Δεν άνέφερε κανένα δνομα, άλλ' άφηνε να ύπονοηθί ότι υπηλά πρόσωπα και αντιπρόσωποι έξέκον δυνάμεων ήσαν άνακατεμένοι στην ύποθετική συνωμοσία εναντίον της μαρκησίας.

Μ' αυτό τόν τρόπο έπεδάρισε τή θέση του, άλλ' από τ' άλλο μέρος έξασφάλισε κάποια μικρή διασπαστικότητα. Δεν ήταν πια τό μηδέν όπως πριν. Είχαν άνοήσει τώρα να τόν προσέχουν και σε πολλούς είχε δημιουργηθί ή ύπόνοια μήπως κάτω από τό ταπεινό δνομα του Ντανού κριόβταν κάποιοι σημαντικοί εύπατοίδης.

Ο Ντανού σκέφθηκε ότι έπρεπε να έπωληθί από τήν κατάσταση αυτή.

Έκείνη τήν εποχή, συνέβη να πεθάνη ό υποκόμης ντέ Λατύντ, πού ήταν άγαμος και δεν άφηνε απογόνους.

Ο θάνατός του έξυπνιότανε τά σχέδια του Ντανού. Δήλωσε, λοιπόν, άμέσως ότι ήταν γυιός του υποκόμητος, πήρε τ' όνομά του και διεξέδρασε τό Σαυρόν του Άγίου Λουδοβίκου—πού έφεραν όλα τά μέλη της δίδεν οικογενείας του—και μια άποζημίωση έκάκον πενήντα χιλιάδων λιρών ως ψυχικήν δόνην γιά τήν έγκάθειρή του.

Από τις διεκδικήσεις του αυτές δεν ίκανοποιήθηκε καιμιά. Άλλά στο μεταξύ ένα σωρό θρόλοι είχαν άνοήσει να κυκλοφορούν γύρω από τόν ύποθετικό υποκόμπα.

Μερικές μισσητορηματικές άποδοσεις του έκαιαν άκούη μεγαλύτερο τό νόηδό του. Κάθε φορά πού τόν ξανάπιαναν άφηνέτο και από μια καινούργια ιστορία. Και, στο τέλος, όλοι είχαν πιστέψει ότι κατείχε κάποιο μεγάλο μυστικό, πού δεν ήθελε ν' άποκαλύψη.

Στό μεταξύ, είχαν άνοήσει να τόν περιποιούνται έξαιρετικά στη Βαστίλλη. Έγκατέστησαν μάλιστα στο κελλί του και δύο νέους καλής τάξεως γιά να του κρατούν συντροφιά.

Ο Ντανού — Λατύντ, άρχισε τότε να γράφη τά άπομνημονεύματα του πατέρα του, πού, όταν κυκλοφόρησαν, έγιναν άνάσπαστα.

Τέλος, έπειτα από πολλά νονία, κατόρθωσε να έπιτύγη τήν άπελευθέρωσή του. Ο Λουδοβίκος 16ος του παρέχώρησε μάλιστα και μια αξιόλογη έπιχορήγηση και τά δικαστήρια του έπέδρασαν μιά άποζημίωση 1.800.000 σκούδων ες όρος της κληρονομίας πού είχαν άφήσει πεθαίνοντας η μαρκησία ντέ Πουμπού.

Η αλήθεια είναι ότι ο Ντανού—Λατύντ δεν κατόρθωσε να είσπραξί ποτέ αυτό τό ποσό άπό τούς κληρονόμους της μαρκησίας. Άλλ' έκάμε κάτι καλύτερο. Έγραψε τά άπομνημονεύματά του. Τό βιβλίο του κυκλοφόρησε σε 20 διαδοχικές εκδόσεις μέσα σε διάστημα δύο έτών. Ο έκδότης πού και ό ίδιος ό Λατύντ έκέδρισαν σημαντικάτάτα ποσά.

Τά άπομνημονεύματα αυτά ήταν μια έπιτυχημένη συναμολόγησις φανταστικών ιστοριών, από τις όποιες καιμιά δεν άναποκρινόταν στην αλήθεια. Άλλά τήν εποχή εκείνη έγιναν όλες πιστευτές χωρίς καιμιά δυσκολία.

Όπως ήταν έπόμενο συνεπώς τό έργο του Λατύντ διαδόθηκε άπλήτως. Οι τεραστολογίες του πού με τόση τέχνη τις σοβίρισε ήταν πολύ κατάλληλες γιά τά στομάχια τών συγχρόνων.

Λίγον καιρό αργότερα, έξεοράνη ή επανάστασις. Ο Λατύντ παρουσιάσθηκε τότε ως θύμα του παλμού καθεστώτος και κατόρθωσε να έκλεγή αντιπρόσωπος στη Συντακτική Συνέλευση. Τού έπέδρασαν υάλιστα και μια άποζημίωση γιά τις καταδιώξεις πού είχαν ύποστή κατά τήν περίοδο της μοναρχίας.

Έτσι, ό Λατύντ κατόρθωσε να ζήση άνετα ως τό 1805. Τόν 'Ιανουάριο του έτους αυτού μια όξεία δονοχονευμωμία τόν ώδήγησε στον τάφο. Ήταν τότε 80 έτών.

Η δημιουργία ΤΕΧΝΗΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τό μεγάλο μυστήριο θς διαφωτισθί

Όλα δείχνουν ότι πλησιάζομε στη λύσι του μεγαλύτερου μυστηρίου πού άπασχόλησε ποτέ τήν ανθρωπότητα. Σε λίγο καιρό, οι έπιστήμονες θα ξέρουν τί είναι ή ζωή και θα μπορούν να τήν αναπαράγουν τεχνητά!

Η προσπάθεια αυτή δεν φαίνεται διόλου ύπερβολική, αν σκεφθί κανείς τις προόδους πού σημείωσε ή έπιστήμη στα τελευταία 100 χρόνια. Κανένα έμπόδιο δεν τήν σταματάει. Τό 1827, ό περίφημος Άγγλος χημικός Χένρυ Έλεγε ότι είχε άδύνατον να μιμηθί ό άνθρωπος τή Φύσι και να φτιάξη οργανικές ούσιες. Τό έπόμενο έτος, λοιπόν, ό Γερμανός χημικός Βόχλερ παρήγαγε στο έργοστασίό του τεχνητή ούρια, τήν ίδια δηλαδή ούσία πού παράγεται στους νεφρούς.

Από τότε, έκατοντάδες άλλα προϊόντα ζώων ή φυτών παρήχθησαν συνθετικά στα χημικά έργοστάσια.

Πρό 10 έτών, ό Άμερικανός καθηγητής Ντιούδαν τόνισε σ' ένα βιβλίο του ότι ή σύνθεσις ζωντανής ύλης είναι ούτοπια, έφ' όσον οι έπιστήμονες δεν κατόρθωσαν να φτιάξουν τεχνητή πρωτεΐνη. Τώρα λοιπόν κατορθώθηκε κι' αυτό — όπως γράψαμε και σε προηγούμενο τεύχος μας. Ο νεαρός αλλά διάσημος ήδη οργανικός χημικός Ρόμπερτ Γούντγουαντ παροσέκωσε στο έργοστασίό του μια πρωτεΐνη, πού έχει όλες τις ιδιότητες τών τοιχών ή τού δέρματος και πού περιέχει στο μόριό της περισσότερα από 1.000.000 άτομα.

Η πρωτεΐνη είναι ή βάση της ζωντανής ύλης, δηλαδή της ζωής. Βρισκόμαστε δηλαδή ήδη στη διαχωριστική γραμμή, πέρα απ' τήν οποία άνοίζει ή ζωή. Ποιές ιδιότητες διακρίνουν τή ζωντανή ύλη; Σύμφωνα με τούς έπιστημονικούς όρισμούς, ή ύλη αυτή αύξάνεται, πολλαπλασιάζεται, έχει τήν ικανότητα της αυτοπροστασίας και προσαρμόζεται στις συνθήκες του περιβάλλοντος. Κάθε φυτό ή ζώο άποτελείται από πολλά κύτταρα διαφόρων ειδών. Τό κλειδί της ζωής βρίσκεται στο κύτταρο.

Τά κύτταρα άποτελούνται από μια έξωτερική μεμβράνη, πού περιβάλλει ένα πηχτό υγρό κι' ένα κεντρικό «πυρήνα». Γιά τόν καιρό, οι έπιστήμονες πίστευαν ότι τό μυστικό της ζωής ύπάρχει στον πυρήνα. Άλλά ή Ρωσσις έπιστήμων Λεβιν-σονγκίγια πειραματίσθηκε με άπλά υλικά από κύτταρα (ήν με ολόκληρα κύτταρα, ούτε καν με πυρήνες), δηλαδή με μόρια πρωτεΐνης. Διαπίστωσε

λοιπόν, ότι έχουν τήν ικανότητα ν' αναπτύσσονται μόνα τους και να αυτοπροστατεύονται όταν ένοχληθούν κατά διαφόρους τρόπους. Έχουν δηλαδή τις βασικές ιδιότητες της ζωής.

Τά πειράματα αυτά έπιβεβαιώθηκαν από Άγγλους, Νορβηγούς κι' Άμερικανούς έπιστήμονες. Άπέδειξαν δε ότι τό κύτταρο δεν είναι ή μικρότερη ζωντανή μονάς, αλλά σχηματίζεται απ' τή συνένωσι ζωντανών ήδη υλικών, πού συνδυάζονται σε μια κανονική μορφή.

Μ' άλλα λόγια, δεν χρειάζεται να δημιουργήσουν οι έπιστήμονες ένα ολόκληρο κύτταρο. Όταν έπιτύχουν να παραγάγουν μια κατάλληλη πρωτεΐνη—με τή μέθοδο Γούντγουαντ ή με άλλη άναλόγη—αυτή θ' άναπτυχθί πια μόνη της και θα δημιουργήση τό κύτταρο. Τό έργο του έπιστήμονος θα συμπληρωθί πια αυτόματως. Κατόπιν τό ένα κύτταρο θα χωρίσθί σε δύο, τά δυό σε τέσσερα, και ούτως καθεξής.

Δεν προκειται, δέβαια, να δημιουργηθούν έτσι ολόκληροι άνθρωποι ή ζώα. Πάντως όμως ή έπιστήμη θάχη παραγάγει τεχνητή ζωή, κύτταρα πού θα αύξάνουν και θα πολλαπλασιάζονται σαν τά φυσικά.

Ξέροντας να δημιουργούν κύτταρα και ν' αλλάζουν τή μορφή τους, οι έπιστήμονες θ' μπορούν ν' άνακαλύψουν ή συμβαίνει, μέσα στα κύτταρα του καρκίνου, τί τά κάνει δηλαδή ν' αναπτύσσονται ύπερβολικά και δίχως έλεγχο. Κι' έτσι θα καταπολεμηθί έπιτέλους ή φοβερή αυτή πληγή.

Σπουδαίες έφαρμογές θάχη έπίσης μια τέτοια άνακάλυψις στην πλαστική χειρουργική. Δεν θα χρησιμοποιούνται πια γιά τις μεταμοσχεύσεις κομμάτια δέρματος ή σάρκας παραμένα από άλλα μέρη του σώματος, αλλά τεχνητά ζωντανά ιστά! Μ' αυτούς θα κλείνουν οι πληγές, θα διορθώνονται τά έλαττωματικά χαρακτηριστικά του προσώπου, θα αντικαθίστανται κομμάτια της καρδιάς και άλλων έσωτερικών οργάνων!

Όπως είπαμε και πιά πάνω, υπάρχουν διάφορα είδη κυττάρων. Τί είναι εκείνο πού κάνει άλλα κύτταρα να γίνουν δερμα, άλλα να γίνουν κόκκαλα, κλπ.; Ο παράγων πού προκαλεί αυτό τό διαχωρισμό είναι τά «χρωμοσώματα», ώςμείνα δηλαδή αστατικά τών κυττάρων, πού τους δίνουν τή χαρακτηριστική μορφή τους.

Τά πρώτα κύτταρα ενός όσφους περιέχουν μέσα χρωμοσώματα απ' τόν πατέρα του, και μισά απ' τή μητέρα. Αυτά κανονίζουν τό χρώμα τών μαλλιών και τών ματιών, τό μέγεθος και τό σχήμα του σώματος, κλπ. Κατά τόν διάσημο βιολόγο Νιούμαν, οι πρώτες ζωντανές μονάδες πού έμφανίσθηκαν στη γή, ήταν άπλά χρωμοσώματα.

Τά χρωμοσώματα άποτελούνται από ειδικές πρωτεΐνες, και μάλιστα πολύ άπλοστές, από εκείνες πού παρήγαγε ό δόκτωρ Γούντγουαντ. Τίποτε δεν άποκλείει λοιπόν να παρσυχθούν απ' τούς έπιστήμονες και τεχνητά χρωμοσώματα, τά όποια θα δίνουν στα κύτταρα τήν Α ή τή Β μορφή. Και τότε θα δημιουργούνται στο έργοστάσιο μας, κόκκαλα, δερμα, κλπ.

Τό «λαχείο» του Λατού

Ο Ζάν Λατού ήταν ποιητής. Δηλαδή... κατοικούσε σε μια σοφίτα κι' έτρωγε κάθε δύο μέρες! Τό μόνο θηλυκό πού του κρατούσε συντροφιά ήταν ή... Μούσα.

Ένα άπόγευμα, ό καλός μας Λατού, κάθισε σ' ένα πάγκο στον κήπο του Λουξεμβούργου κι' έπεσε και πάλι με τό μούτρα στην άνώνυμη τών «Μικρών Άγγελιών» της «Παρί Σουάρ». Εκεί πού διορωτάτο αν θα έπρεπε να προτιμήσθί ή θεία βοηθού παραμεινεί ή πλάσις έντομοκτόνων, άκουσε μια γυναικεία φωνή:

—Ο κ. Παλατού, αν δεν άπαύμαι...

Ο Λατού σήκωσε τό κεφάλι του και είδε να στέκεται μπροστά του μια γυναίκα ως 30 έτών, φαινόταν έπαρχιωτέρα.

Όστόσο τό πρόσωπό της ήταν όρσορο, τό σώμα της διατηρούσε μια νεανική εύλυγισία και τά μάτια της έλαμπαν με άναστροφή και καλωσύνη.

—Με συγχωρείτε, άπάντησε ό ποιητής, λέγομαι Λατού κι' όχι Παλατού.

—Τί Λατού άποκρίθηκε ή άγνωστη κυρία, τί Παλατού! Ή διαφορά δεν είναι μεγάλη. Μα δεν με άναγνώρισες ακόμη;

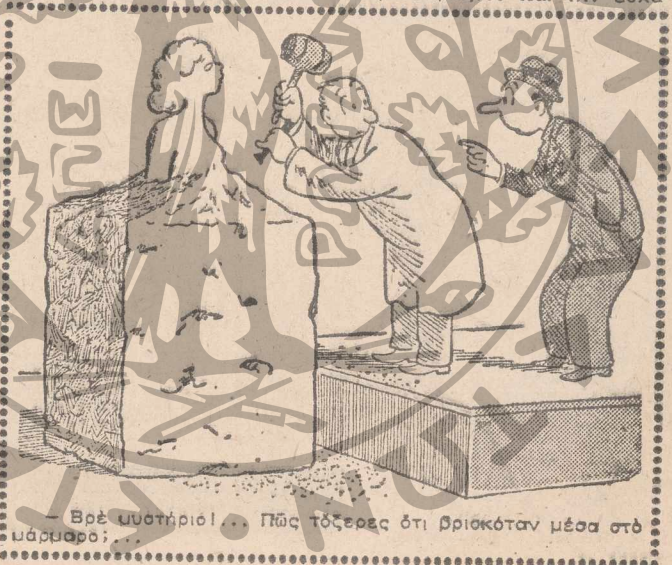
—Οχι, άποκρίθηκε ό Ζάν.

—Είμαι ή Βέρθα.

—Α! έσείς είσθε ή Βέρθα; ξεφώνισε χωρίς να μπορεί να θυμηθί ποιά ήταν αυτή ή Βέρθα.

—Νοί, είμαι ή Βέρθα Καρμυνέλ. Άπο μωρού πού σας είδα, κατάλαβα άμέσως ότι είσθε σεις. Βλέπω ότι κρατάτε στο χέρι σας και μια έφημερίδα, όπως μου είχατε γράψει στην τελευταία έπιστολή σας, γιά να σας άναγνώριω.

Ο Ζάν κατάλαβε άμέσως τί είχε συμβεί. Η γυναίκα αυτή είχε άλληλογραφία από τήν έπαρχία με κάποιον άγνωστό της στο Παρίσι, με σκοπό τό κατενθουσιασμένη μαζί του, φανταίνοντας ότι είλικρινής γαντεσού στο πάρκο. Κι' όταν χαρακτήρας... Και τήν εύχα-

—Βρε μυστήριο!... Πώς τόξερεις ότι βρισκόταν μέσα στο μυστήριο;

ριστούτες ιδιαίτερα η σκέψις ότι οι φίλες της στην επαρχία, θα έσκαζαν από το κακό τους όταν θα την έβλεπαν παντομένη μ' ένα κοτζάμ Παριζιάνο.

Η νεαρή γυναίκα απόροφμενη από τις σκέψεις της, δεν αντιλήφθηκε ότι ένας μεσοκοπός άντρας, με πυκνά φρύδια και με μία μύτη που θα μπορούσε να φιλοξενήσει ένα ζευγάρι περιστέρια, έφερε από ώρα βόλτες τριγύρω της, κρατώντας μία έφημερίδα στο χέρι, ενώ συνεχώς την κτύπαξε με μεγάλη προσοχή και περιέργεια.

Τέλος αποφάσισε να την πλησιάσει και να της αποτεινεί το λόγο.

Θα καταλάβατε ασφαλώς ότι ο κύριος αυτός με την πελώρια μύτη ήταν ο κ. Παλατούς, ο επιστολογράφος της κυρίας Καρμπονέλ. Μ' αυτόν άλλωστε γραφούσε τρεις μήνες τώρα και προς χάριν του πήγε στο Παρίσι... Όταν όμως ο κ. Παλατούς την πλησίασε, όταν της είπε ποιος είναι, η καυμένη η χήρα ανατριχίλασε ολοκληρωτικά με τη σκέψη ότι θα επείσωνε στο χωριό της, σερόντωντας μαζί της έναν τύπο τόσο κοινό...

Και χωρίς διαταγή του είπνε:

— Χάρηκα πολύ, κύριε έπειδή σας γνώρισα και προσωπικά... Μα δεν κατέληξα ακόμα σε καμία οριστική απόφαση... Μ' εμπόδιζαν κάτι οικονομικές υποθέσεις... Θα τους ξαναγράψω άονότερα...

Ο Παλατούς την κτύπαζε καταπληκτικά. Δεν μπορούσε να εξηγήσει την απότομη μεταβολή της. Άνθρωπος όμως συνεσταλμένος δεν τόλμιζε να ζητηση εξηγήσεις. Χαιρέτησε με μισοκλειστά μάτια τη Βέρθα κι έφυγε...

Η νεαρή γυναίκα έμεινε μόνη.

Σαφνικά, είδε τον Λατού νάρχεται με κατεδαμμένο κεφάλι.

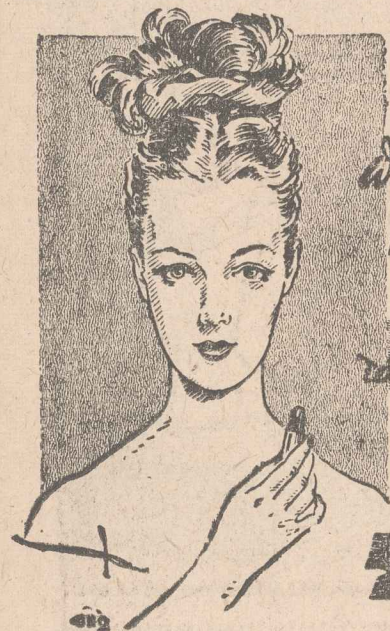
ΤΟ ΓΝΩΣΤΟ ΣΑΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΕΙΔΩΝ ΖΕΡΣΕΪ

ΙΠΠ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Κορνάρου 4 — Πάροδος Έρμου

Σας προσφέρει όλα τα νέα είδη του εργοστασίου του εις τας πλέον λογικάς τιμάς. Επικοινωνήστε την έκθεσιν μας.

Σας παρουσιάζουμε

ένα CRAYON άνωτέρας κλάσεως, ανεξίτηλο με περιστροφική δέηξη lux, σε 12 θελούδινες αποχρώσεις.

ISABELLE

και μία σημαντική ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ το ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ ΧΕΙΛΕΩΝ "IZAMPEL". Δύο σταγόνες του άνοηρουν κάθε crayon από τή χείλη χωρίς έρεθιστικό τριψίμο και τή μαλακώνουν.

Το ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ προσφέρεται με κάθε crayon IZAMPEL

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Δ. Σταμέλον, Ένταθα: Έλάδαμε και σάς εύχαριστούμε. Μη βιάζεστε να δημοσιεύσετε. Έχετε άκομη πολλές έλλειψεις. Π. Φουζενίδην, Μοσχάτον: Αυτούμεθα πού δεν μπορούμε να σας εξηγήσουμε. Α. Αγγελίδην, Ένταθα: Δεν γνωρίζουμε την διεύθυνση του καθηγητού Σπένσαρ. Άνδρέαν Τσακάλον, Πειραιά και Μαρίαν Δαφνομήλην, Κρήτη: Η διεύθυνση της άγαπημένης σας βεντέτας είναι ή της Metro-Goldwyn. Δ. Ο. Τρελλές, Πεταλούδες, Θεσ) νίκη: Καί οι δύο άγαπημένοι σας άστέρες εργάζονται στα στούντιο της Metro-Goldwyn-Mayor, Culver City, Calif., U. S. A. I. Iωαννίδην: Η διεύθυνση της Τζην Σίμμονς είναι: Eagle-Lion, Oxford Street 169-171, London, England. Άθλητήν Αδριας: Καί ή δική σας ή «Βεντέτα» έχει τή διεύθυνση πού δίνουμε παραπάνω, στο Λονδίνο. Δ ή μη τράν Νικολάιδου: Για να φθάση τή γράμμα σας στον ήθοποιό πού σας ενδιαφέρει είναι άρκετά να γράψετε πάνω στον φάκελλο τή δνομά του και κατόπιν: Λονδίον. Πάντως προσθέσατε τήν διεύθυνση της Eagle-Lion πού δώσαμε παραπάνω. Μικρή κατ'άσκοπον, Πειραιά: Η Κάθρη Γκρέυζον γεννήθηκε στις 9 Φεβρουαρίου 1923, τή μαλλιά της είναι μαύρα (φυσικό χρώμα). Έργάζεται για λογαριασμό της Μέτρο. Γράψατε της λοιπόν στη διεύθυνση των στούντιο πού θα έρθετε πύ πάνω. Άδωνι Α.: Θα έρθετε σε προηγούμενο τεύχος τήν διεύθυνση της Τζην Πάουελ. Η άλλη εργάζεται στην Eagle-Lion, τήν διεύθυνση της οποίας θα βρήτε πύ πάνω. Κ. Λαυκοδήμον, Πάτρα: Ίσως τή δνομά σας να μην είναι ακριβώς αυτό, πάντως αυτό βγάλαμε από τήν δυσανάγνωστη ύπογραφη. Η Γκρέτα Γκάρμπο δεν έχει τώρα μόνιμη διεύθυνση. Ταξιδεύει ανά τον κόσμο. Γράψατε της πάντως στη διεύθυνση της Μέτρο. Ίσως της στείλουν τή γράμμα σας, άλλως θα τή πάρη μόλις ξαναγυρίση στο Χόλλυγουντ. Σιμόν: Ο Ρίτσαρντ Γκρήν θα έπανεμφανισθή προσεχώς στο φιλμ «Forever Amber» παρά τήν πλευρά της Λίνα Νάτορελ. Είναι ή πρώτη του εμφάνιση ύστερα από μακροχρόνιο έλλειψη. Βιογραφία του συμπαθούς γόητος θα δημοσιεύσουμε προσεχώς. Η διεύθυνση του είναι: Richard Green, Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. Λίτσαν και Γαλατεία, Κομοτηνή: Φωτογραφία της Λάνα Τάρνερ έδημοσιεύθη στο 438 τεύχος μας, της Μπέττυ Γκρέμπλ στο 386 τεύχος και της Τζιν Τίρνεϊ στο 421. Έάν ή αίτησή σας άφορά φωτογραφίες όλοσέλιδες, τότε θα πρέπει να περιμένετε μερικές έβδομάδες για να ικανοποιηθή ή επιθυμία σας. Τακτική Άγνωστέρα, Σ. Δ., Κυνηγών του Άγνώστου και Κοκκινόν Πειρατήν Ένταθα: Η διεύθυνση της στάρ πού μας ζητάτε είναι ή εξής: Fox-Film Studios κλπ. Γενήθηκε στο Ρόκ Άιλαντ στις 10 Ιουνίου 1926. Έχει γαλανά μάτια και ξανθά μαλλιά. Έλληνίδα Ες 5, Ένταθα: Η διεύθυνση πού ζητάτε είναι: President Harry Truman, White House, Washington, U. S. A. Πίκα, Θεσ)νίκη: Καί οι δύο ήθοποιοί πού σας ενδιαφέρουν εργάζονται στην Warner. Η διεύθυνση τους είναι: Warner Bros Studios, Burbank Calif. U. S. A. Νίκολς Α. Ζ.: Ίδου οι πληροφορίες πού ζητάτε σχετικά με τή φιλμ «Κλέφτης της Βαγδάτης»: Είναι ταίρια άγγλικής παραγωγής, έγχρωμο. Τό σενάριο είναι του Λάγιος Μπρόκ και ή σκηνοθεσία όφείλεται στον Άλεξάντερ Κόρνα. Πρωταγωνιστά ήσαν ο Κόρνατ Φάιτ, ο Σαμπού, ή Τζέιν Ντινρέϊ, ο Τζών Τζοσφίν, ο Ρέξ Ίνγκρομ (στον ρόλο του ύπερφυσικού όντος) και ή Μαίρη Μόρρις. Χελιδόν της ζωής: Η διεύθυνση είναι ή εξής: Susan Peters, Metro-Goldwyn Mayor, Culver City, Calif. U. S. A. Καστανόδολα και Ροκαμπόλ: Η διεύθυνση της «Βεντέτας» για τήν όποιαν ένδιαφέρεστε είναι ή ίδια με της Σούζαν Πήτερς: Metro-Goldwyn κλπ. Βεντέτα δεν γνωρίζει έλληνικά, μπορείτε όμως να της γράψετε γαλλικά. Α. 8 Α. Σ. Μέσρα: Η διεύθυνση πού μας ζητάτε είναι ή εξής: 20th. C. Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. Μαριάνθη, Θεσ)νίκη: Ο κ. Σκούρας είναι εκ των κυριώτερων μετόχων της Fox. Άπευθύνετε, λοιπόν, τήν επιστολήν σας στην παραπάνω διεύθυνση. Έρωτευμένη, Ένταθα: Ο Ουίλλιαμ Πάουελ, μερικά χρόνια μετά τόν θάνατο της Χάρλουν παντρεύτηκε τήν συνάδελφό του Ντίαννα Λέβις, τήν όποιαν ο ίδιος ανέδειξε. Τό ζεύγος έχει σήμερα ένα παιδί. Ο Ουίλλιαμ Πάουελ γεννήθηκε στο Πίτσμποργκ στις 29 Ιουλίου 1892. Η Ντίαννα Λέβις έχει περίπου τμήά χρόνια από τόν διάσμομό σύζυγό της. Η διεύθυνση του είναι Metro-Goldwyn κλπ. Βασίλειον Βαρώταν, Θεσ)νίκη: Τό σταυρόλεξό σας θα είναι άσφαλός τή πρώτη πού φτιάχνετε. Δεν ένεφρίθη. Τά κτην Κουκουλιόν, Βόλον: Δημιουργείτε με τή σέδηση άπειρίαν λέξεις 3 γραμμών πολλές τών όποιων δεν έχουν καμιά άπολύτως σημασία. Άλλοτε προσέξτε και κάτι άλλο: μη χωρίζετε με τή σέδηση τή σταυρόλεξό σε κομμάτια. Χρήστον Πανώραν, Θεσ)νίκη: Καλό τή σταυρόλεξό σας, θα δημοσιεύη προσεχώς. Πέτρον Γεωργίου, Θεσ)νίκη: Καλό τή σταυρόλεξό σας, θα δημοσιεύη με τή σειρά του και έλαφρές διορθώσεις. Α. Χανάνι Νικολάσον, Σ. Τ. Γ. 913: Προχειροφτιαγμένο τή σταυρόλεξό σας. Δεν επιτρέπονται οι άνοηρογραφίες μέσα σ' ένα σταυρόλεξο. ΝΕΑΠΟΛΗ, ΑΔΩΛΟΝ, ΟΑΡΙΑ κ. ά. είναι λέξεις πού δεν έχουν καμιά θέσι σ' ένα καλό σταυρόλεξο. Θεόδωρον Κ. Ατσην, Ιωάννινα: Καλό τή παιγνίδι σας. Θα δημοσιεύη. Ιάκωβον Φρίζην, Χαλκίδα: Πράγματι, τή παρών σταυρόλεξο είναι άσυγκρίτως καλλίτερο από τή προηγούμενό σας. Θα δημοσιεύη. Φροντίστε τή προσεχώς να είναι άκομη καλλίτερο. Αυτό θα δημοσιεύη συντόμως. Άνώνυμον, Πάτρα: Δυστυχώς ξεχάσατε να ύπογράψετε τή γράμμα σας. Έκτιμούμε τήν προσπάθειά σας και σάς εύχαριστούμε για τή καλή σας λόγια. Δυστυχώς όμως τή σταυρόλεξό σας, σαν πρώτο πού είναι έχει τή έλαττώματά του. 1) Τό σχέδιο τή χωρίζει σε όκτώ κομμάτια. 2) Πολλές λέξεις του δεν έχουν καμιά σημασία: ΟΑ, ΧΑΕΠΙΟΝ, ΓΙΣΟΣ, ΜΙΤ, ΥΣΟ, ΕΚΟΦ κ. ά. Κωνσταντίνον Νικολόπουλον, Λαμίων: Καί τή τρία σας σταυρόλεξα είναι μέτρια. Θα προτιμούσαμε ένα καί καλό. Οι λέξεις ΣΙΟ, ΝΙΑ, ΣΟΑ, ΗΦΑΙΣΤΟ, ΣΠΙΣ, ΣΟΔΕΝΕΤ κ. ά. πολλές δεν έρρισκονται σε κανένα λεξικό και άνοηρκατες λέξεις δεν έχουν καμιά θέσι σε ένα καλό σταυρόλεξο. Τ. Κ. Κρητικόν, 64: Προχειροφτιαγμένο τή σταυρόλεξό σας. Δεν είναι κακό, άλλα περιένομε κάτι καλλύτερο, γιατί ή άφθονία των άποστελλομένων σταυρόλεξων μας άνσγκάζει να είμαστε πύ εκλεκτικοί. Άντίγονον Νικολάσου, Έλευθερούπολη: Στείλτε μας ένα καλλύτερο από τή άνά χείρας και φροντίστε να έχη 17x17 τετραγωνίδια. Μία έξάσκηση είναι άπαραίτητη

Ο ήθοποιός με τή μικρότερο μισδό

ΥΤΕ τή εύσημένα είσιτήρια, ούτε ή ζεστή, ούτε τή καλοκαιρινά νυκτερινά αθλητικά θέαματα εμπόδιζαν τους Νεοϋρκέζους να παρακολουθήσουν τήν προβολή του φιλμ «Η ιστορία του Τζόλσον», στο «Ράντιο Σιτυ Μιούζικ Χώλλ». Μερικοί μάλιστα τή είδαν ως 16 φορές, κι ένας έφτασε τις 37! Η ταίρια παιχθηκε σ' αυτή τή μεγάλη αίθουσα επί 8 βδομάδες σημειώτες ότι μόνο 3 φιλμ έχουν παιχθί ως τώρα περισσότερο από 6 βδομάδες στο Μιούζικ Χώλλ.

Τό φιλμ αυτό κόστισε 2½ εκατομμύρια δολάρια κι έχει αποδώσει ως τώρα κέρδη 6 εκατομμυρίων έξοκουλουθί δε να παιχτεί με θριψευτική επιτυχία σε άλλες αμερικανικές πόλεις.

Φυσικά, ο Χάρρυ Κόν, ο πρόεδρος της εταιρείας Κολούμπια πού τή γύρισε είναι κατενθουσιασμένος. Επίσης εύχρηστικός είναι ο Άλ Τζόλσον, ο γνωστός και ήλικιωμένος πύ τραγουδιστής. Γιατί ενώ είχε πύ ξεπέσει, τή φιλμ αυτό τής ζωής του τόν ξανάφερε στην πώτη γραμμή τής επικαιρότητας. Υπέρβαρο ουμβόλοιο ζήλευτά κι έχει ήδη εισπράξει 1.100.000 δολάρια ως δικαιώματα απ' τήν ταίρια.

Ο τρίτος σχετικώς εύχαριστήμενος είναι ένας ήουζας καί μελαχροινός ήθοποιός 32 ετών, ο Λάρρυ Πάκος, πού έπαιξε τή ρόλο του Τζόλσον στο νέο φιλμ τόσο επιτυχώς ώστε βραβεύθηκε απ' τήν Κινηματογραφική Ακαδημία. Ώστόσο αυτός δεν είχε ύλικά κέρδη απ' τήν ταίρια, γιατί έρνάζεται στην εταιρεία Κολούμπια με μακροχρόνιο ουμβόλοιο καί με μέτριο μισθό.

Δεν είναι δέ ή πρώτη φορά πού δοκιμάζει τήν πικρία της άδικίας. Πρό 6 ετών, ή ανέχεια τόν άνάγκασε να έρνασθί ως «έξτρα» σ' ένα μικρό θρησκευτικό έργο γυρισμένο από κάποιο άνεξάρτητο στούντιο. Πληρωνόταν τότε 3½ δολάρια τήν ήμερα ενώ μιά καμήλα, πού έρναζόταν στο ίδιο φιλμ, έπαιονε 50 δολάρια τήν ήμερα.

Γι' αυτό λοιπόν πήρα διπλώμα απ' τή Πανεπιστήμιο του Ίλλινόις... έλεγε με παράπονο ο Πάκος. Για να κερδίω λιγώτερα από μιά καμήλα!...

Αργότερα, σε κάθε του βήμα εύρισκε εμπρός του έναν αντίπαλο, τόν Κόνελ Ουάιλντ, πού τού άρπαζε τήν τελευταία στιγμή όλους τούς ρόλους, για τούς όποιους είχε προετοιμασθή κουραστικά. Όταν λοιπόν τού είπαν να έτοιμασθί για τή ρόλο του Τζόλσον αυτός μουρμούρισε:

— Τι θα κερδίσω;... Θα τόν πάρη και πάλι ο Κόνελ! Αυτή τή φορά όμως μπόρεσε να φτάση ως τή τέλος. Έπειτα απ' τήν πρώτη αυτή επιτυχία του, πρόκειται να παιχί προσεχώς σ' ένα φιλμ «τεχνικόλογο».

Ο Πάκος γεννήθηκε στο Όλατ του Κάνσας, στις 3 Δεκεμβρίου 1914. Ο πατέρας του ήταν διαφημιστής κι ή μητέρα του μουσικός. Λίγο μετά τή γέννηση τού Λάρου ή οικογένειά του έγκαταστάθηκε στο Ίλλινόις.

Στ πρώτα παιδικά του χρόνια, ο Λάρου έπαθε όξείς ρευματισμούς, πού τού προκάλεσαν μιά άδυναμία τής καρδιάς. Αργότερα μιά άλλη αρρώστια όσιος τή ένα του πόδι κοντύτερο απ' τή άλλο. Ώστόσο άγωνισθηκε επίμονα για να γιστρέψη τή σωματικές αυτές άναπηρίες του και σήμερα

είνε ένας απ' τούς πύ γεροδεμένους ήθοποιούς τού Χόλλυγουντ. Έχει άνάστημ 1,78 και ζυγίζει 72 κιλά. Οι γυναίκες γυρίζουν και τόν κυττάζουν στο δρόμο με συμπάθεια και θαυμασμό.

Τό σπόρ πού προτιμά, είναι ή μοτοσυκλέτα. Τό βρίσκει όχι πύ επικίνδυνο απ' τή αυτοκίνητο ή τή άεροπλάνο, φυσικά ξε πολύ φθηνότερο. Βάζει λοιπόν τή γυναίκα του στο πίσω κάθισμα και ξεκινάει για μακρινές εκδρομές, τρέχοντας δαιμονισμένα...

Όταν άκομη φοιτούσε στο Πανεπιστήμιο τόν είχε τοιμήσει ή μύνη της ήθοποιας κι' όνειρευόταν να παιχί στο Μπροντγουάιν. Πράγματι, βρήκε μιά εργασία στο Καρνέτζι Χώλλ, με 9 δολάρια τή βδομάδα.

Κατόπιν έγινε όδηγός με στολή στο Ράντιο Σιτυ, με τήν ύποχρέωση να συνοδεύη τούς επισκέπτες και να τούς δείχνη τή άξιοθέατα. Τήν ίδια δουλειά έκανε τότε κι' ο Γκρέγκορ Πέκ.

Αργότερα, ο Πάκος κατάφερε να έμφανισθί σε μικρούς ρόλους, στο Μπροντγουάιν. Μόλις όμως είχε άρχισι να ποχωρή σ' αυτό τή στάδιο, πέθανε ο πατέρας του κι' έμεινε αυτός μόνος προστάτης τής ύπτερας του. Άναγκάστηκε τότε να γυρίση στο Ίλλινόις και να βρή πύ θέσι σιδηροδρομικού υπαλλήλου.

Ο μισθός του ήταν καλός, άλλα τή είδος τής εργασίας τού φαίνονταν άυπόφορο. Ώστόσο έκανε ύπομονή, ως ότου ένας παλιός του φίλος τού πρότεινε τηλεγραφικώς απ' τή Χόλλυγουντ ένα ρόλο στο φιλμ της Γουόρνερ «Μαμά - Ραδιόλι». Έφυγε άμέσως για τή Χόλλυγουντ, κι' όταν έφτασε εκεί τού είπαν... ότι είχε ματαιωθή τή γύριση τού φιλμ!

Η εταιρεία Κολούμπια τόν προσέλαβε έπειτα με μικρό μισθό, για ν' αντικαθιστά τούς άστέρες στις επικίνδυνες σκηνές των φιλμ. Σιγά - σιγά, κατώρθωσε να τού δώσουν ρόλους στις ταίριες «Αντεπίθεσις» και «Έξωσότης». Οι διεύθυνται τόν έπρόσεξαν τότε και τού άνέθεσαν τή ρόλο τού Άλ Τζόλσον.

Όταν έρναζόταν στην «Αντεπίθεσις» ο Λάρου γνώρισε τήν ήθοποιό Μπέττυ Γκάρρετ. Σε λίγες βδομάδες παντρεύηκαν. Τό γάμο, ο Λάρου είχε... τριών έβδομάδων γένεια, γιατί ή εταιρεία τού άπάνορευε να έυασθί πριν τελειωσθί τή γύριση τού φιλμ! Τήν πρώτη νυχτα τού γάμου, οι δύο σύζυγοι έχασαν τή κλειδί του σπιτίου τους και λίγο έλειψε να τούς κλεισθί στο φρέσκο ένας πόλσιμαν, πού τούς έπιασε να προσπαθούν να παραβιάσουν ένα παράθυρό του. Έχουν ένα κομψό σπιτάκι, μάλλον έξοκικό με 16 όπωροφωρα δένδρα στον κήπο τους. Δεν άνσκατεύονται, τέλος καθόλου στην κοσμική ζωή τού Χόλλυγουντ.

Ο Λάρου είναι ύποδειγματικός σύζυγος, βοηθάει τή γυναίκα του σ' ό νοικοκυριό και διαρκώς είναι κεφάτος και εύχαριστός.

ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΓΟΥΤΛΑΝ

Ο αριθμός 13

Φόβος και τρόμος των μεγάλων ανδρών

Από πού προέρχεται ή τόσο διαδεδομένη πρόληψη του 13, που συναντάται σ' όλες τις χριστιανικές χώρες κι' επηρεάζει τις πιο διάσημες προσωπικότητες; Οφείλεται πιθανώς στο ότι ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ο προδότης του Ιησού, ήταν ο 13 συνδαιτημών του Μυστικού Δείπνου. Γι' αυτό, όταν καθόταν 13 σ' ένα τραπέζι, λένε ότι θα πεθάνει ένας από όλους μέσα στο χρόνο.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ έτρεφε κυριολεκτικώς το 13. Στις 13 Μαρτίου 1871, πέρασε άγρυπνος τη νύχτα, σκεπτόμενος ότι από 3 μήνες τον κυνηγούσε παράξενα ο αριθμός 13. Τό συναντούσε τακτικά, στην καθημερινή ζωή του. Άκόμη και το σπίτι του είχε αριθμό 13.

Ένώ έκανε αυτές τις σκέψεις, άκουσε κοντά του, μέσα στο σκοτάδι, τρία παράξενα γλυπτάματα, σαν σφυροκοπήματα πάνω σε μία σανίδα...

Την ίδια λοιπόν εκείνη νύχτα, πέθανε ξαφνικά στο Μπρονξ ο γιός του Κάρολος.

Υπάρχει ακόμη και το έξης ανέκδοτο, σχετικό με τον Ουγκώ και το 13. Κάποτε, ο διάσημος ποιητής είχε προσκληθεί σ' ένα τραπέζι, στο σπίτι της κ. Ζουλιέτ Άνταμ. Η ώρα περνούσε, το δείπνο δεν άρχιζε κι' η οικοδόσποινα φαινόταν ανήσυχη. Τέλος, ο αντιπρόεδρος της Γερουσίας την πλησίασε και της είπε γελώντας:

—Με συγχωρείτε κυρία, αλλά ή ώρα είναι 8½. Μου φαίνεται ωστόσο ότι μάς καλέσατε για να φάμε...

—Αν ξέρατε τί μου συμβαίνει! απάντησε εκείνη. Την τελευταία στιγμή, εμποδίσθηκε νόρθη ο ύπουρος της Δικαιοσύνης. Κι' ένας απ' τούς προσκεκλημένους μου — ένορσε φυσικά τον Ουγκώ — δεν ένορσε να καθήσει ποτέ σε τραπέζι με 13 πρόσωπα... Έστεϊλα λοιπόν να βρουν ένα δέκατο τέταρτο... και τόν περιμένω!

Τέλος, έφτασε ο δέκατος τέταρτος. Κάθισαν όλοι στο τραπέζι. Ο αντιπρόεδρος είπε τότε στο διπλανό του, που έτυχε νάναι ο Ουγκώ: —Αδύνατον να μαντέψετε, αγαπητέ μου, γιατί τούμε τόσο άργα... Φαντασθήτε ότι υπάρχει μεταξύ μας

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ 1947

Μία συγκλονιστική Άμερικανική Έφεύρεσις

Το Μυστηριώδες Ραδιόφωνον της Τσέπης (THE MYSTERY RADIO)

Η καταπληκτική αυτή εφεύρεσις και αποκλειστικόν δημιούργημα της TAYBER EQUIPMENT Co. N.Y., που λειτουργεί χωρίς ηλεκτρικόν ρεύμα, κεραίες, προαγωγείσες κλπ. με θαυμασίαν απόδοσιν, που συγκρούσας χρησιμεύει ως τηλεφώνον ή μικρόφωνον κλπ. που άποτελεί τόν άπαραίτητον σύντροφο κάθε πολιτισμένου ανθρώπου, την χαρά των νέων και την παρηγορίαν των άρρηνων θα διατίθεται μέχρι τέλους Οκτωβρίου παρὰ των αντιπροσώπων των κατασκευαστών, Γαλλικής Έταιρίας H. ARNOUX ET Cie 7, RUE ROCROY PARIS (Xe) FRANCE, αντί μόνον δραχμών 50.000, ελεύθερον εξόδων συσκ. και μεταφορικών. Μην άποστέλλετε εις ήμας χρήματα, έντός φακέλων ή άλλως. ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Γράψατε μόνον δίδοντες άμέσως σήμερον την παραγγελίαν σας, με την διευθύνσιν σας καθαρά γραμμένη. Θα λάβετε το ραδιόφωνόν σας, απ' ευθείας από την Ν. Υόρκιν εις τού σπας.

κάποιος ήλίθιος, που φοβόταν να καθήσει να φάη με 13 συνδαιτημένους!

Ο Ουγκώ τόν κύτταξε τότε ασπρά κι' απάντησε λακωνικά:

—Ο ήλίθιος είμ' εγώ!

Ο αριθμός 13 έπαιξε μεγάλο ρόλο στη ζωή Βάνερ. Το όνοματεπώνυμό του άπετελείτο από 13 ψηφία. Γεννήθηκε το 1813. Στις 13 Μαρτίου 1861 άπέτυχε ή όπερά του «Τανχούζερ» στο Παρίσι. Ξανάχισε όμως να παίζεται θριαμβευτικά στις 13 ένός μηνός του 1895. Έξορίσθηκε επί 13 χρόνια απ' τη Σαζωνία. Συνάντησε το Λιστ για τελευταία φορά μία 13η του μηνός. Πέθανε στη Βενετία, στις 13 Φεβρουαρίου 1883, έπειτα από 13 έτών γάμου. Και την παραμονή του θανάτου του, γράφοντας ένα γράμμα σ' ένα φίλο του, δεν υπόρσε να προχωρήσει περισσότερο απ' τη 13η γραμμή.

Ο Ναπολέων είχε κι' αυτός το φόβο του 13. Κάποτε, όταν διασκόπων στο Μαλαιζόν, ως πρώτος Υγπάτος, είχε πάει να τόν επισκεφθώ ο διάσημος μαθηματικός Μόνζ. Όταν έφτασε ή ώρα του φαγητού, ο Μόνζ ξανάφανε με τό άμιά του για το Παρίσι. Στο δρόμο όμως, τόν πρόλαβε ένας έσπιπτος ούσσάρας και τόν παρακάλεσε έκ μέρους του Βοναπάρτη να γυρίσει στο Μαλαιζόν. Έκει, τόν ώδηγησαν στην τασιελάρια κι' ή Ίωσιφίνα του προσέφερε μία θέσι στο τραπέζι, κοντά της. Ο Μόνζ κύτταξε το Βοναπάρτη, έκπληκτος για την ξαφνική εκείνη πρόσκλησι. Έξασφα το ήθε με άιά ιδέα... Μέτρησε τούς συνδαιτημένους: Ήσαν 14, μαζί μ' αυτόν!

—Α τώρα καταλαβαίνω! είπε χαμογελώντας στο Βοναπάρτη. Πιστεύετε λοιπόν σ' αυτά τὰ πράγματα;...

Μά εκείνος, σκυμμένος πάνω άπ' το πιάτο του, απέφυγε ν' απαντήσει...

Ο Ναπολέων θεωρούσε επίσης γρουσουζίκη την Παρασκευή. Έλεγε πως το έδυαινε πάντα σε κακό, ότι άρχιζε αυτή την ήμερα. Μία Παρασκευή π.χ. ξεκίνησε απ' το Σαιν — Κλου για την ολεθρία έκστρατεία της Ρωσίας.

Ο Θεόφιλος Γκωτίε φοβόταν υπερβολικά το 13 και την Παρασκευή. Έπίσης ο Άλφρε ντε Μυσσέ είχε την πρόληψη του 13. Τού φάνηκε λοιπόν κακός σίγνος το ότι ξεκίνησε μία 13η του μηνός για το ταξίδι του στη Βενετία μαζί με τη Γεωργία Σάνδη. Πράγματι δέ, το ταξίδι αυτό είχε άσχημο τέλος.

Για να δείξει ίσως ότι δεν έπίστευε στις προλήψεις, ο Ντ' Ανουόντισιο διάλεξε την Παρασκευή 13 Δεκεμβρίου 1907 για την πρώτη παράστασι τού έργου του «Το καράδι» σ' ένα θέατρο της Ρώμης. Βγαίνοντας την ήμερα αυτή απ' το ξενοδοχείο του — όπου είναι το δωμάτιο 13 — πήρε ένα άμιά με αριθμό 13. Έπειτα από διάφορες άπισκέψεις, γύρισε στο ξενοδοχείο, κι' ο άμιάς του ζήτησε 13 λιρέτες. Στο δωμάτιό του τόν περίμενε 13 γράμματα. Το μεσημέρι, τέλος έφαγε μαζί μ' άλλα 12 πρόσωπα.

Το δράδυ, πήγε στην προμερία τού έργου του. Καθώς τριγυρίσε στα παρασκήνια, πρίν άνοιξη ή αούλεια, γτύπησε τόσο άσχημα σ' ένα σκηνικό, ώστε πληγώθηκε βαθιά στο φρύδι και λίγο έλειψε να χάσει το μάτι του. Έπί πέντε το έργο του σημείωσε τρανική άποτυχία.

Από τότε, ό ντ' Ανουόντισιο έτρεμε τόν αριθμό 13. Τόσο ώστε, όταν το 1913 έστειλε ένα διόλαιο, του σ' κάποιον καθηγητή της Βολωνίας, έγραψε ως έξης τη χρονολογία της άφιρώσεως: «2 Ιανουαρίου 1912 +13».

Ο ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 έχθρός του έγκληματίου

Η μικρολεπτομέρεια που τόν προδίδει

Δεν είναι υπερβολή αν πούμε ότι, πολλές φορές, ή ζωή ένός ανθρώπου εξαρτάται από ένα κομμάτι παντελονιού, από ένα εισιτήριο του «μετρό» από κάτι άσημαντο και μηδαμινό έκ πρώτης όψεως...

Αυτό εφαρμόζεται ιδίως προκειμένου για την άνακαλύψι των έγκληματιών. Γιατί δεν υπάρχει «τέλειο έγκλημα». Αυτό το συναντά κανείς μόνο στα μυθιστορήματα και στα αστυνομικά διηγήματα. Στην πραγματικότητα, άκόμη και στις πιο πολύπλοκες και σκοτεινές υποθέσεις, κάποιος έλάχιστο πραγματικά καταλήγει να βάλει την αστυνομία επί τή ίκνη τού δράστου.

Η μικρολεπτομέρεια είναι ο υπ' αριθ. 1 έχθρός του έγκληματίου. Γιατί τού διαφεύγει εύκολα, πράγμα που δεν συμβαίνει για τις γενικές γραμμές τού έγκλήματος.

Αφού μελέτησε επί πολύν καιρό τὰ αρχεία της γαλλικής αστυνομίας ένός έγκληματολόγου, συνέντρωσε μερικές τυπικές περιπτώσεις, που άποδεικνύουν όλοφάνερα αυτή την άλήθεια. Κατέληξε δέ στο συμπέρασμα ότι ή πραγματικότητα είναι πολλές φορές πλουσιώτερη απ' τη φαντασία των συγγραφέων αστυνομικών μυθιστορημάτων.

Ας αρχίσουμε με την περίπτωση τού κομμειού τού παντελονιού. Ένα ζευγάρι παρουσιάσθηκε σ' ένα ξενοδοχείο των Παρισίων και ζήτησε ένα δωμάτιο. Είπαν πως ήσαν σύζυγοι.

Την άλλη μέρα, κατά τις 6 το πρωί, ο άντρας βγήκε έξω άφου είπε στον καμαριέρη:

—Η γυναίκα μου κοιμάται. Μη την ξυπνήσετε πριν άπ' το μεσημέρι.

Όταν όμως πέρασε το μεσημέρι, χωρίς να ώψει ή κυρία σημεία ζωής, ο διευθυντής τού ξενοδοχείου άνυσήκωσε. Χτύπησε την πόρτα, αλλά δεν πήρε απάντησι. Έβγαλε τότε να παραδίσουν την κλειδαριά. Εκεί βρήκε την άγνηστη γυναίκα νεκρή πάνω στο κρεβάτι!

Στο καμιοδιόνο υπήρχε ένα ποτήρι, με λίγη άσπρη σκόνη στο βάθος του. Ήταν κυανιούχον κάλιον, τρομερό δηλητήριο!

Ο δράστης ήταν προφανώς ο «ούζυγος». Είχε ώσει ψεύτικο όνομα στο ξενοδοχείο. Στα πόδια όμως τού κρεβατιού, οι αστυνομικοί άνακάλυψαν ένα κομμάτι παντελονιού, που είχε χαραγμένο πάνω του το όνομα ένός ράφτη. Οι αστυνομικοί έπληγαν άμέσως στο ράφτη αυτό, και τόν έβγαλαν να συμβουλευθώ τόν κατάλογο των τελευτώνων πελατών του. Άνμεσα στους άλλους, υπήρχε κι' ένας φαρμακοπώτης. Οι ύπονοι έστράφησαν έναντιόν του. Συνέληφθη απ' την αστυνομία κι' ώμολόγησε το έγκλημά του.

—Ο ράφτης μου δεν ξέρει να ράβη καλά τα κομμάτια! είπε με παράπονο όταν τόν ώδηγούσαν στη φυλακή.

Η λάσπη πάνω στα παπούτσια είναι μία κλασική ένδειξις, που έχει χρησιμοποιηθεί ήδη απ' το Σέρλοκ Χόλμς. Στην παρακατω λοιπόν περιπτώσει, άπεκάλυψε τρεις γκάνγκστερς που είχαν ληστέψει μία Τραπεζα.

Η αστυνομία είχε βρή το αυτοκίνητο των ληστών έγκατολελειμένο σ' ένα πρόδοιο, σε μία περιοχή βαλτώδη. Έμπε εξ άλλου ότι ένας άνεργος ωφέρ είχε παρουσιάσει σ' ένα γραφείο έξευρέσεις εργοσίας. Επρόκειτο για έναν ύποπτο τύπο. Τα παπούτσια του ήσαν λασπώμενα. Όστόσο δεν είχε βρέξει από πολλές εβδομάδες...

Όταν τόν άνέκρινε ή αστυνομία, ο ωφέρ δεν μπόρεσε να δικαιολογήσει την παρουσία της λάσπης στα παπούτσια του. Τέλος, ώμολόγησε την ένοχη του κι' άποκάλυψε τὰ όνόματα των δυο συνενόχων του.

Μία μικρούλα 8 έτών είχε στραγγαλιστή από ένα σολιστή και το κορμί της είχε κοπή σε κομμάτια ίσου μεγέθους. Κάθε κομμάτι βρέθηκε τυλιγμένο μέσα σε χαρτί έφημερίδος. Συνέληφθη τότε ένας ύποπτος, ο όποιος διαμαρτυρήθηκε ότι ήταν άθώος. Στην τσέπη όμως τού πανωφοριού τού βρέθηκε ένα κομμάτι καραμέλλας, τυλιγμένο με έφημερίδα. Οι αστυνομικοί συνέκριναν την έφημερίδα αυτή με τις άλλες που περιείχαν τα μακάβρια κομμάτια τού θύματος. Όλες λοιπόν ήσαν όμοιες και είχαν ήμερομηνίες συνεχόμενες. Έμπρός σ' αυτό το στοιχείο, ο σολιστής τὰ έχασε κι' ώμολόγησε το έγκλημά του.

Μία γυναίκα έλαφρών ήρην δολοφονήθηκε μία νύχτα στο δάος της Βουλώνης. Κοντά στο πτώμα της βρέθηκε ή τσάντα της. Περιείχε ένα δαχτυλίδι, ένα φάρμακο, ένα υμπερόν, μία σιγαροθήκη κι' ένα χρησιμοποιημένο εισιτήριο τού μετρό.

Η αστυνομία έκανε άμέσως έρευνα στο σπίτι ένός γνωριμου τού θύματος. Μέσα στην τσέπη ένός γιλέκου τού βρήκε ένα άλλο εισιτήριο τού μετρό, επίσης χρησιμοποιημένο. Οι αριθμοί των δυο εισιτηρίων ήσαν συνεχόμενοι, π. χ. 1953 και 1954. Ο δολοφόνος δεν μπορούσε πιά ν' άρνηθώ. Τόν είχε καταστρέψει το ότι άμέλανε να πετάξη το εισιτήριο, στο τέλος τού ταξιδιού του...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΩ

Ο Άδελφός Γκαβι

τώρα πρόσεξε: θέλω να μου άπαντήσει με ειλικρίνεια και χωρίς ύπεκφυγές: Έκτός άπό τούς Γερμανούς ύπρότες, είδες κανένα άλλον στόν πύργο;

—Όχι.

—Σκέψου καλά. Δεν πρόκειται για κανένα τυχαίον έπισκόπτη... Ο άνθρωπος για τόν όποιον μιλώ είναι από εκείνους που δεν τούς ξεχνάει κανείς, δέ συμπεριέχεται τούς αντίκρουση... Δεν είδα κανένα, απάντησε ο Πέτρος.

—Κι' όμως υπάρχει κάποιος, που τριγυρίζει εδώ, έπινε ο Άριμάν, Δεν έξω άκούει με ποίο σκοπό. Άλλ' έγω άρκετά στοιχεία που με πείθουν για την παρουσία του... Όπως όποτε, τὰ μάτια σου τέσσερα, ήμερα και νύχτα και ποδ παντός τη νύχτα... Όσο για την κυρία Κέσσελμπας, είναι περιττό να της πεις τίποτε. Δεν πρέπει να την άνυσήσουμε...

Άπομακρύνθηκε κατόπιν άργά, χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο.

Ο Πέτρος ο Δουέ είχε άπομείνει σαστισμένος. Τὰ λόγια τού Άριμάν τού είχαν κάμει μεγάλη έντύπωση, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβη ποιά ήταν ή σημασία των.

Σέ λίγο, διευθύνθηκε κι' αυτός πρὸς το μέρος τού πύργου. Ξαφνικά, διέκρινε ένα προσινωπό χαρτί, που ήταν πεσμένο γάμω.

Έσκυψε άμέσως και το σηκώσε. Ήταν ένα τηλεγράφημα, που άπευθυνόταν στον κύριο Άνδρέα Μπινύ — δηλαδή τόν Άριμάν.

Καθένας στη θέσι του θα έκανε αυτό που έκαμε ο Πέτρος ο Δουέ εκείνη τη στιγμή. Ξεδίπλωσε το τηλεγράφημα και το διάβασε.

Νά τί περιείχε: «Το μυστήριο διευκαίνθη. Κατέγω όλη την άλήθεια. Άδύνατον να ώσω λεπτομέρειες ταχυδρομικώς. Άναχωρώ άπόψε. Περιμένετε με αύριο το πρωί στις όκτώ στο σταθμό τού Μπρουγγενί».

—Θαυμάσια! ωθύρισε ο Άριμάν, που παρακολουθούσε τις κινήσεις τού Πέτρου τού Δουκά από μία γειτονική λόγιη. Έπειτα από δυο λεπτά, αυτός ο ήλίθιος θα δείξει το τηλεγράφημα στην κυρία Κέσσελμπας, που χωρίς αμείδωλα θ' άνακοίνωση το περιεχόμενό του στον άλλο... Γιατί ή Ντολρὸς βρίσκεται στην έξουσία αυτού τού άλλου, που φυσικά θα ένεργηση άπόψε, για να υπήν μάθω τί άποκαλύψει για τις όποιες κάνει λόγον το τηλεγράφημα... Άπόψε θα διασκεδάσω με λοιπόν... Δεν άποκλείεται βέβαια να διασκεδάσουν οι άλλοι μαζί μας... Άλλ' αυτά είναι τὰ τυχερά τού παιχνιδιού...

Ξαναγύρισε κατόπιν στο πέριπτερο.

—Όκτάβιε, είπε, είναι άνάγκη να ξεκουρασώ. Θα πέρω να κοιμηθώ... Θα μείνεις στο πλευρό μου και θα με έυπνήσεις μόλις άντιληφθής τόν παροσμικό κίνδυνο... Είναι περιττό να σου πώ ότι δεν είμαστε άπόλυτα άσφαλισμένοι εδώ. Τὰ μάτια σου τέσσερα, λοιπόν...

Έπεσε κατόπιν στο κρεβάτι του και σε λίγο είχαν άποκοιμηθώ.

Όταν ξύπνησε, έφαγε με μεγάλη δρεξί και κατόπιν έπιθεώρησε τὰ όπλα του.

—Τώρα, είπε στὸν Όκτάβιε, ύπορείς ν' άπουσιάζεις για λίγη ώρα. Θα πάς στον πύργο και θα προνευματίσεις μαζί με τούς άλλους ύπρότες. Κουβεντιάζοντας μαζί τους, θα πης ότι φεύγεις άπόψε για το Παρίσι με το αυτοκίνητο.

—Μαζί με σάς;

—Όχι, μόνος σου. Καί, πραγματικά, μόλις τελείωση το φαγητό σου, θα φύγεις με τρόπο που όλοι να προσέξουν την άναχώρησή σου. Δεν, θα πάς, όμως, στο Παρίσι. Οί άπομακρυνθής από τόν πύργο πάνω στο μεγάλο δημόσιο δρόμο και θα σταματήσεις στο μικρό αλσύλιο που βρίσκεται πρὸς τὰ άριστερά. Εκεί θα κούνης το αυτοκίνητο, φροντίζοντας να υπήν φαίνεται από προυνά και θα με περιμένεις. Σε προειδοποιώ ότι θ' άργήσω άρκετά... Δεν πρέπει, λοιπόν ν' άνυσήσεις. Το πιθανώτερο είναι, ότι θαρθώ μετά τὰ μεσάνυχτα και προτού ένημερώση. Θα με καταλάβεις, γιατί, μόλις πλησιάσω, θα σφυρίξω με τόν γασακτροπριστικό τρόπο, που ξέρεις. Θα μου άπαντήσεις με ένα παρόμοιο σφύριγμα και κατόπιν θα έορθης για να με ώδηγήσεις στο μέρος όπου βρίσκεται. Τὰ κατάλαβες όλα; Όκτάβιε, ή μήπως θέλεις να σου εξηγήσω τίποτε;

—Όχι, άσχηνέ. Μπορείτε να είσαστε ήσυχοι.

—Ο Όκτάβιος έφυγε σε λίγο. Ο Άριμάν είχε άπομείνει μόνος στο περίπτερο. Έβλε, είχε σκοτεινιάσει από άσκητή ώρα.

—Έχομε καιρό άκόμη, σκέφθηκε ο Άριμάν. Ο δολοφόνος δεν θα έορθη πρίν από τὰ μεσάνυχτα.

Μεγάλη ώρα... Γιατί ή Ντολρὸς βρίσκεται στην έξουσία αυτού τού άλλου, που φυσικά θα ένεργηση άπόψε, για να υπήν μάθω τί άποκαλύψει για τις όποιες κάνει λόγον το τηλεγράφημα... Άπόψε θα διασκεδάσω με λοιπόν... Δεν άποκλείεται βέβαια να διασκεδάσουν οι άλλοι μαζί μας... Άλλ' αυτά είναι τὰ τυχερά τού παιχνιδιού...

Μεγάλη ώρα... Γιατί ή Ντολρὸς βρίσκεται στην έξουσία αυτού τού άλλου, που φυσικά θα ένεργηση άπόψε, για να υπήν μάθω τί άποκαλύψει για τις όποιες κάνει λόγον το τηλεγράφημα... Άπόψε θα διασκεδάσω με λοιπόν... Δεν άποκλείεται βέβαια να διασκεδάσουν οι άλλοι μαζί μας... Άλλ' αυτά είναι τὰ τυχερά τού παιχνιδιού...

Μεγάλη ώρα... Γιατί ή Ντολρὸς βρίσκεται στην έξουσία αυτού τού άλλου, που φυσικά θα ένεργηση άπόψε, για να υπήν μάθω τί άποκαλύψει για τις όποιες κάνει λόγον το τηλεγράφημα... Άπόψε θα διασκεδάσω με λοιπόν... Δεν άποκλείεται βέβαια να διασκεδάσουν οι άλλοι μαζί μας... Άλλ' αυτά είναι τὰ τυχερά τού παιχνιδιού...

Μεγάλη ώρα... Γιατί ή Ντολρὸς βρίσκεται στην έξουσία αυτού τού άλλου, που φυσικά θα ένεργηση άπόψε, για να υπήν μάθω τί άποκαλύψει για τις όποιες κάνει λόγον το τηλεγράφημα... Άπόψε θα διασκεδάσω με λοιπόν... Δεν άποκλείεται βέβαια να διασκεδάσουν οι άλλοι μαζί μας... Άλλ' αυτά είναι τὰ τυχερά τού παιχνιδιού...

Μεγάλη ώρα... Γιατί ή Ντολρὸς βρίσκεται στην έξουσία αυτού τού άλλου, που φυσικά θα ένεργηση άπόψε, για να υπήν μάθω τί άποκαλύψει για τις όποιες κάνει λόγον το τηλεγράφημα... Άπόψε θα διασκεδάσω με λοιπόν... Δεν άποκλείεται βέβαια να διασκεδάσουν οι άλλοι μαζί μας... Άλλ' αυτά είναι τὰ τυχερά τού παιχνιδιού...

Μεγάλη ώρα... Γιατί ή Ντολρὸς βρίσκεται στην έξουσία αυτού τού άλλου, που φυσικά θα ένεργηση άπόψε, για να υπήν μάθω τί άποκαλύψει για τις όποιες κάνει λόγον το τηλεγράφημα... Άπόψε θα διασκεδάσω με λοιπόν... Δεν άποκλείεται βέβαια να διασκεδάσουν οι άλλοι μαζί μας... Άλλ' αυτά είναι τὰ τυχερά τού παιχνιδιού...

Μεγάλη ώρα... Γιατί ή Ντολρὸς βρίσκεται στην έξουσία αυτού τού άλλου, που φυσικά θα ένεργηση άπόψε, για να υπήν μάθω τί άποκαλύψει για τις όποιες κάνει λόγον το τηλεγράφημα... Άπόψε θα διασκεδάσω με λοιπόν... Δεν άποκλείεται βέβαια να διασκεδάσουν οι άλλοι μαζί μας... Άλλ' αυτά είναι τὰ τυχερά τού παιχνιδιού...

Μεγάλη ώρα... Γιατί ή Ντολρὸς βρίσκεται στην έξουσία αυτού τού άλλου, που φυσικά θα ένεργηση άπόψε, για να υπήν μάθω τί άποκαλύψει για τις όποιες κάνει λόγον το τηλεγράφημα... Άπόψε θα διασκεδάσω με λοιπόν... Δεν άποκλείεται βέβαια να διασκεδάσουν οι άλλοι μαζί μας... Άλλ' αυτά είναι τὰ τυχερά τού παιχνιδιού...

Μεγάλη ώρα... Γιατί ή Ντολρὸς βρίσκεται στην έξουσία αυτού τού άλλου, που φυσικά θα ένεργηση άπόψε, για να υπήν μάθω τί άποκαλύψει για τις όποιες κάνει λόγον το τηλεγράφημα... Άπόψε θα διασκεδάσω με λοιπόν... Δεν άποκλείεται βέβαια να διασκεδάσουν οι άλλοι μαζί μας... Άλλ' αυτά είναι τὰ τυχερά τού παιχνιδιού...

Ξαπλώθηκε τότε σε μία πολυθρόνα και έκάνισε ένα πούρο, και έπειτα δεύτερο.

Το ρολόγι τού πύργου έσήμανε ένδεκα.

Η ώρα πλησίαζε.

Ο Άριμάν πήγε τότε κοντά στο κρεβάτι του και έτακτοποίησε τὰ σκεπάσματα, με τρόπο που να δίνουν την έντύπωση ότι κάποιος κοιμόταν κάτω απ' αυτά. Πίσε κατόπιν μία ύπρουντήρινη προτομή και την έτοποθέτησε πάνω στα μαξιλάρια.

—Θαυμάσια! είπε. Τώρα δε μισανόμιζω το παρόθυρο. Πρέπει να διευκολύνουμε την είσοδο στο φίλο μας...

Όταν τελείωσε όλες αυτές τις προετοιμασίες, έσβυσε το φως και τοποθετήθηκε άνεμεσα στο παρόθυρο και στο κρεβάτι.

Το ρολόγι τού πύργου γτύπησε δώδεκα, έπειτα μία, έπειτα δύο...

Ο Άριμάν είχε άσκησει ν' άνυσουνη.

Άλλά, ξαφνικά, άκουσε έναν έλσασο θόρυβο κάτω από το παρόθυρο.

—Αυτός είναι! σκέφθηκε.

Κι' έκαμε ένα βήμα πρὸς τὰ πίσω, για ν' άφήση ελεύθερο το πέρασμα στον άνθρωπο που έρόταν για να τόν σκοτώσει.

Σέ λίγο, κάποιος άνοιξε σιγά τὸ παρόθυρο. Έπειτα, μία σκιά πήδησε μέσα στο δωμάτιο...

Ο Άριμάν ένοιωσε ένα τρεμύλισμα σ' όλο του το σώμα. Φοβόταν μήπως: —Όχι, γιατί ήξερε πως ήταν ο Ισχυρότερος. Άλλ' ή συναισθήσις πως ο μισήτος έχθρος του βρίσκεται επί τέλους μπροστά του και πως σε λίγο θαπρεπε να τόν άντιμετώπιση στήθες πρὸς στήθος τού έδινε μία παράξενη συγκίνηση.

Η σκιά έκαμε μερικά βήματα και κατόπιν έσκυψε πρὸς τὸ μέρος τού κρεβατιού.

Μ' όλο που το σκοτάδι ήταν πυκνό μέσα στο δωμάτιο, ο Άριμάν διέκρινε το γέρι τού δολοφόνου να ώφώνεται...

Ήταν ή στιγμή που θα γτυπούσε!

Αυτήν άκριδώς τη στιγμή περιέμενε ο Άριμάν. Μ' ένα πήδημα βρέθηκε πάνω στον κυν...

Μυστήρια Ιστορίες

Πώς τόν ξεφορτώθηκε

Στο ίδιο βράδι ταξιδεύουν ένας Έγγλέζος τύπος σιωπής κι' ένας Γάλλος τρέμερο φλύαρος. Ο Έγγλέζος βγαίνει ένα βιβλίο και κάνει πως διαβάζει. Ο Γάλλος, που θέλει ν' άνοιξη κουβέντα μαζί του, σταφουργίζει, έσπερθίκε μονολογεί. Άλλ' ο συνταξιδιώτης του δεν τόν προσέχει.

Τέλος, ο άνυποκόμονος Γάλλος οκώδει κοντά στον Έγγλέζο και τού λέει ευγενικά:

—Μου φαίνεται πως κάπου σάς έχω γνωρίσει, κύριε. Πίθανόν, συνεχίζει αδιάφορα ο Έγγλέζος και συνεχίζει τη μελέτη του.

Παρ' όλη τη ψυχραιμία αυτή ο Γάλλος τού ξαναλέει:

—Κύριε, ύπορείτε να με βοηθήσετε να θυμηθώ που έχω με ίση;

Ο Έγγλέζος καρφώνει τα μάτια του έναντι του και τού άπαντά:

—Ναι... νομίζω πως θυμάμαι. Έκάμαμε τρία χρόνια μαζί στο φρενοκομείο, όπου ήσουν κλεισμένος γιατί έπασχα από μανία καταδιώχεται!

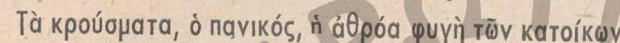
Ο Γάλλος τὰ χάνει. Τραβιέται πίσω έντρομος και στον πρώτο σταθμό πηδάει από το τρένο και τὸ βάχει στα πόδια.

—Μὰ ἄς μὴ τὰ θυμώμαστε ὅλ' αὐτά... Τί γίνεται τὸ παιδί;
—Μένει μὲ τοὺς γονεῖς μου, στήν

Κι' ένα σάβρο λαιμοκόπησε στην ο
κρη των ματιών της... Λ. ΜΟΡΡΙ

• ἀπ' τῇ ζωῇ κί' ἔχουν ἀποφασίσει ν' αὐτοκτονήσουν.
• Ὅλοι αὐτοὶ κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους τῆς Τερ-
• γέστης, φορῶντας ἓνα πεοιδραχιδόνιο μὲ μιὰ μικρὴ
• νεκροκεφαλὴ. φαίνεται δὲ ὅτι τὰ κορίτσια τοὺς θαυ-
• μάζουν καὶ δὲν μποροῦν νὰ τοὺς ἀρνηθοῦν τίποτε.

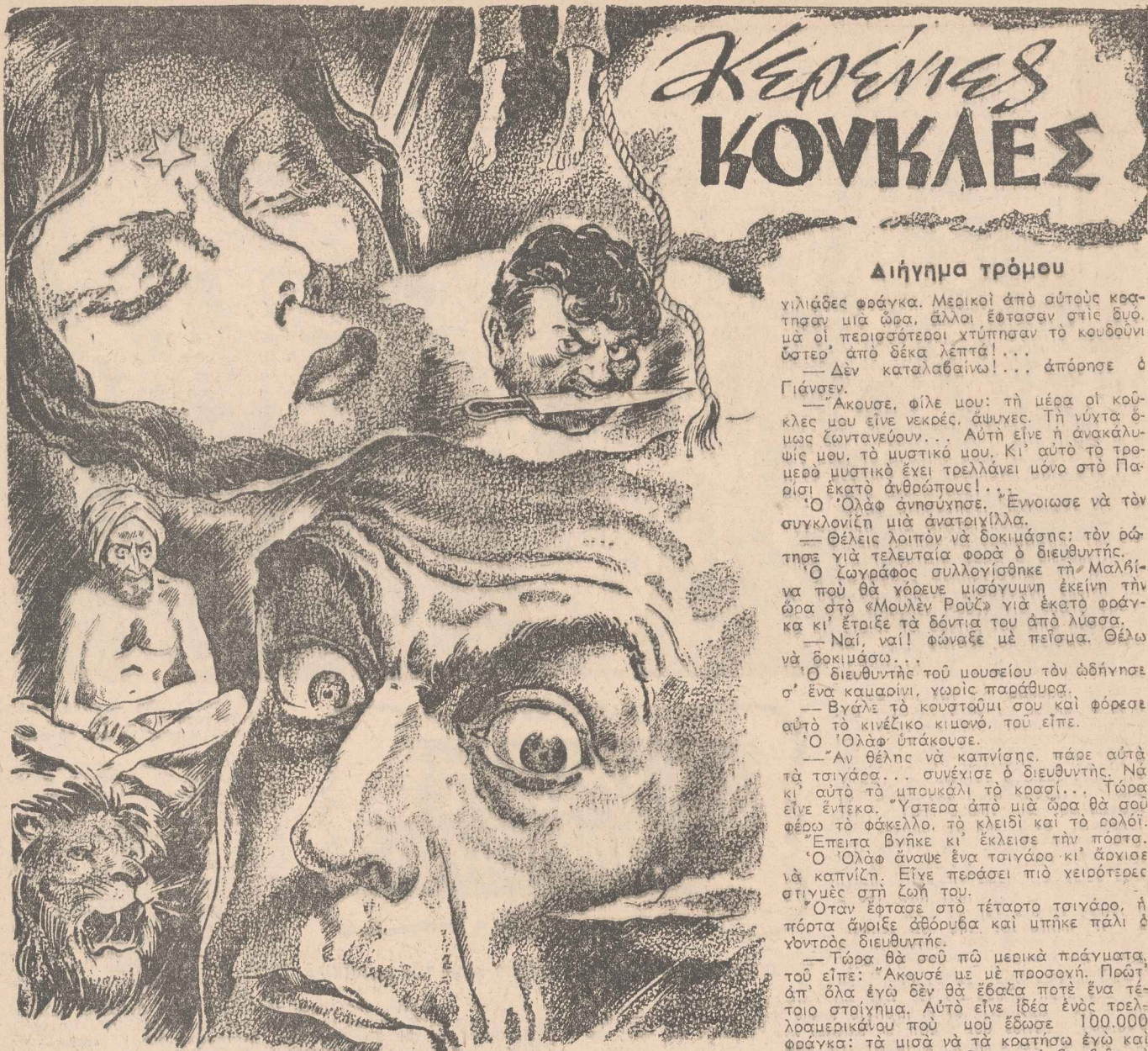

δοξόλησαν τοὺς ἐκεῖ καταφυγόντας
νὰ τοὺς ἀντανγκάσουν νὰ φύγουν.

Αθηναίους και Πειραιώτες για

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ὑπουργὸς τῆς
τῆσε ὁ Βάρθοιμιος κι' ἀμέσως ὑ-
ποία ὁμοῦ δὲν ἐγένε δεκτὴ.

ἡ Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἀπάν-
τέταξε τὴν παραίτησίν του ἡ δ-
Γ Α ΚΥΡΙΑΚΙΑΔΗΣ

ΚΕΡΕΝΙΕΣ ΚΟΝΚΛΕΣ

Διήγημα τρόμου

χιλιάδες φράγκα. Μερικοί από αυτούς κρατήσαν μια ώρα, άλλοι έβγαλαν στίε δυο, μα οι περισσότεροι χτύπησαν το κουδούνι ύστερ' από δέκα λεπτά!...

— Δεν καταλαβαίνω!... απάντησε ο Γιάνσης.

— Άκουσε, φίλε μου: τη μέρα οι κούκλες μου είνε νεκρές, άψυχες. Τη νύχτα όμως ζωντανεύουν... Αυτή είνε η ανακάλυψή μου, το μυστικό μου. Κι' αυτό το τρομερό μυστικό έχει τρελλάνει μόνο στο Παρίσι εκατό ανθρώπου!...

Ο Όλαφ άνησυχσε. Ένωωσε να τόν συγκλονίση μια ανατριχίλα.

— Θέλεις λοιπόν να δοκιμάσης; τόν ρώτησε για τελευταία φορά ο διευθυντής.

Ο ζωγράφος συλλογίσθηκε τη Μαλβίνα που θα γόρευε μισόγυμνη εκείνη την ώρα στο «Μουλέν Ρουζ» για εκατό φράγκα κι' έτριξε τα δόντια του από λύσσα.

— Ναί, ναί! φώναξε με πείσμα. Θέλω να δοκιμάσω!...

Ο διευθυντής του μουσείου τόν ώδηγησε σ' ένα καμαρίνι, χωρίς παράθυρα.

— Βγάλε το κουστούμι σου και φόρεσε αυτό το κινέζικο κιμονό, τού είπε.

Ο Όλαφ υπάκουσε.

— Αν θέλεις να καπνίσης, πάρε αυτά τα τσιγάρα... συνέχισε ο διευθυντής. Νά κι' αυτό το μπουκάλι τού κρασί!... Τώρα είνε έντεκα. Ύστερα από μια ώρα θα σου φέρω το φακέλλο, το κλειδί και τού ρολόι.

Επειτα βγήκε κι' έκλεισε την πόρτα.

Ο Όλαφ άναψε ένα τσιγάρο κι' άρχισε να καπνίζει. Είχε περάσει πιο χειρότερες στιγμές στη ζωή του.

Όταν έφτασε στο τέταρτο τσιγάρο, η πόρτα άνοιξε αθόρυβα και μπήκε πάλι ο χοντρος διευθυντής.

— Τώρα θα σου πω μερικά πράγματα, τού είπε: Άκουσέ με με προσοχή. Πρώτ' απ' όλα έγω δεν θα έβγαλα ποτέ ένα τέτοιο στοιχείο. Αυτό είνε ιδέα ενός τρελλοαμερικάνου που μου έδωσε 100.000 φράγκα: τ'α μισά να τ'α κρατήσω έγω και τ'α άλλα μισά να τ'α δώσω για βραβείο με τους δρους που σου άρεσαν. Μα κι' έγω θα πάσω τα άλλα μισά, μόνον όταν βρώ κάποιον που θ' άνη το θάρος να μείνη τρεις ώρες μέσα στο μουσείο μου... Ο Άμερικάνος θ' επιβλέψη ο ίδιος για όλα αυτά. Απόψε μάλιστα τελειώνει η προεξέταση της συμφωνίας μας. Αν δεν άνδξεη λοιπόν να μείνη μέσα στο μουσείο από τ'α μεσάνυχτα ως τις τρεις ο Άμερικάνος θ' πάση πίσω τ'α λεπτά του... Και τώρα νά, πάρε τού ρολόι, τού κλειδί και τόν φακέλλο... Κοντεύουν μεσάνυχτα... Οτι κι' αν συμβή, νά έγνη παντα στο νού σου, ότι οι κούκλες μου είνε κέρνιες, άψυχες, νεκρές. Βάλε τού καλά μέσα στο μυαλό σου αυτό. Οι κέρνιες κούκλες μου δεν ζούν κι' άς φαίνονται ότι κοιμούνται... Μη δώσης λοιπόν πίστι στις αισθήσεις σου. Θά σ' εγγελασουν. Οτι θ' άδης, θ' είνε μια ατάπατη και τίποτα άλλο!... Και τώρα καλή έπιτυχία!...

Ο Γιάνσης άπόμεινε μόνος μέσα στο ζοφερό σκοτάδι. Προχώρησε κατόπιν σ'α σκοτεινά, πέρασε από ένα διάδρομο και στάθηκε. Νεκρική σιωπή άπλωνόταν γύρω του. Πού βρισκόταν; Τ'α μάτια του σιγά σιγά άρχισαν να διακρίνουν άμυδράς τ'α αντικείμενα, σάν νάχε χυθεί γύρω ένα μυστηριώδες θαμπό φως. Βρισκόταν σ'ε μια αίθουσα. Δίπλα του άντίκρουσε δυο άνοιγτά φέρετρα με δυο φοικτούς, άπαισίους νεκρούς. Τ'α μάτια τους ήσαν καρφωμένα πάνω του μ' ένα παράξενο βλέμμα.

Ο Όλαφ άνατριχίλασε και βέλησε να

κυττάξη άλλο. Μα δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τ'α μάτια του από τ'α δυο εκείνα πτώματα που άρχισαν τώρα να κινούνται.

«Είνε κέρνιες!... Άνοήσιες!...» σκέφθηκε ο Όλαφ.

Κύτταξε συγχρόνως τού ρολόι. Ήταν δώδεκα και πέντε... Δεξιά του άστραψε έξαφνα ένα κόκκινο φωτάκι. Ήταν τού κουδούνι τού κινδύνου. Ο ζωγράφος πήρε θάρος και βέλησε ν' άναψη ένα τσιγάρο και νά πιή ένα κρασί. Μα δεν βρήκε πουθενά τ'α τσιγάρα ούτε τού μπουκάλι με τού κρασί. Τί είχαν γίνει; Μυστήριο!

— Θ' άνοιξω τού γράμμα και θ' άδω τί λέει, μουμούρησε ο Όλαφ.

Μα μόλις έκανε ένα βήμα έμπρός, είδε νά σπκνέται από τού φέρετρο ο ένας νεκρός και νά τού δείχνη με τού σκελετώδες χέρι του τη γωνία τού υπογείου. Ο Όλαφ άρχισε να τρέμη από τού φόβο του.

Είνε κέρνιες αυτές ο νεκρός! ψιθύρισε ώστόσο. Είμαι άνόητος! Τί έχω νά φοβηθώ!

Όστόσο, δίχως νά τού θέλη προχώρησε ως τη γωνιά που τού δείχνει ο νεκρός κι' εκεί είδε ν' άνοιγη σιγά-σιγά μια καταπακτή. Ο Γιάνσης κατέβηκε μερικά σκαλοπάτια και βρέθηκε σ'ε μια κάμαρη βασανιστηρίων. Την ίδια στιγμή άκουσε ένα άπαισίο βογγητό κι' είδε μπροστά του έναν κρεμασμένο!... Με μια άπότομη κίνηση σκέπασε τ'α μάτια του με τ'α χέρια του και γύρισε από την άλλη μεριά. Όταν άνοιξε πάλι τ'α μάτια του, βρέθηκε μπροστά στο διευθυντή τού μουσείου. Τού στήθος του είχε μια τρομερή πληγή και κοστούσε, στο δεξί του χέρι την καρδιά του!

Ο Όλαφ άφησε ένα ούρλιασμα τρόμου κι' έτρεξε στη διπλανή αίθουσα. Εκεί μέσα τόν περικύκλωσαν άμέσως λιοντάρια με δαθωμένη τη χαιτή, λεπτοί φακίρηδες, γυνές υπαγινάτες, καλόγριες που κρατούσαν σ'α χέρια τους τού κοιμένο κεφάλι τους, δολοφόνοι μ' ένα άστραφτερό μαχαίρι στα δόντια και μαύρα δέντρα λες και τ'α είχε κάψει ο κεραυνός. Άπ' τ'α κλαδιά τους κομούντοσαν νεκροκαφάλες που φωσφορίζαν!

Ο ζωγράφος έγιοωσε τού αίμα του να πανώνη. Τί ώρα ήταν; Κύτταξε τού ρολόι με άγωνία: ήταν μία! Ο Όλαφ κάθισε στενάζοντας πάνω σ' ένα φέρετρο, άνοιξε τού γράμμα κι' άρχισε νά διαβάξη:

«Στη μία και δέκα να κουρδίσης τού ρολόι που βρίσκεται μέσα στο κρανίο τού κρεμασμένου».

Ο Όλαφ έσφιξε τ'α δόντια του και με υπεράνθρωπη προσπάθεια άνέβηκε σ'ε μια μικρή σκάλα. Ένα ρολόι βρισκόταν πραγματικά μέσα στο κούφιο κρανίο τού κρεμασμένου. Τη στιγμή εκείνη όμως ένα άπαισίο βογγητό βγήκε από τού στόμα του πτώματος. Ο ζωγράφος τ'α έχασε για μια στιγμή. Επειτα, εσπώντας σ' ένα γέλιο τρελλού, κούρντισε τού ρολόι και κατέβηκε από τη σκάλα.

Τού γράμμα έλεγε ακόμα: «Στις δυο και τοιανταπέντε άνέβητε τη σκάλα που βρίσκεται κοντά στο φωτεινό φέρετρο».

Ο Όλαφ κάθισε κάτω από τόν κρεμασμένο και περίμενε.

Προσπαθούσε νά θυμάται τώρα τού ωραίο προσοπάκι της Μαλβίνας με τ'α ξανθά μαλλιά και τ'α γαλανά μάτια. Ήταν μια παρηγοριά γι' αυτόν.

Ύστερ' από λίγο άκουσε ύπόκωφες βροντές. Άρχίζει πάλι η μπόρα έξω... συλλογίσθηκε. Περίμενε άκόμη ένα τέταρτο κι' έπειτα άρχισε ν' άνεβαίνει τη σκάλα που βρισκόταν δίπλα σ' ένα φέρετρο που φωσφορίζει. Αυτή η σκάλα ήταν άτέλειωτη! Ο Νικολάι άνέβαινε μέσα στο σκοτάδι με την άγωνία στην καρδιά. Έκείνη τη στιγμή άκουσε τόν κρότο ενός κεραυνού. Τρομερή υπόρα είνε εσπάσει πάλι πάνω από τού Παρίσι. Είχε διαβάσει στο γράμμα, ότι κοντά στο παρόθυσο αυτής της κάμαρας θ' εύοισκε ένα σημείωμα. Στη λάμψη μιας άστραπής τού βόηκε: «Ός τώρα φάνηκες θαροαλός, έγραψε τού σημείωμα. Πρόσεχε τώρα νά υπ' άγγίξης την κέρνια κούκλα, γιατί όλος σου ο κόπος θα πάη χαμένος... Η κέρνια κούκλα βρίσκεται στο διπλανό δωμάτιο...»

Ο Όλαφ μπήκε στη διπλανή κάμαρη

και βρέθηκε μπροστά σ'ε μια ύπεροχη κέρνια κούκλα, έαπλωμένη πάνω σ' ένα ντινέτι.

— Μόνο η Μαλβίνα είνε τόσο ώμορφη! ψιθύρισε.

Και πήγε πιο κοντά. Μια άστραπη φωτίσε πάλι την κάμαρη.

— Θεέ μου! Είνε η Μαλβίνα! Εξώνισε ο Νικολάι κι' άπλώσε τ'α χέρια του προς τού μέρος της φωνάζοντας:

— Μαλβίνα!... γλυκιά μου Μαλβίνα!... Μα την ίδια στιγμή ώπισθοχώρησε. Θά έγανε τις 50.000 φράγκα!

Είνε μια ατάπατη! συλλογίσθηκε. Κι' αλήθεια πώς μπορούσε νά ήταν η Μαλβίνα; Η Μαλβίνα θ' άκοιμόταν τώρα στο άτελιέ του... Μα, αν ήταν η Μαλβίνα; Ο ζωγράφος τράβηξε άπότομα τού πέπλο που σκέπαζε τήν κέρνια κούκλα κι' ήταν έτοιμος νά την πάση στην άγκαλιά του, όταν άξαφνα χτύπησαν βαρεία τρεις φορές τ'α ρολόγια τού μουσείου. Επειτα έγαν τρομακτικός κεραυνός τράνταζε όλο εκείνο τού παλιού σπιτί!...

Ο ζωγράφος σωδίστηκε καταγής ζαλισμένος. Όταν συνήλθε ένωισε ότι κάτι καγόταν γύρω του. Έτρεξε γρήγορα στην πόρτα της κάμαρας και τήν άνοιξε: η σκάλα ήταν γεμάτη από καπνούς. Τού σπιτί είνε άσπάζει φωτιά! Τού κείνο μουσείο καίγόταν! Ο κεραυνός έπεσε πάνω στο σπιτί! συλλογίσθηκε ο Όλαφ. Μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στην κέρνια κούκλα και τήν άσπαζε στην άγκαλιά του. Θεέ μου!... Ήταν μια ζωντανή γυναίκα: η Μαλβίνα! Φαινόταν σαν ναρκωμένη και δεν καταλάβαινε τί της έλεγε ο Όλαφ.

Οι φλόγες τώρα είχαν φράξει τη σκάλα. Ο Όλαφ άνοιξε τήν πόρτα τού βάθους, πέρασε σαν άστραπη έναν άτελείωτο διάδρομο, κρατώντας τήν άναίσθητη Μαλβίνα στην άγκαλιά του κι' έφτασε στην πίσω έξοδο τού μουσείου.

Εκεί βρέθηκε μπροστά στο χοντρό διευθυντή.

— Τελειώστε! τού φώναξε δόλχαρος. Δώσε μου τώρα τού κορίτσι και πήγαίνε νά βής τόν Άμερικάνο. Σ'ε περιμένει στο γοσάειο μου δεξιά στο βάθος.

Ο ζωγράφος σαν τρελλός έτρεξε νά συναντήση τόν Άμερικάνο. Έκείνος τόν υποδέχτηκε μ' ένα παράξενο γέλιο και τού έφειξε τού χέρι.

— Έχετε θάρος, νεαρέ μου, τού είπε. Δεν φοβήθηκες ούτε τήν ψεύτικη φωτιά! Όρίστε τις 50.000 φράγκα. Είνε τού βραβείο σας. Τό άξίζετε.

Επειτα τού γύρισε τις πλάτες και βγήκε από τού γοσάειο.

Ο Όλαφ ήταν άναστρωμένος. Φοδόνταν ότι θ' ατρελλανόταν. Ήταν ξυπνός ή άνειρευτός; Εκείνη τη στιγμή υπήκε ο διευθυντής με τήν κέρνια κούκλα. Ήταν η Μαλβίνα δολώντανη!

— Ποιός περίμενε μια τέτοια σύμπτωση! είπε ο διευθυντής τού μουσείου στον Όλαφ. Τού πρωί μου έσπασε η κέρνια κούκλα που είχα στο δωμάτιο που μπήκες και τήν αντικατέστησα με τη δεσποινίδα Μαλβίνα. Τήν γνώριζα από καιρό. Δέχθηκε τήν πρότασί μου και τής ύποσέθηκα άμοιβή εκατό φράγκων. Σήμερα τελειώνει, βλέπτε, η προεξέταση τού Άμερικάνου και δεν πρόφτανα νά φτιάξω μια άλλη κούκλα...

Αυτή είνε η αλήθεια, άγάπη μου! έπιβεβαίωσε η Μαλβίνα. Σου είπα ψέμμα; τα, ότι θ' άόρευα στο «Μουλέν Ρουζ». Έδω πέρα θ' άκέρδιζα τ'α εκατό φράγκα... Είχαμε τόσο άνάγκη από λεφτά, άγαπημένε μου.

Μα τώρα έχουμε δσα μ'ας χρειάζονται και περισσότερα, άγάπη μου! φώναξε ο Όλαφ δόλχαρος και τήν έσφισε με παρσφορά στην άγκαλιά του.

Άρχισε νά έπιμερώνη. Η μπόρα είχε περάσει. Κι' όλη αυτή η περιπέτεια έσχάθηκε σαν ένα έφιαλτικό όνειρο, μια νύχτα καταιγίδος...

ΓΙΟΣΕΦ ΧΑΡΡΕΡ

Κρατώντας τήν Μαλβίνα στην άγκαλιά του έφτασε στην έξοδο τού μουσείου.

Ο Όλαφ Γιάνσης στάθηκε περίεργος μπροστά σ' ένα παλιό σπιτί, στο βάθος μιας κακόφημης συνοικίας. Η μεγάλη μπόρα είχε σταματήσει για μια στιγμή. Οι δρόμοι γυάλιζαν από τ'α νερά και καθρέφτιζαν τ'α κόκκινα φωτά.

Ένα βαρύ πένθος, μια άπέραντη θλίψη τύλιγε τού Παρίσι. Τό ίδιο πένθος έπνιγε και τήν ψυχή τού Νικολάι Γιεδσκίν. Ήταν ένας Νορβηγός ζωγράφος τοιάντα γρόνων, έρωτευμένος τρελλάς με τού μοντέλλο του, τήν ώμορφη Μαλβίνα. Μα ήταν πάμπτωχος. Είχε φτιάξει βέβαια ένα ύπεροχο ταμπλώ, άκόμη όμως δεν τού είχε πουλήσει. Κι' η Μαλβίνα άπόφραζε μαζί του, πεινούσε κι' αυτή και κάθε τόσο τόν παρακαλούσε νά τήν άφήση νά παίξη στο «Μουλέν Ρουζ». Θά γόρευε μισόγυμνη και θ' άκέρδιζε κάθε βράδυ εκατό φράγκα...

Ο Όλαφ Γιάνσης άναγκάστηκε νά τής άπιτρέψη τέλος νά πάη στο θέατρο. Τί νά κανε; Κι' έπειτα με τήν καρδιά γεμάτη θλίψη, κατέβηκε στο δρόμο κι' άρχισε νά γυρίζει έδω κι' έκει σαν τρελλός, άπένταρος και πεινασμένος μ' ένα βουδδ κλάμα στην ψυχή.

Μπροστά στο παλιό σπιτί που στάθηκε ήταν μαζεμένος άρκετός κόσμος κι' άκουγε μ' άνοιγτό στόμα ένα χοντρό άνθρώπο. Ο Όλαφ Γιάνσης πήγε πιο κοντά και τότε άκουσε τόν άγνωστο εκείνον νά ξεπηλά στους περιέργους, ότι μπορούσε κανείς νά κερδίση πεινήντα χιλιάδες φράγκα, αν κατάφεραν νά κάνη κάτι που θ' άυτ

έλεγαν. Στην είσοδο τού παλιού σπιτίου υπήρχε μια φωτεινή έπιγραφή: «Τό περιφημότερο στο είδος τού μουσείο! Οι πιο παράξενες κέρνιες κούκλες τού κόσμου! Πρωτοφανές! Άφάνταστο!»

— Ά, νεαρέ μου, φώναξε ο χοντρος άνθρώπος που ήταν ο διευθυντής τού μουσείου στον Όλαφ, θέλεις νά κερδίσης πεινήντα χιλιάδες φράγκα; Δεν έχεις νά κάνης τίποτ' άλλο, παρά νά μείνης μέσα στο μουσείο μου από τ'α μεσάνυχτα ως τις τρεις τού πρωί... Με τήν προϋπόθεσι, βέβαια ότι δεν έχεις δ'α άκόμη τις κέρνιες κούκλες μου.

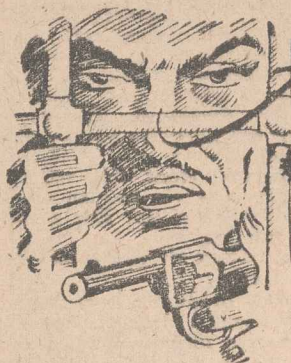
Ο Όλαφ άπόμεινε άναυδός: πεινήντα χιλιάδες φράγκα!... Μπορούσε νά κερδίση λοιπόν, πεινήντα χιλιάδες φράγκα;

— Δεν έχω δ'α τις κούκλες σου, απάντησε. Είνε η πρώτη φορά που έρχομαι έδω πέρα.

— Θαυμάσια! Εξώνισε ο διευθυντής. Θά σου δώσω ένα ρολόι, ένα κλειδί κι' ένα φακέλλο. Αυτόν τού φακέλλο θ' άν άνοιξης μετά μια ώρα και θ' διαβάσης τί πρέπει νά κάνης. Άν όμως δεν υπορέσης ν' άνδέξης ως τού τέλος, χτύπησε ένα απ' τ'α κουδούνια τού κινδύνου και θ' είσαι πάλι έλεύθερος μέσα σ'ε λίγα λεπτά.

— Κανείς άλλος δεν έπεχείρησε νά κερδίση αυτό τού βραβείο; ρώτησε ο ζωγράφος.

— Νεαρέ μου, είπε ο διευθυντής, 230 άνδρες και 14 γυναίκες πριν από σένα προσπάθησαν νά κερδίσουν αυτές τις 50

Αστυνομικό Διήγημα

Τα τρία άλλοθι

—Διάβασε αυτή την είδηση, μου είπε ο ντέκτιβ. Άντρέ Μπουνέλ δίνοντάς μου την εφημερίδα του.

Την πήρα κι' αντίκρισα τον παρακάτω χτυπητό τίτλο: «Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΕΝΟΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΥ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΟΣ ΕΞΟΛΟΦΟΝΗΘΗ ΕΙΣ ΙΛ ΑΝΤΑΝ».

Διάβασα κατόπιν την συνταρακτική είδηση:

«Φρικτό έγκλημα, τα ελαττήρια του οποίου καλύπτει βαθύ μυστήριο, προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση εις 'Ιλ Αντάν. Η σύζυγος του Παρισινού αρχιτέκτονος Ρουπέρ Ντελβέν έδολοφονήθη στο κτήμα όπου το ζεύγος επήγαγε τακτικά για ν' άναπαυθί.

«Παντρεμένοι από πενταετίας, οι Ντελβέν διαμένουν στο Παρίσι στην οδό Ρέν. Το άνωδούνο χάρει της γενικής εκτιμήσεως. Πρόδιετίας, ο κ. Ντελβέν, μαριώδης ψαράς, νοίκιασε στα πέριξ του 'Ιλ Αντάν μια μικρή έπαυλη όπου περνούσε με τη σύζυγό του τα Σαββατοκύριακα και τις διακοπές τους.

Στο «Πράσινο σπιτάκι» — έτσι λεγόταν η έπαυλη — πήγαμε επίσης μόνη της η κ. Ντελβέν, όταν ο σύζυγός της έλειπε για υποθέσεις στην έπαυλη.

Πρό δύο έβδομάδων, ο άσχιτέκτον έβρισκε με αυτόκνητο για την Νάντη. Όπως συνήθως, ώδηγησε πρώτα την σύζυγό του στο «Πράσινο Σπιτάκι» απ' όπου θα την παραλάμβανε κατά την επιστροφή του.

Μια έβδομάδα πρό της άναχώρησής αυτής, οι Ντελβέν είχαν άπολύσει τον ύπνρέτη τους Ζιλ Ρές, επειδή έπινε πολύ. Συνεπώς η κ. Ντελβέν θά έβρισκε τώρα στο «Πράσινο Σπιτάκι» μόνη της. Δέν ήταν όμως καθόλου δειλή και περίμενε την επιστροφή του συζύγου της για να βρούν τον αντικαταστάτη του Ζιλ Ρές.

Μετά το πέρας των έργων του, ο κ. Ντελβέν έγκάτελειπε την Νάντη χέρις τα έμμερματα επιβαίνων του αυτόκνητου του. Ήταν άνησυχος γιατί είχε τρεις μέρες να πάρη γράμμα απ' τη γυναίκα του, που του έγραφε άλλοτε τακτικά. Η άγωνία του έπτασε στο κατακόρυφο όταν φάνηκε στο «Πράσινο Σπιτάκι» δρόμκε μέσα στο γραμματόκι, όττιο τα δύο τελευταία γράμματα που είχε στείλει στην σύζυγό του.

Αίγιον ώρα κατόπιν ο κ. Ντελβέν δρόκε το πτώμα της γυναίκας του μέσα στο μικρό ποτάμι Ρουσέν πρὸ διασχίζει

το κτήμα τους. Πρόκειται άσφαλώς περί έγκλήματος γιατί το πτώμα ήταν βυθισμένο μπροστά, μέσα στο νερό. Στην πλάτη του ο δολοφόνος είχε τοποθετήσει μεγάλες πέτρες, για να μη το παρασύρη το ρεύμα και να παραμείνη βυθισμένο.

Ο έπιθεωρητής Κρεπέν μαζί με τον άνακριτή Ρυσέ και τον Ιατροδικαστή δόκτορα Μονσελέ μετέβησαν επί τόπου. Ο Ιατροδικαστής στήν έκθεση του αναφέρει ότι ο θάνατος προήλθε από άσφυξία μέσα στο νερό καθώς άποδεικνύεται από την παρουσία νερού μέσα στους πνεύμονες. Το πτώμα είχε μείνει τρεις τουλάχιστον μέρες μέσα στο ποτάμι.

Ο κ. Ντελβέν εδήλωσε ότι έχει έλαχίστους φίλους και συγγενείς. Ο άδελφός του θύματος Μαρσέλ Έργκώ, εύρισκόμενος στο Λονδίνο, έκλήθη άμέσως. Ο άνακριτής έκάλεσε επίσης πρὸς εξέτασιν και τον Ζιλ Ρές, τον άπολυθέντα ύπνρέτη.

Το έγκλημα δέν φαίνεται να έχει για έλατήριο την κλοπή γιατί μέσα στο γραφείο του θύματος δροήθηκαν 73.500 φράγκα σε γαστονομίσματα. Κατά πάσαν πιθανότητα συνεπώς η κ. Ντελβέν έπεσε θύμα έκδικησέως.

Είχα μόλις τελειώσει την άνάγνωσι της είδησεως αυτής όταν έφτασε ο έπιθεωρητής Κρεπέν, στενός φίλος του Μπουνέλ.

—Τί νέα; τον ρώτησε περίεργος ο φίλος μου.

—Τό άλλοθι του Ζιλ Ρές είναι εξακριβωμένο, άπάντησε έκείνος. Βρήκε άμέσως μετά την άπόλυσι του θέσι σ' ένα άνωδούνο στη Μονιάρτη απ' όπου δέν έλειψε ούτε στιγμή κατά τις τελευταίες ήμέρες. Για μια στιγμή ύπνπτεύθηκα τον σύζυγο και τον άδελφό, οι 3 ποίοι σημειώτεον δέν γινεύονται καθόλου μεταξύ τους. Ο σύζυγος, είναι κατά δώδεκα χρόνια νεώτερος από το θύμα. Παντρεύτηκε πρό πενταετίας την δολοφονηθείσαν για τα χρήματά της, όπως κατέθεσε ο Μαρσέλ Έργκώ γιατί ήταν καταχρεωμένος. Η δυστυχισμένη κυρία δέν είχε εύνοηθί από την φύσι από άπόψεως καλλονής. Μολονότι δέ ο άρνιτέκτων είχε ήδη σπαταλήσει μερικά έκατομύρια από την προίκα της, ή σύζυγός του που τον άναπαύει πολύ δέν διαμαρτυράται. Με την διαθήκη της η κ. Ντελβέν έγκάταλείπει τα τρία τέταρτα της περιουσίας της στον σύζυγό της και το ένα τέταρτο στον άδελφό της, τον όποιο έπίσης ύπνπσθόρει οικονομικά.

Τό άλλοθι του άρχιτέκτονος εξακριβώθηκε κι' αυτό άπολύτως. Την ήμέρα του έγκλήματος, ο Ρουπέρ Ντελβέν βρισκόταν στη Νάντη, όπως κατέθεσε η κ. Πουπέν, ή θυγοράς του, και επί δύο έβδομάδες δέν έλειψε απ' εκεί.

Ο άδελφός του θύματος είναι ύπνπτος τύπος. Ζούσε είτε με μικροεπιστείτες, είτε άποσπώντας χρήματα από την άδελφή του. Έχει κι' αυτός έν τάξει το άλλοθι του. Τις τρεις τελευταίες έβδομάδες βρισκόταν συνεχώς στο Λονδίνο.

Δέν έξρω συνεπώς τί να συμπεράνω.

Μια ώρα άργότερα βρισκόμαστε στο «Πράσινο Σπιτάκι». Ο κ. Ντελβέν είχε φύγει για το Παρίσι. Στο σαλόνι της έπαύλεως βρήκαμε όμως τον άνακριτή μαζί με τους άστυνομικούς.

Είμαι ύποχρεωμένος να παραδεχθώ πως ο ένοχος είναι ένας από τους τρεις, ή ο σύζυγος ή ο άδελφός ή ο ύπνρέτης μας είπε. Άρα, πρέπει να άσκερθούμε στα στοιχεία που κρατούμε, δηλαδή στους τρεις αυτούς ύπνπτες από το ένα μέρος και στα άλλοθι τους από το άλλο.

Κανείς όμως από τους τρεις δέν βρισκόταν εδώ την ώρα του έγκλήματος, παρατήρησα έγώ. Έκτός εάν είχαν κανένα σωσία για να έξασφαλίσουν το άλλοθι.

Έχεις πολλή φαντασία, μου είπε ο Μπουνέλ και δέν θάκανες άσχημα να γράψης κανένα άστυνομικό μυθιστόρημα...

Έξαφνα εκεί που μου μιλούσε τινάχτηκε σαν να τον είχε δαγκώσει φίδι. Ωμησε στο διπλανό δωμάτιο όπου βρισκόταν το τηλέφωνο. Και ξαναβγήκε ύστερα από μερικά λεπτά φοβερά νευρικός.

Κάθισε στο τραπέζι, έγραψε ένα σύντομο γραμματόκι κι' ύστερα ξαναγύρισε κοντά μας χαρούμενος αυτή τη φορά.

—Ε, λοιπόν; ρώτησε άνυπόμονος ο Κρεπέν.

—Ελάτε το άπόγευμα στις έξι στο σπίτι μου να σας δώσω την λύσι του μυστηρίου, εδήλωσε ο Μπουνέλ με θριαμβευτικό ύφος.

Τό άπόγευμα, στις έξι πατά τέταρτο βρισκόμαστε στο σπίτι του Μπουνέλ.

Είδατε τον Ιατροδικαστή; ρώτησε τον έπιθεωρητή Κρεπέν ο ντέκτιβ Μπουνέλ.

—Ναι, άπάντησε έκείνος. Ή νέα του αυτοψία έπιβεβαιώνει την πρώτη.

—Του δώσατε το σημείωμά μου; Τί σας είπε;

—Είπε μόνο: «Άλήθεια, τί περίεργο!...»

Ο Μπουνέλ χτύπησε το κουδούνι και σε λίγο έμπαινε ένας άστυνομικός μ' ένα σημείωμα.

Ο ντέκτιβ το άνοιξε και διάβασε πάνω σ' αυτό μια μόλις λέξι: «ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ».

—Ποτέ μου δέν θα το σκεπτόμουν αυτό! φώναξε ο Κρεπέν.

Η δεδαίσις αυτή του Ιατροδικαστού με ώδηγησε στη λύσι, είπε ο Μπουνέλ. Από την κυρία Πουπέν στην όποια τηλεφώνησα έμαθα πως ο κύριος Ντελβέν δέχτηκε ένα δρόδυ την έπίσκεψι μιας γυναίκας που προσπαθούσε να μη την δή κανείς. Ο ίδιος ο Ντελβέν έφυγε μετά τρεις μέρες τα έμμερματα από την Νάντη με πολλές προσφυλίες για να μην τον άντιληφθί κανείς. Η κ. Ντελβέν λοιπόν δολοφονήθηκε μακριά από το «Πράσινο Σπιτάκι».

Αυτό μόνο ο Ντελβέν μπορούσε να το κατορθώσει και ίδού πως: Τηλεφώνησε στην γυναίκα του να τον άναπαύη στη Νάντη. Πρόσεξε, να μη σέ άντιληφθί κανείς, της σύστησε, γιατί δέν πρέπει επ' ουδένί λόγω να μαθευθί πως έρρεσαι στη Νάντη. Θά σου εξηγήσω το γιατί όταν συναντηθούμε. Η ύπνπκος σύζυγος έσπευσε στο κάλεσμα του συζύγου της. Τότε ο κακούργος σύζυγος ώδηγησε το θύμα του στην αίθουσα του μπάνιου και το έπνιξε μέσα στον λουτήρα.

Ο δολοφόνος περίμενε τρεις μέρες για νάχη το άλλοθι, έξακολούθησε μάλιστα να έσκη στη σύζυγό του. Την τρίτη μέρα, φεύγει έμμερματα για το 'Ιλ Αντάν. Μέσα στο αυτόκνητό του έχει πακεταρισμένο το πτώμα.

Φθάνοντας στο «Πράσινο Σπιτάκι» βάζει το πτώμα στο ποτάμι. Κάνει έπειτα μια έπίσκεψι στο σπίτι για να ξαναβάλη στη θέσι τους το κατέλαλο και το παλτό της συζύγου του και να εξαφανισθί κάθε ίννοσι της άναχωρήσεώς της. Κι όπως είδατε, το κόλπο του πτυχέ μέχρις ένός σπυείου.

Ο δολοφόνος συνελήφθη άμεσως και μολόγησε τα πάντα: Δολοφόνησε την σύζυγό του για να την κληρονομήση δσο το δυνατόν πιδ γούνορα. Άλλα ή διορτικότης του ντέκτιβ Μπουνέλ δούθησε την δικαιοσύνη να τον παραδώση στα χείρια του θνίου.

ΠΙΕΡ ΜΠΟΥΛΛΟ

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ
JEUNESSE
(46081)

Η μοναδική συνταγή για να διαπονηθούν τα μαλλιά σας από φυσικών των χρώμα. Έάν τα μαλλιά σας είναι ήδη λευκά κάμειτε όλινως επαλείψετε με το θαυματουργόν

JEUNESSE και άμέσως θα έπανακτήσουν το φυσικόν των χρώμα.

JEUNESSE ένας σταθμός εις την Ιστορίαν της έπαναφοράς των λευκών τριχών στο φυσικόν των χρώμα.

Φαρμακείον Κ. Λερμύση
ΔΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΟΥ
Τηλ. 53 291. Όμόνοια

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ. Όδός Αγίας Σοφίας 24
ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ). ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΚΙΚΑΣ
ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ) Κοιμητήριον ΠΕΤΡΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥΛΑΚΗ

Η ΖΩΗ στάς άβύσσους ΤΩΝ ΘΚΕΑΝΩΝ

Ένας άγνωστος και μυστηρώδης κόσμος

Οι έπιστήμονες πίστευαν άλλοτε ότι δέν ύπάρχει ζωή στις άβύσσους του ώκεανού. Κι' όμως οι νεώτερες έρευνες άνέδασαν απ' τα βάθη της θαλάσσης δείγματα μιας ζωής πλουσίας κι' άλλόκοτης.

Ο κόσμος των ύγρων άβύσσων είναι σχεδόν άπρόκλειστο ζωικό. Έκτός από μερικά βακτηρίδια, δέν ύπάρχουν φυτικά όντα εκεί που λείπει το ήλιακό φως.

Γιατί στα βάθη της θαλάσσης έπικρατεί άπόλυτο σκοτάδι. Οι έπιστήμονες πειραματίσθηκαν, κρεμώντας μέσα στο νερό έναν άσπρο δίσκο διαμέτρου 2 μέτρων. Τον διέκριναν λοιπόν μέχρι βάθους 60 μέτρων (στις πολικές θάλασσες μόνον ως τα 20 μέτρα διακρίνεται, γιατί ύπάρχουν φυσικοί μικροοργανισμοί που άπορροφούν το ένα τρίτον των φωτεινών ακτίνων). Σε μεγαλύτερα βάθη, ο δίσκος δέν φαίνεται πιά.

Απ' τα διάφορα χρώματα του ήλιακού φωτός, γίνεται πρώτα το κόκκινο, έπειτα το κίτρινο και κατόπιν το πράσινο. Βαθύτερα απ' τα 45 μέτρα, άπομένουν μόνον οι μπλε ακτίνες, που φωτίζουν τον παράδεισο ύπνπδοχιο κόσμο. Κατά τις καταδύσεις του με τη «Βαθύσφαιρα», ο δόκτωρ Μπημπ κατώρθηκε να διαβάξη μια έντυπη σελίδα σε βάθος 120 μέτρων. Στα 570 μέτρα, χάθηκαν κι' οι τελευταίες μπλε ακτίνες κι' άπλώθηκε άπόλυτο σκοτάδι.

Μαζί με την ελάττωσι του φωτός, σούανε διαρκώς το κύμα. Σε βάθος 200 μέτρων, ή θερμοκρασία έχει κατέβη κατά 20 βαθμούς περίπου. Κι' ή ελάττωσις συνεχίζεται, σε μεγαλύτερα βάθη, πλησιάζοντας στο σημείο πήξεως του νερού (άλλα γωρίς να το φθάνη έντελως). Η θερμομέτρη που παράγεται από ραδιενεργούς βράχους του βυθού δέν κατορθώνει να έπηρεάσει τη θερμοκρασία περισσότερο από μισό βαθμό.

Οι πολικές θάλασσες έφοδιάζουν συνεχώς με άέρα τις άβύσσους των ώκεανών. Τα παγωμένα νερά τους περιέχουν περισσότερο όξυγόνο απ' τα τροπικά. Από κεί λοιπόν δημιουργούνται ψυχρά ρεύματα, που εισχωρούν κάτω απ' το θερμότερο νερό, κατεβαίνοντα πρὸς το βυθό και

Στην Αποθήκη: Έμμ. Γ. Μαλακού ΧΡΥΣΟΣΗΜΑΙΩΤΙΣΣΗΣ 1 (πλησίον Αγίου Μάρκου) Τηλέφωνον 32.809

Γυναικείες μεταξωτ.	5.000
Κυλόττες	2.000
Κυλόττες μεταξωτές	5.000
Κομπινάζον	6.000
Κομπιν. ζέρσευ	8.500
Κομπιν. ζέρσευ διπλό	10.000
Κομπιν. σατινέ έξτρα	17.500
Κάλτσες άνδρικ. ριγέ	1.600
Σοσόνια άνδρυν	1.500
Έσώβρακα κοντά	4.500
Υποκάμ. έταμινέ	8.000
Υποκάμ. ζέρσευ	10.000
Υποκάμ. καρδ σπόρ	12.500
Υποκάμ. ζέρσ. έξτρα	19.500
Υποκ. λινόμ. ΑΛΑ	26.000

Και πολλά άλλα είδη με μικρό ελάττωμα στη μισή τιμή. Πωλήσεις λιανική και χονδρική.

προχωρούν πρὸς τον 'Ισημερινό. Αυτά προσφέρουν το όξυγόνο που χρειάζονται τα ζωντανά πλάσματα των άβύσσων. Άλλωστε οι άνάγκες των πλασμάτων αυτών σε όξυγόνο λιγοστεύουν, όσο πέφτει ή θερμοκρασία κι' αεζάνεται ή πίεσις.

Τό άσφυκτικό άνθρακικό όξύ δέν μένει συγκεντρωμένο στα θαλάσσια βάθη, εκτός μόνο σε μερικά μέρη του Εύθεινου Πόντου, όπου ύπάρχει δωδεκακάπσιο άνθρακικό όξύ απ' το κανονικό, και γι' αυτό δέν μπορεί ν' άναπτυχθί εκεί καμιά μορφή ζωής.

Η πίεσις είναι τεραστία στα βάθη της θαλάσσης, τόσο τρομακτική ώστε ελάττωνεται κάπως ο όγκος του νερού (μολονότι ή Φυσική θεωρεί τα ύγρα άσυμπίαστα). Η ελάττωσις αυτή είναι τόσο, ώστε, αν έλειπε έαφνικά, ή επιφάνεια των ώκεανών θ' ανέβαινε κατά 30 μέτρα και θα σκέπαζε άπέραντες εκτάσεις των ήπειρων!

Όστόσο ή ζωή των ύγρων άβύσσων έχει προσαρμοσθί σ' αυτή την πίεσι. Έχει άποδειχθί μάλιστα ότι τα ψάρια του βυθού μπορούν ν' άνεθούν στην έπιφάνεια, καθώς και αντίθετως, χωρίς να πάθουν τίποτε.

Όλα τα ζωντανά πλάσματα των άβύσσων του ώκεανού είναι σαρκοφάγα. Η ζωή τους συνεπώς είναι διαρκές άλληλοφάγωμα. Άφθονότερα απ' όλα συναντώνται στους βυθούς κάτι μικρά όστρακοδερμα, τα λεγόμενα έντομα της θαλάσσης. Μερικά είναι σχεδόν διαφανή, άλλα έχουν ζωηρά χρώματα, κι' ένα παράξενο είδος τους έχει τα μάτια του πάνω σε κεραίες μακρότερες απ' το σώμα του.

Τα χρώματα που έπικρατούν στον κόσμο των βυθών είναι το μαύρο ή το κατακόκκινο. Μερικά απ' τα ψάρια του βυθού έχουν δόντια τόσο μεγάλα και μυτερά, ώστε δέν μπορούν καθόλου να κλείσουν το στόμα τους. Ένα είδος τους μάλιστα μπορεί να καταπιεί και να άποθηκεύση μέσα στο στομάχι του — που φουσκώνει τεραστώδως — ένα ψάρι τριπλάσιο στο μέγεθος απ' αυτό!

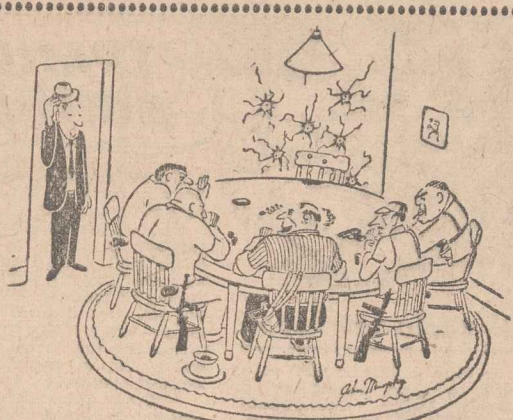
Ο πολλαπλασιασμός άποτελεί πρόβλημα, σ' αυτά τα σκοτάδια και την παγωνιά. Ένα μεγάλο λοιπόν θηλυκό ψάρι έχει λύσει το πρόβλημα αυτό κουβαλώντας πάντα μαζί του το μικρόσωμο άρσενικό, κολλημένο στην κοιλία του!

Ός τα 400 μέτρα, ή θαλάσσιμη ζωή άσθνεύει. Στα μεγαλύτερα βάθη, τα δείγματα είναι λιγώτερα, γιατί μεγαλώνουν οι δυσκολίες της συγκεντρώσεώς τους. Πάντως, ώρισμένες θαλάσσιες άρσενες ζουν σε βάθος 5.000 μέτρων. Στο 1810 περίπου βάθος βρέθηκαν θαλάσσια ζωφια σαν σαλιγκάρια, κι' ένα καλαμάρι στις 5.300 μέτρα.

Ένα ψάρι που έπίσπε μια έπιστημονική άποστολή με επί κεφαλής τον πρίγκιπα του Μονακό, κρατεί ως σήμερα το ρεκόρ του βάθους: 5.940 μέτρα!

Μερικά ψάρια των άβύσσων είναι τυφλά, κι' άλλα έχουν μάτια τεραστία, δυσανάλογα πρὸς το σώμα τους. Τα πιο πολλά σκορπίζουν γύρω τους ένα πολύχρωμο φασφασισμό. Ένα καλαμάρι, που έη στη Μεσόγειο, σε βάθος 800 μέτρων, δέν σκορπίζει γύρω του μαύρο μελάνι (που δάταν άόρατο στο σκοτάδι), άλλα ένα φατεινό ύγρο, το όποιο θαμπώνει για λίγο τον έχθρό του.

Τέλος, ο δόκτωρ Μπημπ διέκρινε τεραστία πλάσματα στο βυθό της θαλάσσης, με μήκος 6 μέτρων, περιφέρεια 12 και βάρος πολλών τόνων. Αυτό άποδεικνύει πως ύπάρχουν ακόμη σ' αυτές τις άβύσσους, πολλά άγνωστα ζωικά είδη.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΚΑΓΚΤΕΡ ΧΑΡΤΟΠΑΙΖΟΥΝ
— Περάστε, κύριε! Μόλις άδειασε μια θέσι!...

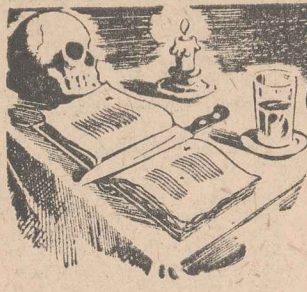
Ο ΛΑΘΡΟΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ
— Λυπάμαι να τον διακόψω, Εύανθ'α μου. 'Ας κατεβούμε μια, δυο στάσεις πιο πέρα...

ΕΛΑΤΕ ΚΑΛΕ, ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΤΙΠΟΤΙ
— Άπ'ός ξαναγίσαμε τις καθήμερές μας συζητήσεις με τη γυναίκα μου!...

ΛΑΘΡΟΧΕΙΡΙΑ
— Άστα αυτά, αγαπητέ μου κι' όταν είναι κανείς μύψ δέν πάει να μαζέψη σταφύλια!...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η κυρία του βορρά

Ο ίδιος φύλακες των τούρων, ο Πιέρ Φουκέ κι' ο Κλώντ Λωζόλ, ακολουθούσαν έφιπποι, τα χαράματα, το φράγμα που υψώνεται προς τα νότια του Βακκαρέκ, κατά μήκος της Μεσογείου.

Ο Πιέρ είχε σιδηρούς ώμους πλατύ λαιμό, τετράγωνο κεφάλι και τα κοντά του μαλλιά, καθώς και το ζουριμένο μουστάκι του τουδιναν ύψος πραγματικού Ρωμαίου. Ο Κλώντ, πιο λεπτός, πιο όμορφος, ήταν ήλιοκαμμένος, με μύτη γαυρή κι' έμοιαζε με Μαυριτανό. Ο πρώτος ήταν είκοσι πέντε χρονών κι' ο δεύτερος είκοσι τεσσάρων. Μιλούσαν κιάλια στη χώρα για τον προσεχή τους γάμο με τις κόρες του πλούσιου κτηματίου Σουλβαίν.

Ο Πιέρ κι' ο Κλώντ αγαπιόντανε σαν αδέρφια. Έκείνο το πρωί, ο Πιέρ κι' ο Κλώντ κουβέντιαζαν ακολουθώντας έφιπποι το δρόμο τους. Κιττάζαν προς το μέρος της θάλασσας. Δεν τη βλέπω, είπε ο Πιέρ.

Είπε η πρώτη φορά που δεν φαίνεται στην παραλία.

Κι' όμως ο ήλιος είχε κιάλια ψηλά, συνέχισε ο Πιέρ. Παρατήρησε Κλώντ, ότι άλλαξε κάθε μέρα φορέματα. Χθες φορούσε μπλέ με κόκκινα λουλούδια στο κοράκι της. Προχθές πράσινο, σαν το χρώμα της θάλασσας έπειτα από την αυγή. Μα πάντα τα φορέματά της είναι λαμπρά.

Και τα μαλλιά της, είπε ο Κλώντ, είναι ξανθά και μακρὰ και πότε πέφτουν πάνω στους ώμους της και πότε σκηπτιστούν σε μιάν άποδα στο κεφάλι της.

Μα τέλος πάντων ποιά είναι αυτή η γυναίκα, και γιατί έρχεται κάθε πρωί μονάχη στην παραλία;

Λένε πως είναι βατρίνα.

Αχ! Πιέρ, να μία γυναίκα που σαν και εαυτή δεν θα γνωρίσουμε ποτέ.

Τρελλάθηκες, Κλώντ!

Πιέρ, ξανάπε ο Κλώντ, βρίσκεσαι πως η κυρία του Βορρά είναι πιο όμορφη απ' τα κορίτσια μας της Άρλης.

Δεν ξέρω, απάντησε ο Πιέρ. Είναι τόσο διαφορετική!

Και το άρωμά της δεν κάνει την καρδιά σου να τρέμει; Όταν μία τέτοια γυναίκα αναπόη έναν άντρα, θα πη πως τον έχει μαγέψει.

Ενώ προχωρούσαν σιωπηλοί, ο Πιέρ σταμάτησε ξαφνικά το άλογό του.

Νά την, ψιθύρισε.

Ναι, αυτή είναι, είπε ο Κλώντ.

Μία γυναίκα σβέλτα, ντυμένη μ' έν' όμορφο φόρεμα, με τα μάτια στραμμένα προς τον ορίζοντα, δεν έδωσε τους δυο άντρες.

Σε μία στιγμή η λευκοφορεμένη γυναίκα γύρισε. Τότε οι δυο άντρες χτύπησαν τ' άλογα τους που ξεκίνησαν, μα δίχως να τα κατα-

λαβαίνουν και οι ίδιοι, τραβούσαν προς τη γυναίκα με τα ξανθά μαλλιά.

Η ζέση φοβήθηκε σαν άντικρουσε μπροστά της τ' άλογα που σταμάτησαν και χρομήτιζαν. Ο Πιέρ κι' ο Κλώντ ζήτησαν συγγνώμη για τον αϊφνιδιασμό που της είχαν κάνει. Κιττάζαν τα μάτια της που ήταν γαλανά και τα χείλη της που τους χαμογελούσαν.

Φίλοι μου, ρώτησε με την πιο γλυκεία και μουσική φωνή, μπορείτε να μου πείτε πως τα λένε αυτά τα λουλούδια; (Έδειχνε τους ανθισμένους άγρους).

Άγρια κρίνα, κυρία μου, απάντησε ο Κλώντ.

Ο Πιέρ, που η συγκίνησή τον έπνιγε, κίτταζε τον Κλώντ με θυμό. Ξαφνικά είπε με υπόκωφη φωνή:

Αν το προστάσετε, κυρία, θα σας φέρω υιάν αγκαλιά απ' αυτά τα λουλούδια, στο σπίτι σας.

Ναι, κυρία, πρόσθεσε ο Κλώντ, θα σας φέρουμε όσα θέλετε.

Δέχομαι την ώραία προσφορά σας απάντησε η κυρία με το πιο σανγνευτικό χαμόγελο. Θέλετε απόψε να μου φέρετε, όταν δύση ο ήλιος, όσα μπορείτε περισσότερα άγρια κρίνα;

Αυτό θα μ' εύχαριστηθή πολύ. Τό ζέρετε το σπίτι μου; Κοντά στου Κομπέτ, στη Μαγκελόνα. Τι ώραία που είναι τ' άλογα σας! Α! πόσο θαθελα να σας έδωπα να παραβήντε στο τρέξιμο!

Οι δυο φίλοι κιττάχθηκαν με προκλητικό βλέμμα.

Εμπρός! είπε η κυρία. Σαν άστραπη τα δυο άλογα κάλησαν. Σα να τα σπρυναν μία άορατη δύναμη έτρεχαν με μανία. Σε λίγο η κυρία βερέθηκε να τους παρακολουθή κι' εξακολούθησε το δρόμο της.

Όστόσο ο Πιέρ Φουκέ είχε ξεπεράσει τον Κλώντ στον καλποισμό και είχε σταματήσει τώρα κοντά στον πέτρινο σταυρό που βρισκόταν στην είσοδο του χωριού. Σαν βεβαιώθηκε πως κανείς δεν τον έβλεπε, κατέθηκε απ' το άλογό του και μάζεψε άγρια κρίνα. Έκανε δυο τεράστιες ανθοδέσμες και ανέθηκε πάλι στο άλογο.

Σίγα σίγα τώρα τράβηξε για τη Μαγκελόνα. Αφού υποσέθηκε να της πιά λουλούδια πρέπει να της τα πιά σκέφθηκε. Ονειρευόταν την κυρία με το λευκό φόρεμα πως τον αγκάλιαζε και τον φιλούσε.

Ποιάς είν' εκεί; φώναζε ο Πιέρ ξαφνικά ζητώντας απ' τ' ονειροπόλημά του.

Ενας Ιππίας έφθανε προς το μέρος του καληπάζοντας. Ο Πιέρ ανανήκισε το άλογο του Κλώντ κι' ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται. Ο Κλώντ που τον ανεγνώρισε κι' αυτός σταμάτησε. Και τότε ο Πιέρ είδε πως κρεμόντανε απ' τη σέλλα του αλόγου του ανθοδέσμες από κρίνα.

Σε ποιόν τα πιάς τ' άγρια κρίνα; ρώτησε ο Πιέρ.

Και τα δικά σου;...

Τό ζέρετε πολύ καλά. Τα πηγαίνω στην Κυρία του Βορρά.

Κι' εγώ εκεί τα πηγαίνω.

Με ποιά δικαίωμα;

Μου τα ζήτησε.

Απ' μένα τα ζήτησε.

Λες ψέματα.

Έου λες ψέματα, φώναζε δυνατά ο Πιέρ. Θέλει να μου κλέψης ό,τι μου ανήκει μα θα σου κόψω το λαιμό, παλόςκυλο!

Έου σαι παλόςκυλο!

Η μέθη του φόνου τους παρέσυρε και τους δυο. Ο Κλώντ έβγαλε το μαχαίρι του κι' ώρμησε στον Πιέρ. Ο Πιέρ έβγαλε κι' αυτός το δικό του. Οι δυο άντρες πιάστηκαν και κύλησαν μαζί απ' τ' άλογα. Ο Πιέρ έσφίγγε τον Κλώντ με δύναμη. Ο άλλος άμυνόταν. Σε μία στιγμή ο Πιέρ κατέφερε να του υπήχη το μαχαίρι στο στήθος.

Ο Κλώντ έπεσε ανάσκελα, ένω το αίμα άρχισε να αναδύεται. Τρομαγμένος κρατώντας το κοστούρι λεπίδι, ο Πιέρ ανέθηκε στο άλογο του, και κάλησε προς τη Μαγκελόνα.

Σε λίγο έφτασε μπροστά στο σπίτι της. Στάθηκε για ν' αναπνεύσει.

Εί φώναζε. Δεν είναι κανένας εδώ;

Ποιάς είναι; άκούστηκε μία γέριχη φωνή.

Εγώ, ο Πιέρ Φουκέ. Φέρνω τα λουλούδια που μου ζήτησαν.

Ποιά λουλούδια; είπε μία γριά που άνοιξε την πόρτα.

Τ' άγρια κρίνα για την ώραία κυρία του Βορρά.

Αχ! κακόμοιρη! Έρχεται πολύ άργά! Έφανε η ώραία κυρία!

Εφανε;

Ναι, με τον έραστή της. Είχε έρθει χθες το μεσημέρι με το τρέινο της Άρλης ο έραστής της. Ήταν πολύ χαρούμενη η κυρία. Κι' έφυναν μαζί σήμερα πρωί - πρωί.

Η γρή στριφονύριζε μπροστά στο μάτι του Πιέρ. «Έφανε! έφανε!» έλεγε και ξανάλεγε. Κι' έπειτα ξανάφανε καληπάζοντας κι' έφτασε εκεί που είχε άφαιρε τον Κλώντ.

Τον είδε ζωντανό και χαμόγελο και πλάι το άλογο του. Πήδησε και γονάτισε κοντά του.

Κλώντ, αδελφέ μου, δεν πέθανες, δεν είν' έτσι, δεν πέθανες; Μίλησε μου. Είμαι ένας άθλιος σε χτύπησα, δεν ήξερα τι έκανα. Λιποθύμησε μονάχα; Πληνώθηκε; Δε σε σκότωσα...

Κούνησε το πτώμα και το αίμα ανέβλυσε απ' την πληγή.

Παναγία μου! φώναζε ο Πιέρ. Βόηθα με, Χριστέ μου! Έλεος, έλεος! Σύνενα Κλώντ. Αχ! αν ήξερες, Κλώντ πως μάς νέλασε και τους δυο!

Έκλαιγε, φώναζε, χτυπούσε τα παγωμένα χέρια του Κλώντ, ύστερα κίτταζε μακριά, με τις υροθιές σφινμένες από λύσσα.

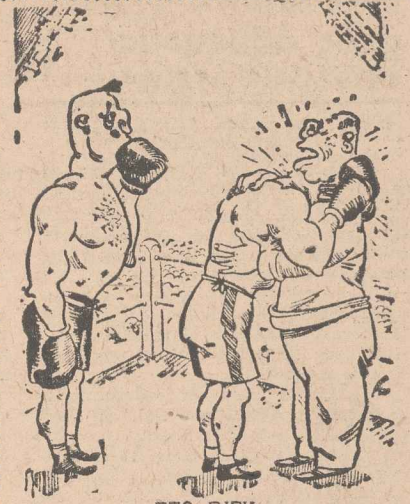
Κλώντ! Κλώντ!

Κανείς δεν άπαντούσε. Πέθανε! πέθανε! Δυστυχία μου! Είμαι ένας άθλιος! Τον σκότωσα!

Τότε, μέσ' στην άπελπισία του σκόρπισε τ' άνοια κρίνα πάνω στο πτώμα του Κλώντ. Και αρπάχοντας το μαχαίρι του το βύθισε με όρημ στην καρδιά του. Έπεσε χάρμη, σπάρανε λίγη ώρα ενώ το αίμα τον έπνιγε κι' ύστερα άπομένει ακίνητος. Τ' άλογα ανήσυχια χρομήτιζαν...

Έβαψαν τον Πιέρ και τον Κλώντ μαζί στο μικρό νεκροταφείο του χωριού. Και κάθε χρόνο οι γυναίκες και τα κορίτσια της Καμάργκ σολιζούν τον τάφο τους με άγρια κρίνα. Λένε πως μία γυναίκα απ' το Βορρά τους είχε μαγέψει και τους πήρε τα μυαλά.

ΖΑΝ ΚΑΡΡΕΡ

ΟΙ ΠΩΛΤΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Η χυλόπηττα

Τάλπιζες, Έφταλία μου; Νά μ' άφήκη, που να τον άφήκη η γιά του! Άγριο πατινέται με την Λαγορού, γιατί έχει μεγάλη ντότα, έχει το μισό της και μεθούριο βόχρη και σύνταξη.

Αμ! τώρα το Λεμέ θα μου πής; Τον ξέρω. Ταμαχιάρης σαν λύκος κι' ύπουλος σαν την άλεπού.

Τάχουνε ούλα έτοιμα, Έφταλία μου, άπόγευμα για τσοι κουφέτες. Γι' αυτό, έτσι να συχαρεθ ή μάνα σου, έλα να του ρήσουμε νταρνταγνί με νεκρόχωμα, να μην γινή αυτή η πατριά, γιατί δεν θα το νταγιαντίσω!

Μωρή, άναβα, ξοδα κι' έμεις, δε θα κήρη τίποτα απ' αυτά τα μακαρομαλικά, αλλά θα πιάς να νταβής μέσ' τα μαύρα και θάρρη να πιάς στην κουφέτα.

Κι' εγώ θα σου κανονίσω αυτό το κοπρόσκυλο στο πιά κι' οί! Άκούς, καλέ, εκεί πούτανε λώλος και παλαδός ματζί σου τώρα τοελλάνεται για τη Λαγορού! Αχ! τι κάνει αυτός ο έρμος ο παρς...

Κι' άστιαμένη και φρενιασμένη η Έφταλία συνέχισε:

Τώρα θα πάω ν' άνοιξώ τα μάτια κι' έκείνη ταπ στραβή ταπ Λαγορούς. Κρίμα είναι.

Και τράβηξαν ντοροβή ή μία για το σπίτι της Λαγορούς, κι' ή άλλη να βρή μπουχούρια, κρέπια και καραμάντολα.

Κι' έτσι τ' άπόγευμα, νωρίς-νωρίς, η Έφταλία με την Κατίνα ντυμένη στα μαύρα, κρατούσαν καραούλι στη παστιτσέρια.

Πού θα μου πάη ο ντολανταστής, ο καταφερτζής, ο παλάνθρωπος; Εγώ θα εγώ απ' τ' άχτι του! ήλεγε η Έφταλία κι' ήτρεβε τα χέρια κι' ήτρεβε τα δόντια της μ' άνιπουνοησία.

Αμέσως η Έφταλία σηκώθηκε με ούσταλη, τον ταιριμουνιάρη και τον ήκασε πλάι της.

Έκείνος ρώτησε περίεργος την Κατίνα: Γιατί μαύρα, Κατινάκι;

Και τότε η Έφταλία άρχισε το ρόλο της. Είχε το άτύχημα να χόση ένα υπάροστο στην Άμερική και τώρα πιάμε στο δικηγόρο για την κληρονομιά!

Είχε θείο στην Άμερική; Βέβαια, τον άδελφό του παμπά της. Της άφησε πολλά δολάρια.

Ο Λεμές που άκουσε για δολάρια εδύσε άλλαξε γνώμη και σέβη, και είπε: Εγώ... τί να σου πώ, κυρία Έφταλία μου... τί περιττώσεις... οι συγγενείς μου... τέλος όπως θές πές το με άναγκασαν... Άλλά αν ήρσικα εύκαρία...

Τάλεγε κι' ήλεπε την Κατίνα με λαχτάρα.

Δεν σε καταλαβαίνω; τί θές να πής; τούπε η Έφταλία.

Έκείνος ξεροκατάπτε και φώναζε: Έμένα, κυρία Έφταλία μου, ή καρδιά μου έχει δοθή άλλω. Πως να πάω τη Λαγορού χωρίς καρδιά; Εγώ δεν έπαψα ν' αγαπά τη Κατινάκι σου!

Η Κατίνα ψευτοκλαίει. Κι' ή πανούργα η Έφταλία το λέει:

Δεν σε πιστεύω, Λεμέ μου. Θέλω να μου τ' άποδείξεις.

Τότε έκείνος σηκώθηκε, τσιτώθηκε και είπε στεγνά και σοβαρά:

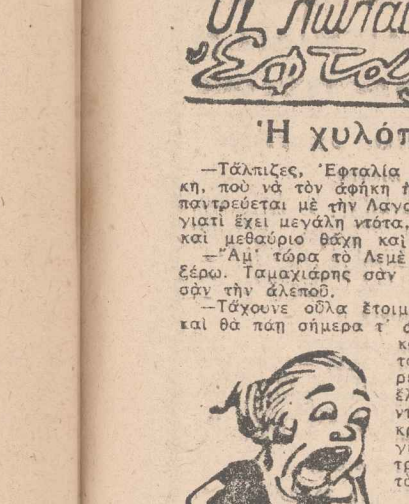
Οι άμοιβολές σου θα διαλυθούν. Απ' αυτή τη στιγμή διαλύω το γάμο μου με τη Λαγορού. Έχετε το λόγο της τιμής μου, να και το δαχτυλίδι της θα της στείλω πίσω.

Τό κόλλο πέτυχε. Κι' άμέσως η Έφταλία ή παμπόνηρη το λέει: Ναι, ναι, στείλω μ' ένα παιδί. Έτσι κι' έγινε. Πάει περίπατο το συνοικείο.

Τώρα, Λεμέ μου, φωνάζει η Έφταλία, μία πόρθε στην παστιτσέρια, αντί για τσοι κουφέτες το γάμο μπορείς να παργανέλης μιά... χυλόπηττα!

Και πήρε την Κατίνα και φύγαγε.

ΣΑΚΡ, ΡΩΝΑΣ

ΟΙ ΠΩΛΤΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Η χυλόπηττα

Τάλπιζες, Έφταλία μου; Νά μ' άφήκη, που να τον άφήκη η γιά του! Άγριο πατινέται με την Λαγορού, γιατί έχει μεγάλη ντότα, έχει το μισό της και μεθούριο βόχρη και σύνταξη.

Αμ! τώρα το Λεμέ θα μου πής; Τον ξέρω. Ταμαχιάρης σαν λύκος κι' ύπουλος σαν την άλεπού.

Τάχουνε ούλα έτοιμα, Έφταλία μου, άπόγευμα για τσοι κουφέτες. Γι' αυτό, έτσι να συχαρεθ ή μάνα σου, έλα να του ρήσουμε νταρνταγνί με νεκρόχωμα, να μην γινή αυτή η πατριά, γιατί δεν θα το νταγιαντίσω!

Μωρή, άναβα, ξοδα κι' έμεις, δε θα κήρη τίποτα απ' αυτά τα μακαρομαλικά, αλλά θα πιάς να νταβής μέσ' τα μαύρα και θάρρη να πιάς στην κουφέτα.

Κι' εγώ θα σου κανονίσω αυτό το κοπρόσκυλο στο πιά κι' οί! Άκούς, καλέ, εκεί πούτανε λώλος και παλαδός ματζί σου τώρα τοελλάνεται για τη Λαγορού! Αχ! τι κάνει αυτός ο έρμος ο παρς...

Κι' άστιαμένη και φρενιασμένη η Έφταλία συνέχισε:

Τώρα θα πάω ν' άνοιξώ τα μάτια κι' έκείνη ταπ στραβή ταπ Λαγορούς. Κρίμα είναι.

Και τράβηξαν ντοροβή ή μία για το σπίτι της Λαγορούς, κι' ή άλλη να βρή μπουχούρια, κρέπια και καραμάντολα.

Κι' έτσι τ' άπόγευμα, νωρίς-νωρίς, η Έφταλία με την Κατίνα ντυμένη στα μαύρα, κρατούσαν καραούλι στη παστιτσέρια.

Πού θα μου πάη ο ντολανταστής, ο καταφερτζής, ο παλάνθρωπος; Εγώ θα εγώ απ' τ' άχτι του! ήλεγε η Έφταλία κι' ήτρεβε τα χέρια κι' ήτρεβε τα δόντια της μ' άνιπουνοησία.

Αμέσως η Έφταλία σηκώθηκε με ούσταλη, τον ταιριμουνιάρη και τον ήκασε πλάι της.

Έκείνος ρώτησε περίεργος την Κατίνα: Γιατί μαύρα, Κατινάκι;

Και τότε η Έφταλία άρχισε το ρόλο της. Είχε το άτύχημα να χόση ένα υπάροστο στην Άμερική και τώρα πιάμε στο δικηγόρο για την κληρονομιά!

Είχε θείο στην Άμερική; Βέβαια, τον άδελφό του παμπά της. Της άφησε πολλά δολάρια.

Ο Λεμές που άκουσε για δολάρια εδύσε άλλαξε γνώμη και σέβη, και είπε: Εγώ... τί να σου πώ, κυρία Έφταλία μου... τί περιττώσεις... οι συγγενείς μου... τέλος όπως θές πές το με άναγκασαν... Άλλά αν ήρσικα εύκαρία...

Τάλεγε κι' ήλεπε την Κατίνα με λαχτάρα.

Δεν σε καταλαβαίνω; τί θές να πής; τούπε η Έφταλία.

Έκείνος ξεροκατάπτε και φώναζε: Έμένα, κυρία Έφταλία μου, ή καρδιά μου έχει δοθή άλλω. Πως να πάω τη Λαγορού χωρίς καρδιά; Εγώ δεν έπαψα ν' αγαπά τη Κατινάκι σου!

Η Κατίνα ψευτοκλαίει. Κι' ή πανούργα η Έφταλία το λέει:

Δεν σε πιστεύω, Λεμέ μου. Θέλω να μου τ' άποδείξεις.

Τότε έκείνος σηκώθηκε, τσιτώθηκε και είπε στεγνά και σοβαρά:

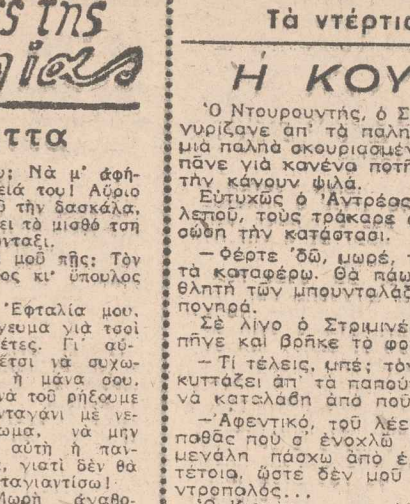
Οι άμοιβολές σου θα διαλυθούν. Απ' αυτή τη στιγμή διαλύω το γάμο μου με τη Λαγορού. Έχετε το λόγο της τιμής μου, να και το δαχτυλίδι της θα της στείλω πίσω.

Τό κόλλο πέτυχε. Κι' άμέσως η Έφταλία ή παμπόνηρη το λέει: Ναι, ναι, στείλω μ' ένα παιδί. Έτσι κι' έγινε. Πάει περίπατο το συνοικείο.

Τώρα, Λεμέ μου, φωνάζει η Έφταλία, μία πόρθε στην παστιτσέρια, αντί για τσοι κουφέτες το γάμο μπορείς να παργανέλης μιά... χυλόπηττα!

Και πήρε την Κατίνα και φύγαγε.

ΣΑΚΡ, ΡΩΝΑΣ

ΟΙ ΠΩΛΤΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Η χυλόπηττα

Τάλπιζες, Έφταλία μου; Νά μ' άφήκη, που να τον άφήκη η γιά του! Άγριο πατινέται με την Λαγορού, γιατί έχει μεγάλη ντότα, έχει το μισό της και μεθούριο βόχρη και σύνταξη.

Αμ! τώρα το Λεμέ θα μου πής; Τον ξέρω. Ταμαχιάρης σαν λύκος κι' ύπουλος σαν την άλεπού.

Τάχουνε ούλα έτοιμα, Έφταλία μου, άπόγευμα για τσοι κουφέτες. Γι' αυτό, έτσι να συχαρεθ ή μάνα σου, έλα να του ρήσουμε νταρνταγνί με νεκρόχωμα, να μην γινή αυτή η πατριά, γιατί δεν θα το νταγιαντίσω!

Μωρή, άναβα, ξοδα κι' έμεις, δε θα κήρη τίποτα απ' αυτά τα μακαρομαλικά, αλλά θα πιάς να νταβής μέσ' τα μαύρα και θάρρη να πιάς στην κουφέτα.

Κι' εγώ θα σου κανονίσω αυτό το κοπρόσκυλο στο πιά κι' οί! Άκούς, καλέ, εκεί πούτανε λώλος και παλαδός ματζί σου τώρα τοελλάνεται για τη Λαγορού! Αχ! τι κάνει αυτός ο έρμος ο παρς...

Κι' άστιαμένη και φρενιασμένη η Έφταλία συνέχισε:

Τώρα θα πάω ν' άνοιξώ τα μάτια κι' έκείνη ταπ στραβή ταπ Λαγορούς. Κρίμα είναι.

Και τράβηξαν ντοροβή ή μία για το σπίτι της Λαγορούς, κι' ή άλλη να βρή μπουχούρια, κρέπια και καραμάντολα.

Κι' έτσι τ' άπόγευμα, νωρίς-νωρίς, η Έφταλία με την Κατίνα ντυμένη στα μαύρα, κρατούσαν καραούλι στη παστιτσέρια.

Πού θα μου πάη ο ντολανταστής, ο καταφερτζής, ο παλάνθρωπος; Εγώ θα εγώ απ' τ' άχτι του! ήλεγε η Έφταλία κι' ήτρεβε τα χέρια κι' ήτρεβε τα δόντια της μ' άνιπουνοησία.

Αμέσως η Έφταλία σηκώθηκε με ούσταλη, τον ταιριμουνιάρη και τον ήκασε πλάι της.

Έκείνος ρώτησε περίεργος την Κατίνα: Γιατί μαύρα, Κατινάκι;

Και τότε η Έφταλία άρχισε το ρόλο της. Είχε το άτύχημα να χόση ένα υπάροστο στην Άμερική και τώρα πιάμε στο δικηγόρο για την κληρονομιά!

Είχε θείο στην Άμερική; Βέβαια, τον άδελφό του παμπά της. Της άφησε πολλά δολάρια.

Ο Λεμές που άκουσε για δολάρια εδύσε άλλαξε γνώμη και σέβη, και είπε: Εγώ... τί να σου πώ, κυρία Έφταλία μου... τί περιττώσεις... οι συγγενείς μου... τέλος όπως θές πές το με άναγκασαν... Άλλά αν ήρσικα εύκαρία...

Τάλεγε κι' ήλεπε την Κατίνα με λαχτάρα.

Δεν σε καταλαβαίνω; τί θές να πής; τούπε η Έφταλία.

Έκείνος ξεροκατάπτε και φώναζε: Έμένα, κυρία Έφταλία μου, ή καρδιά μου έχει δοθή άλλω. Πως να πάω τη Λαγορού χωρίς καρδιά; Εγώ δεν έπαψα ν' αγαπά τη Κατινάκι σου!

Η Κατίνα ψευτοκλαίει. Κι' ή πανούργα η Έφταλία το λέει:

Δεν σε πιστεύω, Λεμέ μου. Θέλω να μου τ' άποδείξεις.

Τότε έκείνος σηκώθηκε, τσιτώθηκε και είπε στεγνά και σοβαρά:

Οι άμοιβολές σου θα διαλυθούν. Απ' αυτή τη στιγμή διαλύω το γάμο μου με τη Λαγορού. Έχετε το λόγο της τιμής μου, να και το δαχτυλίδι της θα της στείλω πίσω.

Τό κόλλο πέτυχε. Κι' άμέσως η Έφταλία ή παμπόνηρη το λέει: Ναι, ναι, στείλω μ' ένα παιδί. Έτσι κι' έγινε. Πάει περίπατο το συνοικείο.

Τώρα, Λεμέ μου, φωνάζει η Έφταλία, μία πόρθε στην παστιτσέρια, αντί για τσοι κουφέτες το γάμο μπορείς να παργανέλης μιά... χυλόπηττα!

Και πήρε την Κατίνα και φύγαγε

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ - ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Μία εκατονταετηρίδα

Σε προηγούμενο τεύχος είχαμε άσχο- ληθί εκτενώς για την φιλοτελιστική κί- νηση στην Ελλάδα. Τό παρακάτω άρθρο, σχετικό με τό φιλοτελισμό στην Εύρώπη και ιδιαίτερα στην Αγγλία και τό πλε- ον σπάνια και πανάκριβα γραμματόσημα άποτελεί συμπλήρωμα της έρευνάς μας.

Πρό 50 ετών περίπου, κάποιος Αγγλος, όνομαζόμενος Χόδαρντ, μπήκε σ' ένα κα- τίστημα μίας ινδικής πόλεως και ζήτησε ν' αγοράση κάποια γραμματόσημα. Ο κα- τιστηματάρχος του παρουσίασε μεταξύ των άλλων ένα φάκελλό με δύο κόκκινα γραμματόσημα, που είχαν την εικόνα της βασίλισσας Βικτωρίας. Έπειτα από πολ- λά παζάρια ο Αγγλος τόν αγόρασε για 50 λίρες.

Ήταν ευχαριστημένος απ' την αγορά του, κι όμως δεν φανταζόταν ακόμη την έπιτυχία που είχε σημειώσει. Την κατά- λαβε μόνο τό επόμενο έτος, όταν γύρισε στην Αγγλία και πούλησε τό φάκελλό 1.600 λίρες σ' έναν έμπορο γραμματο- σήμων.

Γιατί τό δύο εκείνα γραμματόσημα ή- σαν της σπανιότητας και περιφημής εκ- δόσεως του Μαυρικίου.

Εφέτος οι φιλοτελιστές γιόρτασαν την έ- κατονταετηρίδα αυτής της εκδόσεως, που έγινε στις 20 Σεπτεμβρίου 1847. Όταν για πρώτη φορά άποφασίσθηκε να τυπωθούν γραμματόσημα στην αγγλική αυτή άποι- κία, ο διευθυντής των ταχυδρομίων του τόπου ανέλαβε την ύπόθεσι κι αναζήτη- σε ένα χαρακτήρ, για νά φτιάξη τις κάλ- κινες πλάκες και νά εκτυπώσει τό γραμ- μάτοσημα. Τέλος, ανέθεσε την εργασία αυτή στο Γιόζεφ Μπάρναρ, ένα μισοτυφλό όρολόγοπο.

Ο Μπάρναρ άρχισε νά χαράζει με τό κέρι μία μικρή χάλκινη πλάκα. Θα τύπω- νε δύο είδων γραμματόσημα: ένα πορτο- καλί της 1 πέννας κι ένα μπλε σκούρο των 2 πεννών. Τό σχέδιό τους θα ήταν τό ίδιο με των αγγλικών γραμματοσήμων της εποχής εκείνης, με την προσθήκη της λέ- ξεως «Μαυρικίος».

Φαίνεται ωστόσο ότι ο Μπάρναρ εργαζό- ταν πολύ άργά. Άρχισε τή χάραξι τό Μάιο, και τόν Αύγουστο δεν είχε τελει- ώσει ακόμη. Τό Σεπτέμβριο, ο διευθυντής του ταχυδρομείου τόν έπίπεσε νά κάνει γρηγορότερα, γιατί ή λαϊκή Γκόμ, ή σύ- ζυγος του κυβερνήτου, ήθελε νά μετα- κινήσει τό γραμματόσημα για τις προ- κλήσεις που θαστέλνε για ένα χορό, τόν όποιο θαδίνε στις 30 Σεπτεμβρίου. Έτσι, ή εκτύπωση άρχισε τή δεύτερα εβδομά- δα του Σεπτεμβρίου και τελείωσε τήν τρί- τη. Η λαϊκή Γκόμ αγόρασε τό περισσό- τερα γραμματόσημα για τις προσκλήσεις που άφίονοντας πολύ λίγα για τις συν- θιόμενες ταχυδρομικές ανάγκες.

Τόν καιρό εκείνο, δεν υπήρχαν φιλοτε- λιστές. Έπι 17 χρόνια λοιπόν, τό γραμ- μάτοσημα του Μαυρικίου έμειναν άγνω- στα. Τό 1864, ή σύζυγος ενός έμπορου του Μπορντώ βρήκε ανάμεσα σέ παλιά γράμματα του συζύγου της ένα φάκελ-

λο με δύο γραμματόσημα της 1 και των 2 πεννών. Τά ξεκόλλησε άπρόσεκτα προ- καλώντας τους άρκετές ζημιές, και θέ- λησε νά τά βάλει στή συλλογή της. Έ- πειδή όμως τό λευκωμά της δεν είχε είδική θέσι γι' αυτά, τά αντίλλαξε με άλλα. Πώς τά φανταστή ποτέ ότι, τό 1921, αυτά τά δύο γραμματόσημα θα πουλιόν- τουσάν 2.000 λίρες και ότι ή σμυρινή ά- ζία τους θάταν τετραπλασία;

Μόνο 26 αντίτυπα της πρώτης εκδόσε- ως του Μαυρικίου είναι σήμερα γνωστά στους συλλέκτες (14 της 1 πέννας και 12 των 2 πεννών). Έχουν δέ συνολική άξία περί τις 100.000 λίρες.

Στήν άρχή του αιώνα μας, ένας Γάλ- λος μαθητής διάβασε σ' ένα περιοδικό γι' αυτά τά γραμματόσημα. Θυμήθηκε τότε ότι ο πατέρας του είχε άλλοτε έμπορι- κές συναλλαγές με τό Μαυρίκι. Άρχισε λοιπόν νά ψάχνει στην παλιά αλληλογρα- φία του. Κουράσθηκε, σκονισθηκε, έπί πολ- λές ημέρες, κι όταν πιά είχε άπελπισεί, ανάκαλψε μέσα στην παλαιότερη στείδια έπιστολών δύο θαυμάσια γραμματόσημα του Μαυρικίου, τά όποια πούλησε σ' έναν έμπορο αντί 2.800 λιρών. Τό ένα απ' αυτά πέρασε άργότερα στό Ταχυδρομικό Μου- σείο του Βερολίνου. Τό δεύτερο αγορά- σθηκε μετά καιρό από ένα Αμερικανό συλ- λέκτη για 7.500 λίρες.

Έπειτα από λίγο καιρό, έγινε άλλη με- γάλη ανακάλυψις, στό Λονδίνο. Κάποιος Τζέιμς Μπόναρ βρήκε ένα παλιό και μι- κρό λεύκωμα με γραμματόσημα που είχε μαζέψει πρό 40 ετών, όταν πηγαινε σχο- λείο. Τό έβαλε κατά μέρος, για νά τό δώρη στόν έγγυνό του. Τό ίδιο βράδυ, έτυχε νά μιλήσει γι' αυτό με κάποιαν έ- πιστοκέρτρια και της τό έδειξε. Καθώς λοι- πόν τό ξεφύλλιζε μαζί, ούς κόπηκε ή άνασπνή. Είχαν ιδί ένα ωραιότατο γραμματόσημα των 2 πεννών του Μαυρι- κίου! Ένας είδικός που τό εξέτασε, θε- ψαίωσε ότι ήταν όχι μόνο γνήσιο, αλλά και τό καλλίτερο διατηρημένο απ' όσα υπήρχαν στόν κόσμο.

Ευτυχώς, δεν έπαθε τίποτε με τό ξεστό νερό που χρησιμοποιήθηκε για τό ξεκόλ- λημά του-γιατί ο Μπόναρ τό είχε κολλή- σει στή συλλογή του με κόλλα. Ο ίδιος κτήτης τόν άποφάσισε νά τό πουλήσει σέ πλειστηριασμό. Τό γεγονός αυτό άναστά- τωσε τους φιλοτελιστές όλου του κόσμου. Πολλοί πλούσιοι συλλέκτες πήγαν στό Λονδίνο, για νά λάβουν μέρος στόν πλει- στηριασμό. Τέλος αγόρασε τό πολύτιμο γραμματόσημο για 1.450 λίρες ένας μεσι- της της Ουαλλίας. Σήμερα, άποτελεί ένα απ' τους θησαυρούς της Βασιλικής Συλλογής, στό άνάκτορο του Μπουκίγχχαμ. Βρίσκεται δίπλα σ' ένα άλλο της 1 πέννας κολλη- μένο σ' ένα φάκελλό μίας προσκλήσεως του χορού της Λαϊκής Γκόμ.

Τό 1912, βρέθηκε ή χάλκινη πλάκα με την όποια εκτυπώθηκαν τά γραμματόσημα του Μαυρικίου. Ήταν φυλαγμένη στό χρη- ματοκιβώτιο μίας Τραπεζής του Λονδίνου. Μαζί μ' άλλα αντικείμενα της λαϊκής Γκόμ, ο τυχερός έγγονός της και κληρονόμος της την ακριβοπώλησε και σήμερα βρι- σκεται στην κατοχή ενός Αλσάτου συλ- λέκτου, που έχει επίσης και 5 απ' τά πολ- ύτιμα αυτά γραμματόσημα.

Κανείς δεν μπορεί νά ξέρη πόσα γραμ- μάτοσημα του Μαυρικίου θ' ανακαλυφθούν ακόμη. Πέρσοι, ο αριθμός τους έφτανε τά 25. Εφέτος έγιναν 26.

Μερικά κατεστράφησαν, υπό διάφορες συνθήκες. Ένας Αγγλος κτηματίας κι ένας Αμερικανός περιηγητής είχαν πάρει κάποτε σ' ένα παραλιακό χωριό των Ίνδι- ών, όπου μεταναστεύουν συνήθως ίθαγε- νείς του Μαυρικίου, κι είχαν ζητήσει ν' αγοράσουν απ' τους έντοπιους παλιά γραμματόσημα του Μαυρικίου. Άνάμεσα στά πολλά που τους προσφέρθηκαν, ύ- πήρχαν δύο της σπανίας σειράς. Ο Α- μερικανός τά φύλαξε στί πίσω μέρος του χρυσού ρολογιού του. Τή νύχτα όμως, μπήκε ένας κλέφτης στην κρεββατοκάμα- ρά του κι έκλεψε τό ρολόι. Όταν τόν έπίπεσε ή αστυνομία βρήκε τό κλεμμένο ρολόι, αλλά χωρίς τά γραμματόσημα. Ο ληποδύτης τά είχε νοιώσει για... παλιό- χαρτά και τάχε πετάξει στή φωτιά!

Ένας άλλος βόηκε δύο σπάνια γραμ- μάτοσημα σέ μία στείδια παλιών έφημερί- δων. Αφού πούλησε τό ένα, φύλαξε τό δεύτερο στην τσέπη του άπουρου καλοκαι- ρινού σκακκιού του. Σέ λίγες μέρες του ζήτησε κάποιος συλλέκτης τό άγορά- ση. Τότε μόνον άντελήφθηκε ότι τό είχε ξεχάσει στην τσέπη του σκακκιού του, τό όποιο είχε δώσει για πλύσιμο τό πρωί εκείνο! Έπρεξε άμέσως στό σπίτι του, αλλά τό σκακκάκι είχε πιά πλυ- ή και τό πολύτιμο γραμματόσημο είχε λυώσει!...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κινηματογραφικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) BIBIAN - ΚΟΜΠΕΡ. 2) ΕΣ - ΝΟ. 3) ΜΙΜΗΤΙΚΟΣ. 4) ΝΩΠΑ - ΙΕΡΑ. 5) ΛΑΚΑΖ. 6) ΝΟΡΜΑ - ΦΡΙΜΑ. 7) ΜΟΡ- ΦΗ. 8) ΜΕΚΚΑ - ΡΥΑΚΙ. 9) ΡΕΥΜΑ. 10) ΝΤΑΝ - ΜΙΣΟ. 11) ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ. 12) ΕΝ - ΤΟ. 13) ΖΟΡΙΝΑ - ΣΙΡΛΕΎ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΒΕΡΝΟΝ - ΜΟΝΤΕΖ. 2) ΙΣ - ΝΟ. 3) ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ. 4) ΙΔΙΑ - ΝΑΖΙ. 5) ΛΑΜΑΡ. 6) ΝΟΗΤΑ - ΕΥΚΤΑ. 7) ΚΑΡΘΥ. 8) ΚΑΙΜΑ - ΜΙΣΟΣ. 9) ΖΩΗΡΑ. 10) ΜΠΟΪ - ΜΟΥΡ. 11) ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ. 12) ΕΝ - ΤΕ. 13) ΡΟΖΑΝΑ - ΙΝΟΝΟΥ.

Μία παροιμία

1) ΑΚΡΕΣ. 2) ΝΟΙΚΙ. 3) ΕΛΛΑΣ. 4) ΧΑΝΙΑ. 5) ΗΜΕΡΑ. 6) ΣΥΡΙΑ. 7) ΜΠΑ- ΖΑ. 8) ΟΡΝΙΣ. 9) ΙΝΙΚΗ. 10) ΡΗΝΟΣ. 11) ΑΤΟΠΑ. 12) ΔΩΡΕΑ. 13) ΙΛΑΡΑ. 14) ΑΚΟΠΑ. 15) ΒΥΖΑΣ. 16) ΑΡΕΤΗ. 17) ΙΔΕΕΣ 18) ΝΟΤΙΑ.

Και ή παροιμία που σχηματίζεται με τά πρώτα και τέταρτα γράμματα των άνωτέρω λέξεων είναι ή εξής: «Αν έ- κρησ μοίρα διάβαινε και ριζικό περ- πάτε!».

5 οικογένειες

Οι οικογένειες θα κατοικήσουν κατά σειράς ως εξής:
Ε - Χωρίς κανένα ζώο.
Α - Με τό καναρίνι (τό πιο άκακο απ' όλα τά κατοικίδια).
Β - Με τό σκύλο.
Γ - Με τή μίμω.
Και Α - Με τήν νάτα.
Οι θέσεις αυτές τώρα μπορούν νά άρχίσουν είτε από δεξιά, είτε από ά- ριστέρα. Αυτό δεν παίζει κανένα ρόλο.

Προβληματάκι

Τό μισό τουθλο ζυγίζει μία όκά, άρα τό όλόκληρο δύο όκάδες και τά δύο τέσσαρες όκάδες.

Λεξιγρφες

ΑΛΘΑ - ΒΗΤΑ - ΡΙΟΝ.

Γρίγωνον

Α Α Β Α Ρ Ο Ν
Α Μ Α Σ Ι Σ
Β Α Σ Ι Σ
Α Σ Ι Α
Ρ Ι Σ
Ο Σ
Ν

Λύσις του 141 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑΘΗΜΑ - ΒΙΑ - ΜΥΡΜΗΣ. 2) Ε- ΡΩΣ - ΒΕΡΝΙΚΙ - ΑΥΛΗ. 3) ΣΗΣ - ΝΑ - ΑΩΣ - ΓΑ - ΣΟΛ. 4) ΤΣ - ΠΟΝΟΣ - ΘΕΜΙΣ - ΣΩ. 5) ΑΡ - ΑΛΤ - ΗΤΑ - ΥΣ. 6) ΣΤΕΑΡ - ΑΟΡΤΗ - ΤΡΕΠΩ. 7) ΟΙΣ - ΣΩΑ - ΚΑΙ. 8) ΝΕΟΣΣΟΣ - ΡΑΦΑΝΙΣ. 9) ΑΛΗ - ΦΟΡΑΔΕΣ - ΑΓΩ. 10) ΕΛΕΥ- ΣΙΣ - ΙΣΟΤΙΜΑ. 11) ΜΙΑ - ΠΟΛ - ΑΠΟ. 12) ΙΣΧΝΑ - ΡΕΣΤΑ - ΗΜΙΣΥ. 13) ΑΟ - ΣΕΡ - ΕΜΑ - ΟΣ. 14) ΣΤ - ΣΑΦΩΣ - ΚΕΧΡΙ - ΣΕ. 15) ΜΑΣ - ΜΗ - ΕΟΝ - ΡΕ - ΣΑΣ. 16) ΟΠΟΣ - ΚΟΥΠΟΝΙ - ΜΕ- ΛΙ. 17) ΣΑΛΑΤΑ - ΣΗΣ - ΣΜΑΡΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΕΣΤΟΣ - ΝΑΕ - ΙΑΣΜΟΣ. 2) Α- ΡΗΣ - ΤΡΕΛΛΟΣ - ΤΑΠΑ. 3) ΘΩΣ - ΑΕ - ΟΗΕ - ΧΑ - ΣΟΛ. 4) ΗΣ - ΠΡΑΟΣ - ΥΜΝΟΣ - ΣΑ. 5) ΝΟ - ΡΙΣ - ΣΙΑ - ΑΜ. 6) ΑΒΑΝΑ - ΣΟΦΙΑ - ΣΟΚΗ. 7) ΟΛΑ - ΣΟΣ - ΡΕΦ. 8) ΒΡΑΣΤΟΣ - ΠΕΡ- ΣΕΥΣ. 9) ΙΝΩ - ΡΩΜΑΙΟΣ - ΟΠΗ. 10) ΑΙΣΘΗΤΑ - ΑΤΕΚΝΟΣ. 11) ΕΤΗ - ΡΕΙ - ΑΜΕ. 12) ΜΙΓΜΑ - ΚΑΣΣΑ - ΑΧΡΙΣ. 13) ΑΙ - ΤΑΘ - ΟΠΗ - ΡΕ. 14) ΡΑ - ΣΥΡΙΑ - ΤΟΜΟΙ - ΜΑ. 15) ΜΥΣ - ΣΕ - ΝΑΙ - ΙΣ - ΣΕΡ. 16) ΗΛΟΣ - ΠΝΙΓ- ΜΟΣ - ΣΑΛΙ. 17) ΞΗΛΩΝ - ΣΩΑ - Υ- ΦΕΣΙΣ.

ΜΕΞΙΚΟ, ή χώρα όπου ή ζωή ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΜΙΑ ΑΞΙΑ

Έντυπώσεις Γάλλου δημοσιο- γράφου

Στις μεγάλες πόλεις του Μεξικού ή ζωή δεν διαφέρει σήμερα σημα- ντικά από όπουδήποτε άλλοι στην Εύρώπη ή στην Αμερική. Άλλα τό πράγμα δεν είναι καθόλου τό ίδιο αν θελήσετε νά προχωρήσετε στό έσωτερικό.

Προκειμένου νά κάμετε ένα πα- ρόμοιο ταξίδι, οι άρχες και οι φίλοι σας θα σας πούν ότι τό φρονιμώ- τερο είναι νά πάρετε μαζί σας μία συνοδεία από ίθαγενείς στρατιώτες. Άλλα τότε ακριβώς είναι που οι κιν- δυνοί εκατονταπλασιάζονται.

Γιατί οι ζυπολάτοι αυτοί στρατιώ- τες, με τά πλατύγυρα κοπέλλα στό κεφάλι, πυροβολούν άδιάκοπα έ- ναντιον σπιτιών, ανθρώπων, ζώων... γιατί βλέπουν σέ όλους και σέ όλα έχθρους! Και τις περισσότερες φο- ρές οι πυροβολισμοί των δεν μέ- νουν χωρίς άπάντη. Όταν τους ρωτάτε γιατί πυροβολούν, άνσπ- κώνουν τους ώμους. Δεν ξέρουν ού- τε οι ίδιοι. Είναι άλλο ζήτημα. βέ- θαι, αν αυτό μπορεί νά σας στοι- χήσει τί ζωή...

Άλλωστε, στό έσωτερικό του Με- ξικού, ή ζωή σας κινδυνεύει κάθε στιγμή. Και άλλωμονό σας αν δεν ζήρετε τά έθιμα που επικρατούν εκεί. Για ένα Μεξικανό, ή μεγαλύ- τερη προσβολή που μπορείτε νά του κάμετε είναι νά περάσετε άνάμεσα στόν ίδιον και στό... ποτήρι του!

Σας φαίνεται παράξενο πως μπο- ρεί νά συμβή αυτό; ΑΛΛ' είναι ά- πλούστατο. Μέσα στά μπάρ, οι πε- λάτες άφήνουν τό ποτήρι τους πά- νω στό πάγκο για νά πάνε νά χο- ρέψουν ή γυρίζουν από τό ένα τρα- πέζι στό άλλο και τό γκαρόνι που τους σερβίρει τρέχει πίσω τους, κρατώντας τό ποτήρι του, στά χέρια.

Όπως βλέπετε, λοιπόν, μεταξύ ενός Μεξικανού και του ποτηριού τόν μπορεί νά μεσολαβή μία από- στασις αρκετών μέτρων. Και είναι τό απλούστερο πράγμα του κόσμου νά περάσετε άνάμεσα τους.

Τί θα συμβή τότε; Αν είσαστε ξένος, ο Μεξικανός θα σας κάνει τή χάρη νά σας φυτέ- ψη μία σφαίρα σ' ένα από τά δύο πόδια. Άλλα, προκειμένου για έ- ναν έντόπιον, δεν υπάρχει καμμία δικαιολογία. Ο Μεξικανός θα του φυτέψη μία σφαίρα άνάμεσα στά...

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52
ΤΗΛ. 33-605

μάτια χωρίς την παραμικρή δυσκο- λία! Έκτός αν προφτάσει και τόν σκοτώσει ο άλλος.

Γιατί στό έσωτερικό του Μεξικού, όλοι οι άνθρωποι είναι ώπλιομένοι. Και όσο για τις διασκεδάσεις τους, δεν είναι ποτέ σκεδόν αναμικτες.

Για τό Μεξικανό ή ζωή δεν έχει καμμία άξία και γι' αυτό δεν δυ- σκολεύεται νά τήν διακινδυνεύσει για τήν πιο άσημαντή άφορμή. Είναι φυσικό, λοιπόν, νά μην εκτιμά ούτε και τή ζωή των άλλων. Άλλωστε, είναι συνήθισμένος νά βλέπει όλους τους ανθρώπους σάν έχθρους.

Τό Μεξικό ές άλλου είναι ή μόνη χώρα ίσως όπου ή βάρβαρη συνή-θεια των βασανιστηρίων συνεχί-ζεται και στις ημέρες μας. Ένας άν-θρωπος που βέλει ν' άποσπάρει μία όμολογία ή κάποιο μυστικό από έ-να άλλον, δεν δυσκολεύεται καθό-λου νά τόν άπαγάγει και νά τόν υ-ποβάλει στά πιο φρικτά βασανιστή-ρια! Θα τόν σιγοφήση στή φωτιά, θα του βγάλει τά νύχια από τά δά-χτυλα, θα του κόψη φέτες - φέτες τις σάρκες του, ως πού νά τόν ά- νγκάσει νά μιλήσει.

Τό φρικτότερο απ' αυτά τά μαρ-τύρια είναι τού νερού. Σαλπώνουν κάτω άνάσκελα εκείνον που θέ- λουν νά βασανίσουν, άνάμεσα σέ δύο ζύλα από μπαμπού, που είναι χωμένα πολύ λοξά μέσα στό έδα-φος. Οι άκρες αυτών των ζύλων είναι γυριστές και μυτερές σάν βε-λόνες. Τό θύμα τοποθετείται με τέ-τοιο τρόπο ώστε αυτές οι δύο αίχ-μές νά βρίσκονται ακριβώς πάνω από τά μάτια του. Έτσι, δεν μπο-ρεί νά κάμει τήν παραμικρότερη κί-νησι, γιατί τότε αυτές οι αίχμες θα κωθούν μέσα στά μάτια του και θα τόν τυφλώσουν.

Κατόπιν χώνουν μέσα στό στόμα του ένα τετράγωνο ζύλο που έχει μία τρύπα στή μέση. Από τήν τρύ-πα αυτή άρχίζουν νά χώνουν νερό χωρίς καμμία διακοπή. Τό θύμα με-ταβάλλεται τότε σ' ένα είδος ά- σκίου, που κινδυνεύει από στιγμή σέ στιγμή νά διαρραγή! Στο τέλος, αν δεν προφτάει ή δεν θελήσει νά μιλήσει, πεθαίνει από άσφυξία, σκά-ζει όπλασθ απ' τό πολύ νερό!

Οι άνθρωποι στό Μεξικό είναι ά- γράμματοι. Αυτό δεν τους έμποδί-ζει, όμως, νά θέλουν νά μάθουν τί λένε οι τοπικές έφημερίδες.

Στά χωριά, τό διάβασμα της έ-φημερίδας είναι ένα είδος επίσημης τελετής. Μόλις φτάση ο ταχυδρό-μος, που φέρνει συνήθως μία μόνο έφημερίδα ο δήμαρχος βάζει σιέ-σως ένα δύο τετράλκδες νά άναγ- γείλουν τό χαρμόσυνο γεγονός. Ό-λοι οι κάτοικοι μαζεύονται τότε στο δήμαρχείο όπου γίνεται ή άνάγνω-σις αυτής της έφημερίδας μ' έναν τρόπο αληθινά κωμικό.

Ο γραμματικός του δήμαρχου - συνήθως είναι ο μόνος άνθρωπος που ξέρει γράμματα - φέρει τό γυαλιά του και άρχίζει νά διαβάει από τόν τίτλο ως τήν τελευταία ά-ράδα της τελευταίας σελίδας, χω-ρίς διακοπή, και χωρίς νά χυρίσει τό ένα άρθρο από τό άλλο ή τή μία είδησι από τήν άλλη!

Στό τέλος, συντάσσει ένα πρακτι-κό ότι ή έφημερίδα διαβάστηκε και ύπογράφει - για λογαριασμό όλων των παριστάμενων.

Τό διάβασμα της έφημερίδας κρα-τάει τρεις έως τέσσερες ώρες. Τό πιθανώτερο είναι ότι κανείς δεν κα-ταλαβαίνει τίποτε. Άλλα και κανείς δεν διαμαρτύρεται, ούτε εκδηλώ-νει καμμία άνυπομονή ή βιασύνη. Ένα άλλο πράγμα που κάνει έν-τύπωση στόν έπισκέπτη είναι ότι ο Μεξικανός δεν έχει καμμία συνεί-σθησι του χρόνου. Μιλάει για πράγ-ματα που συνέβησαν πριν από πεν-τε χρόνια σάν νάνιναν χθές. Δεν βιάζεται ποτέ. Στους σταθμούς των λεωφορείων που κάνουν τή συγκοι- νωνία στό έσωτερικό, δεν θά κα-τορθώσετε νά μάθετε ποτέ τήν ώρα της άναχωρήσεως ή της άφίξεως των αυτοκινήτων. Γιατί τήν ίδια ά-πάντη θα σας δώσουν είτε τό συ-τοκίνητο πρόκειται νά περάσει έπει-τα από πέντε λεπτά είτε έπειτα ά-πό ένα μήνα!

Περίεργη χώρα σ' αλήθεια! Οι άνθρωποι στό Μεξικό είναι ώστόσο εύτυχισμένοι, γιατί ζούν τή ζωή τους χωρίς νά τήν λογαριάζουν και, φυσικά, λογαριάζουν πολύ λιγώτερο τή ζωή των άλλων.

ΑΝΤΡΙΕΝ ΝΤΕ ΜΕΤΟΥΣ

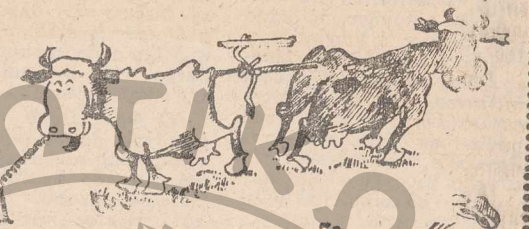
ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

-Κύτταξε μπρέ νά μεγαλώσης γρήγορα νά με βοηθές λιγάκι!...

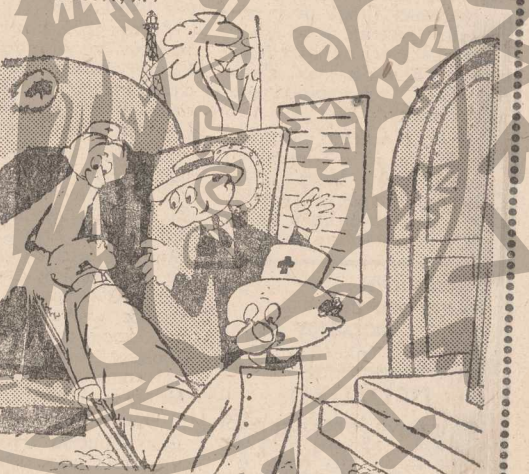
ΤΑ (ΑΓΑΘΑ) ΤΗΣ ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΗΣΕΩΣ

-Μέ τή σειρά σας κύριε, θα πλυθήτε και σι...!

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

-Πώς άλλως ήθελες νά τις δέσω και τις δύο με τό ίδιο σχοινί;

ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ ΠΡΩΤΩΝ ΒΟΗΘΕΙΩΝ

-Ο χ α ρ ό ς : Λοιπόν, πως τά πήνες στην έξοχή; Πέρασε ώρα...

Η ΜΙΝΙΑΤΟΥΡΑ

Δραματικό διήγημα

Όταν σολπαρίσε η γαλέρα του άρχοντα, Αντόνιο Γκουίντο απ' τη Βενετία, πλήθος κόσμου είχε μαζευτεί στην προκυμιά του Λίντο. Και, με τις έπευση-μίες του, έδειχνε στο γέρο έφοπλιστή πόσο συμμετείχε στην εύτυχία του.

Το πλοίο με τα τριάντα κυνήια στα δύο πλευρά του γλίστρησε πάνω στην Άδριατική, απαράλλαχτο σαν ένα τεράστιο κι' άλλοκοτο έντομο. Και χάθηκε μέσα στις κόκκινες λάμψεις του ήλιου που βασιλεύει...

Όλοι ήταν ευτυχισμένοι πάνω στη γαλέρα. Οι ναύτες συντόνιζαν τα τραγούδια τους με το ρυθμό των κουπιών. Κι' ο μεστέρ Άντόνιο, γεμάτος χαρά, φρόντιζε να μη λείψει τίποτε απ' τους συνδαιτημένους του πλοσίου δειπνού ποδίνε για τους γάμους της κόρης του Βεατρίκης με τον άρχοντα Φραντσέσκο Μέλτζι.

Είχε εύλογησει το γάμο τους ο ίδιος ο καρδινάλιος, στο ναό του 'Αγίου Μάρκου. Και τώρα οι νεόνυμφοι πήγαιναν, με τη λαμπροστολισμένη γαλέρα, στη ρωμανική βίλλα τους, στο Ραγκούζε, που θάρρυνε την εύτυχία τους. Εκεί θα περνοούσαν το μήνα του μέλιτος.

Στο πέρασμά της, η γαλέρα σκόρπισε πίσω της γέλια και τραγούδια, που κυμάτιζαν στον αέρα σαν τον πέπλο μιάς νύχτας...

Απ' τον τελευταίο κωπηλάτη ως το μεστέρ Άντόνιο, κανείς δεν έβλεπε στο νού του τους 'Αλγερινούς κουρσάδους. Γιατί οι ιππότες της Μάλτας τους είχαν κατατροπώσει, σε μία πρόσφατη ναυμαχία, κι' είχαν βουλιιάξει τα περισσότερα πλοία τους.

Έτσι, ο ναύτης της βάριδας έδωσε το σύνθημα του κινδύνου πολύ άργα, μόνον όταν ένα πειρατικό καράβι είχε φτάσει πιά πολύ κοντά στη γαλέρα—τόσο που δεν

μπορούσε να οργανωθεί καμιά αντίσταση!

Οι κωπηλάτες, τρέμοντας απ' το φόβο, παράτησαν τα κουπιά, παρ' όλα τα μασιγώματα των «κουίτες» που πεφταν άλύπτητα στις γυνίκες πλάτες τους. Οι κουρσάροι πλεύρισαν σε λίγο στη γαλέρα και πήδησαν στο κατάστρωμά της, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

Ουρλιάσματα και λυγμοί αντίκατέστησαν τα γέλια και τις χαρούμενες φωνές. Οι 'Αλγερινοί άρπαξαν τα κοσμήματα που φορούσαν Βενετιάνοι και Βενετιάνες, τους έγδυσαν έπειτα, για να τους πάρουν τα πλούσια φορέματά τους, και τους σπείναν σαν κοπάδι μέσα στο πειρατικό.

Έβδαν κατόπιν φωτιά στη γαλέρα, χωρίς να ένδι-αφεθούν για τους κωπηλάτες, άνοιξαν τα πανιά τους κι' άπομακρύνθηκαν. Ένα φοβερό ουρλιάσμα άκούστηκε απ' το πλοίο που φλόγταν. Έπειτα σκοοπίστηκε μια μυρωδιά σαρκών που καίνγοντουσαν. Και, σε λίγο, τα κύματα κατάπιναν τη φλεγόμενη γαλέρα...

Οι κουρσάροι μοιράστηκαν τους σκλάβους των. Κι' έτσι ο Φραντσέσκο χωρίσθηκε απ' τη Βεατρίκη. Τον πούλησαν σ' έναν έμπορο, κι' έκείνος τον άλυσόδεσε στα κουπιά ενός καραβιού που έκανε δουλεμπόριο στις άκτες του Μαγκρέμπ και της Μαυριτανίας.

Ο Φραντσέσκο πέρασε έτσι τρία χρόνια φοικτά, με παρηγοριά του μόνου την ανάνησι της Βεατρίκης και το φοινικόκρασο. Έπειτα, το ένοστικο της αύτοσυντηρήσεως τον δόηθηκε να συνήθισα σιγά—σιγά σ' αυτή τη ζωή του κολασμένου. Και έξεμαθε νάναι άνθρωπος... Απ' τον παλιό Βενετιάνο εύνηθ, δεν άπόμεινε παρά ένα κτήνος, ένας σκληρός μεθυστακας, τρώμος των συντρόφων της δυστυχίας του.

Ήταν ευτυχισμένος, όταν τον προδίδασαν σε φύλακα. Βρισκόταν πιά στο στοιχείο του, γιατί μπορούσε να δερνι και να βασανίζη τους κωπηλάτες.

Όστόσο κάποτε, όταν το μεθύσι τον έκανε αισθηματία, θυμόταν τη Βενετία κι' έκλαιγε με λυγμούς...

Πέρασαν έτσι δέκα όλόκληρα χρόνια άκόμην. Έπειτα τον έβαλαν στα σίδερα, για μιά ανταρσία του. Κατάφερε τότε να δραπέτωση, άφου στραγγάλισε και λήστεψε τον καπετάνιο του, και κατέφυγε στο Σαλέ του Μαρόκου.

Άφου μεθοκόπησε επί μιά βδομάδα στα καταγώγια του μαροκινού αυτού λιμανιού, είδε πως δεν του άπόμεινε ούτε ένα πιστόρι. Ήξερε καλά πως, αν τον ξαναπάραιναν, τον περίμενε η

κρεμάλα. Τον άναγκούσαν άλλωστ' ήδη οι «τσουστιδες».

Του χρειάζοντουσαν χρήματα για να δωροδοκήση ένα φρουρό της πύλης και να βγή κυοφά τη νύχτα απ' την πόλη. Θα πήγαινε έπειτα στο Μενές ή στο Φέζ... Ίσως και μακρότερα άκόμην: στη Βενετία, εκεί που...

Η ανάνησι της Βεατρίκης φώτισε στάν άστραπτή τη συνείδησή του, μα πνίγηκε άμέσως στο κρασί...

Καθώς τριγυρίζει μ' άμνηχανία σ' ένα σκοτεινό δρομάκι του λιμανιού, τον πλησίασε μιά γυναίκα, νέα άκόμην. Ήταν μιά τρελή, που φλυαρούσε σε μιά άκαταλόγη διάλεκτο. Πρότεινε στο Φραντσέσκο να περάσουν μαζί τη νύχτα. Βλέποντας τα άσημένια θρακιά της, που φορούσε, ο Φραντσέσκο την άκολουθήσε πρόθυμα.

Σε μιά στεροφή του δρόμου, την πέταξε ξαφνικά κατάνης και την έσφαξε πριν προλάβη να βγάλη μιά φωνή. Της άρπαξε έπειτα τα κοσμήματά της και χάθηκε μέσα στη νύχτα...

Κοιμήθηκε σαν κτήνος ως τα ξημεράματα. Όταν ξύπνησε, έπιθεώρησε τη λεία του: τέσσερα βαριά άσημένια θρακιά, ένα σιδερένιο δακτυλίδι κι' ένα μαύρο μεταξωτό σακκούλακι—ένα φυλαχτό, δίχως άλλο, που περιείχε ένα πραγματάκι άμοιεύς. Ο δολοφόνος έξέσχισε το πανί... Τα μάτια του γούρλωσαν. Τι συνέβαινε λοιπόν; Γιατί χλώμιασε έτσι;

Ο μεστέρ Φραντσέσκο Μέλτζι ξαναδούλεξε στο Σαλέ μιά μινιατούρα που είχε χαρίσει στην άραβωνιαστική του Βεατρίκη, πριν από 13 χρόνια!

Η μινιατούρα είχε έπάρω ξηρές σταγόνες αίματος.

Τα χέρια του Φραντσέσκο τρέμανε. Σήκωσε τη μινιατούρα και την έφερε στα κείλη του.

Ήταν τώρα άλλος άνθρωπος. Το άγριο πρόσωπό του είχε γίνει άγρο, σαν το πρόσωπο νεαρού και είχε πάρει μιά έκφρασι άπειρογασπού πόνου.

Το σαγύνη του έτρεμε έλαφρά, σαν να είχε πυρετό... Φτωχή Βεατρίκη!...

Ψιθύρισε Ήταν γραφτό απ' τη μοίρα να ξανασυναντηθούν και να σου δώσω το θάνατο με το ίδιο μου το χέρι. Τώρα...

Σάπασε άπότομα κι' έοριξε μιά άποφασιστική ματιά στο μαχαίρι του. Έπειτα το έσφιξε γερά και σήκωσε το χέρι του στο λαϊμό του.

—Τώρα η σειρά μου... μουμούρισε. Περίμενε με, Βεατρίκη... Είναι τόσο ήσυχος ο ύπνος κάτω από λίγες σπινθίρες χώμα!... Και ναυτάζω τόσο, που να πάω ο διάβολος!...

Κι' άπότομα κάθωσε το μαχαίρι στο λαϊμό του.

ΠΙΕΡ ΜΑΡΙΕΛ

Η Έκθεσις Λεπίν

Χίλιες δυό πρακτικές έφευρέσεις

Έκτος απ' το κυνήγι των κακοποιών υπάρχουν κι' άλλοι τρόποι για να διακριθ' ένας άστυνόμεος και να περάση μάλιστα στην άθανασία... Αυτή ίσως ή φιλοδοξία έσπρωξε τον πρώην διευθυντή της άστυνομίας των Παρισίων κ. Λεπίν να διοργανώση, το 1901, την πρώτη έκθεσι μικροεφευρέσεων.

Από τότε, ή έκθεσις αυτή επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο. Και δεν υπάρχει Παρισινός που ν' άγνοή το όνομα Λεπίν.

Η φετεινή έκθεσις Λεπίν σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία, παρ' όλο το γενικό άκνευρισμό τις άνηπουχίες και τις δυσκολίες της ζωής. Έννυ πέρσοι είχαν λάβει μέρος 350 περίπου μικροεφευρέται, έφέτος ο αριθμός τους έφτασε τους 500. Καθώς τους έβαζε τα δυνατόν του κι' επιστράτευε όλη την εύληψία του, για να πείση τους επισκέπτες για τη σπουδαιότητα της έφευρέσεώς του.

Μπορούμε να πούμε ότι στη φετεινή έκθεσι επικρατούσε το πνεύμα του «φρηπτού».

Το «φρηπτό λουτρό-ντου» π.χ. ήταν ένα είδος άναποδογυρισμένης μπράβλας από άδιάθροχο ύφασμα, βάρους 500 γραμμωρίων. Οι έντυπες διασημύσεις του, που έμοιαζαν ο έφευρέτης του βεβαίωσαν: «Μπορείτε να μεταφέρετε την μπανιέρα σας μέσα σε μιά τούντα».

Για τους ταξιδιώτες των τραίνων, υπήρχε το «φρηπτό ολμπινγκι», ένας σκελετός από σιδερένιο σύρμα με παράλογο σχήμα κι' ένα μουσαμάδενο μαξιλάρακι επί μέση. Αυτός έπιεσσει σ' ένα ταξιδιώτη της ζωής να περάση τη νύχτα του άνετα σαν να βρίσκεται στο βαγκόν-λί. Το κρεμάει απλώς με λουριά κάτω απ' το δικτυωτό έτσι ώστε να φτάνη στο ύψος του στήθους του κι' άκουμπάει τους άγκώνες του σε δυο έσοχές του σύρματος και το κεφάλι του στο μαξιλάρι.

Έτσι, μπορεί να κοιμηθ' ή μιά χαρά... Κι' ένα φρηπτό παιδικό άμαξάκι. Όταν διπλωθ' ή, άποτελείται από δυο μεταλλινές βέργες, που καταλήγουν σε τροχούς με καουτσούκ. Δεν καταλαμβάνει παρ' ελάχιστο χώρο. Μπορεί να το πάρη κανείς μαζί του μέσα στο τραίμ ή στο λεωφορείο. Όστόσο, όταν εγκατασταθ' το μωρό μέσα σ' αυτό, έχει την ίδια άνεσι όπως στο πολυτελέστερο παιδικό άμαξάκι.

Άφρονες έφευρέσεις της έκθεσεως Λεπίν άφορούσαν την ένδοντύ των εντόμων. Ή περιεργονότερη ήταν, άσφαλός, ο ηλεκτρικός μυοκτόνος που ακοτώνει τις μύγες με ηλεκτρισμό!

Υπήρχε άκόμην ένα μωτέρ χωρίς βολίδες, που άνοιγει καινούργιους όριζοντες για την έπιστήμη, κι' ένας «καταδυτικός κώδων» για την ταχυτάτη έκκένωσι των βυθισμένων υποδυκίων άπ' το πλήρωμα τους.

Ένα ήμερολόγιο για κυρίες, το «Ζερμινάλ» αναλαμβάνει να τους υποδείξη ποιές μέρες του μηνός έχουν πιθανότητες να γίνουν μπέστες, και ποιές όχι. Κοστίζει μόλις 150 φράγκα (6.000 έλληνικές δραχμές).

Το περισσότερο όμως ένδιαφέρον συγκέντρωσε το έπιπλο «Φρένκλι» (απ' το όνομα του γνωστού μεταμορφωτού), ίκανό για διάφορες χρήσεις κι' ιδιαιτέρως πολύτιμο για τους ανθρώπους που κατοικούν σ' ένα μόνο δωμάτιο. Έκ πρώτης όψεως φαίνεται σαν μικρό φρηπτό εύλινο τζάκι, όχι μεγαλύτερο από ένα στενό τραπέζι. Γίνεται δε πράγματι «τζάκι», αν, στη θέση της φωτιάς εφορμούσ' ή ηλεκτρική θερμάστρα. Δίχως αυτήν, μπορεί να χρησιμοποιήσ' ως γραφείο. Το πάνω μέρος του άνασηκνύεται και έξαεπάει μιά λεκάνη κι' έναν καθρόντο, για την πρώην τουαλέτα. Μπορεί άκόμην κανείς να έπιπλο, να κτεράσει ήμπερος στην πλευρά του «φρένκλι», να το μεταβάλλη σε άνετη καρέκλα και να καθήση για να κάμνη πόδολυτρο! Τέλος, το ίδιο έπιπλο χρησιμοποιεί άκόμην ως έταξέρα και ως ντουλάπα του τοίχου.

Ένας έφευρέτης της έκθεσεως Λεπίν παρουσίασε μιά «αύτοματη συσκευή που καθορίζει τα σπινθηρίσματα πάλι... ένα ύγρο για να μη τρίζουν οι σόλες των παπουτσιών!...

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ!

Ένα πράσινο, γλυκό χρώμα πέφτει από τ' άμπαζούρ του ηλεκτρικού, που κρέμεται επί μέση του κοινού τους φίλο, να καϊδεύη τα μαλλιά της.

Πάρτο άπόφρασι έπέμενε ο 'Αλέκος. Έκείνος έχει τη σύνταξή του. Αν δεν τολμάς να του μιλήσης εσύ, θα το πω εγώ και είμαι βέβαιος πως εσύ σου δόση την έλευθερίαν σου. Σ' άγαπώ. Μπέτη, δεν το καταλαβαίνεις;

—Άφσέ με να το σκεφτώ... —Θέλω το βράδυ μιά άπάντησι.

Όταν δά πέραν να κοιμηθ' ή, θα σε περιμένω στο άντικρυνό καφεναδάκι. Μ' ένα γράμμα όλο θα τελειώσουν, δεν θα τόν ξαναδωθ, θα πάμε στη Θεσσαλονίκη και κείνος θα το πάρη άπόφρασι. Θα στενοχωρηθ' ή βέβαια στην άρχη, αλλά... δεν μπορείς και συ να θάψης την άμορφιά σου κοντά του.

Μέσα στο μεγάλο δωμάτιο με το πράσινο άμπαζούρ, μέσα στη σιωπή που βράβαινε στις ψυχές του Λάκη και της Μπέτης άντήχοναν ελφονικά οι χτύποι του μεγάλου ρολογιού: ένας, δυο, τρεις... δέκα! Σε κάθε χτύπο ή Μπέτη άνατάραχταν σ' ήμνη. Κι' όταν σταμάτησαν άκούστηκε ή φωνή του Λάκη:

—Ψα είνε να κοιμηθώμε! Τι λές, Μπέτη;

Μιά κραυγή κυνηγημένου θηρίου άντήχονε άπότομα κι' ένας λυγμός.

—Οχι!... Οχι!... Η Μπέτη πέταξε το πλεχτό της πάνω στο ντιβάνι, κι' έτρεξε να γονατίση μπρος στην πολυθρόνα του τυφλού.

—Οχι!... Οχι!... Οχι!... Τα θολά μάτια του Λάκη τρεμόπαϊζαν άνηπουχα και άβυσσοντας το κεφάλι ψιθύρισε μ' άγωνία σαν μιά κακή προαίσησι να του έπνιγε τη φωνή.

—Γιατί, Μπέτη; Τι έχεις;

—Οχι, Λάκη, όχι, γιατί σ' άγαπώ, όχι, γιατί δεν θέλω να σ' εγκαταλείψω.

—Να μ' εγκαταλείψης;

—Ναι, Λάκη. Με είχε προμάζει ή μοναξιά, με είχε παράξει ο φόβος για το μέλλον, κι' έπρόκειτο να σ' εγκαταλείψω, να φύγω άπόψε με τον 'Αλέκο...

—Με τον 'Αλέκο; Τι λές, άγάπη μου; Και γιατί δεν έφυγες;

—Γιατί σ' άγαπώ, Λάκη. Οχι, δεν θα φύγω ποτέ από κοντά σου, δεν θα είμαι άλλωμένη πιά... Θα ξαναφτιάξω από την άρχη την εύτυχία μας, τη ζωή μας. Συχώρεσε με, άγαπημένε μου, συχώρεσε με...

Έκείνος απλώνει τα χέρια του, τη σφίγγει στην άγκαλιά του και τη γεμίζει φίλια.

Απ' τα θολά μάτια του δυο δάκρυα κυλούν στα χλωμά μάγουλά του.

—Ας μη ξαναμιλήσουμε γι' αυτό, Μπέτη, τις λές. Τιποτε δεν συνέβη. Σ' άγαπώ και μ' άγαπάς και τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να μās χωρίση.

—Τίποτε! λές κι' ή Μπέτη και τόν φιλεί στα σκετεινιασμένα για πάντα μάτια του.

Ση. ΠΡΙΣΤΟΡΗΣ

Την άλλη μέρα παντρεύτηκαν, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του.

—Σ' άγαπώ! του ψιθύριζε. Θα προσπαθήσω να σε κάμω να ξεάσης τόν καϊμό σου.

—Θα είμαι ένοχλητικός στη ζωή σου, τις έλεγε ο Λάκης.

Κι' έτσι, όπως της τόλεγε έπειτα από τρία χρόνια, ο Λάκης άρχισε να γίνεται ένοχλητικός στη Μπέτη. Ο ένοχλοισμός της και ή φλόγα της μεγάλης της άγάπης έσθοναν σιγά—σιγά. Ή μοναξιά την θανάτωνε.

Και μιά μοιραία μέρα ή Μπέτη χρισμόελασε σε κάποιον άλλο που δεν ήταν τυφλός, και που μπορούσε να βλέπη την άμορφιά της και να την έξιμνη με γλυκά έρωτά-λογα.

—Θα μπορέσω να σε ζήσ' όλη σου τη ζωή μ' έναν τυφλό; τη ρώτησε ο άλλος. Χωρίς χαρά, χωρίς άπολαυσι, θαμμένη μέσα σ' ένα πένθιμο, θλιβερό σπύρι.

—Σταμάτα! Μη μου λές, περσοότερα. Άλέκο. Ξέρεις πόσο τόν άγαπώ.

—Τόν άγαπάς, μα δεν μπορείς να συνεχίσεις τη ζωή αυτή, είσαι νέα, ώραία...

Η Μπέτη χαμήλωνε τα μάτια της κι' άφηνε τόν 'Αλέκο, έναν πρώην κοινό τους φίλο, να καϊδεύη τα μαλλιά της.

Πάρτο άπόφρασι έπέμενε ο 'Αλέκος. Έκείνος έχει τη σύνταξή του. Αν δεν τολμάς να του μιλήσης εσύ, θα το πω εγώ και είμαι βέβαιος πως εσύ σου δόση την έλευθερίαν σου. Σ' άγαπώ. Μπέτη, δεν το καταλαβαίνεις;

—Άφσέ με να το σκεφτώ... —Θέλω το βράδυ μιά άπάντησι.

Όταν δά πέραν να κοιμηθ' ή, θα σε περιμένω στο άντικρυνό καφεναδάκι. Μ' ένα γράμμα όλο θα τελειώσουν, δεν θα τόν ξαναδωθ, θα πάμε στη Θεσσαλονίκη και κείνος θα το πάρη άπόφρασι. Θα στενοχωρηθ' ή βέβαια στην άρχη, αλλά... δεν μπορείς και συ να θάψης την άμορφιά σου κοντά του.

Μέσα στο μεγάλο δωμάτιο με το πράσινο άμπαζούρ, μέσα στη σιωπή που βράβαινε στις ψυχές του Λάκη και της Μπέτης άντήχοναν ελφονικά οι χτύποι του μεγάλου ρολογιού: ένας, δυο, τρεις... δέκα! Σε κάθε χτύπο ή Μπέτη άνατάραχταν σ' ήμνη. Κι' όταν σταμάτησαν άκούστηκε ή φωνή του Λάκη:

—Ψα είνε να κοιμηθώμε! Τι λές, Μπέτη;

Μιά κραυγή κυνηγημένου θηρίου άντήχονε άπότομα κι' ένας λυγμός.

—Οχι!... Οχι!... Η Μπέτη πέταξε το πλεχτό της πάνω στο ντιβάνι, κι' έτρεξε να γονατίση μπρος στην πολυθρόνα του τυφλού.

—Οχι!... Οχι!... Οχι!... Τα θολά μάτια του Λάκη τρεμόπαϊζαν άνηπουχα και άβυσσοντας το κεφάλι ψιθύρισε μ' άγωνία σαν μιά κακή προαίσησι να του έπνιγε τη φωνή.

—Γιατί, Μπέτη; Τι έχεις;

—Οχι, Λάκη, όχι, γιατί σ' άγαπώ, όχι, γιατί δεν θέλω να σ' εγκαταλείψω.

—Να μ' εγκαταλείψης;

—Ναι, Λάκη. Με είχε προμάζει ή μοναξιά, με είχε παράξει ο φόβος για το μέλλον, κι' έπρόκειτο να σ' εγκαταλείψω, να φύγω άπόψε με τον 'Αλέκο...

—Με τον 'Αλέκο; Τι λές, άγάπη μου; Και γιατί δεν έφυγες;

—Γιατί σ' άγαπώ, Λάκη. Οχι, δεν θα φύγω ποτέ από κοντά σου, δεν θα είμαι άλλωμένη πιά... Θα ξαναφτιάξω από την άρχη την εύτυχία μας, τη ζωή μας. Συχώρεσε με, άγαπημένε μου, συχώρεσε με...

Έκείνος απλώνει τα χέρια του, τη σφίγγει στην άγκαλιά του και τη γεμίζει φίλια.

Απ' τα θολά μάτια του δυο δάκρυα κυλούν στα χλωμά μάγουλά του.

—Ας μη ξαναμιλήσουμε γι' αυτό, Μπέτη, τις λές. Τιποτε δεν συνέβη. Σ' άγαπώ και μ' άγαπάς και τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να μās χωρίση.

—Τίποτε! λές κι' ή Μπέτη και τόν φιλεί στα σκετεινιασμένα για πάντα μάτια του.

Ση. ΠΡΙΣΤΟΡΗΣ

Ση. ΠΡΙΣΤΟΡΗΣ

Ση. ΠΡΙΣΤΟΡΗΣ

Ο πατέρας της Μπράουν ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΟΥ

Η περιφρονητική στάσις του Χίτλερ

Ο όρις Μπράουν, που ήταν για είκοσι τέσσερες ώρες πειρερός του 'Αδόλφου Χίτλερ, μοιάζει σαν μιά άδυνατισμένη μεγάλη άρκουδα. Από την κορμοστασία του, που πρέπει να ήταν άλλοτε έπιθλητική, δεν βλέπεις σήμερα παρά μόνο τα κόκκαλά του. Είναι ο τύπος του «άγαθού» άστού, που έχει μέτριες φιλοδοξίες και άγαπάει την ήρεμη ζωή. Το βλέμμα του φαίνεται θαρύ και οι κινήσεις του είνε άργες.

—Άποδοκίμωσα από την άρχη, λές, το σύνδεσμο της κόρης μου με τόν Χίτλερ. Άλλωστε, έμαθα για πρώτη φορά το είδύλλιο της Εύας με τόν ύπερ από μιά τοσεχική έπιθεώρησι, που δημοσίευσε τη φωτογραφία της. Στη φωτογραφία αυτή άναγνώρισα τη δευτερότοκη κόρη μου!

—Στην άρχη, ή γυναίκα μου κι' εγώ δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε στα μάτια μας. Ξέρουμε, βέβαια, ότι ή Εύα πήγαινε συχνά στο Μπερντενσόνγκεν, αλλά ποτέ δεν είχε περάσει από το μυαλό μας ή σκέψις ότι άγαπούσε τόν Χίτλερ.

—Δεν ήμουν ούτε περιφρονησ ούτε εύχαριστήμενος γι' αυτό το πράγμα. Γιατί ήξερα από την ιστορία ποιά τύχη περιμένει τις έρωμένες των μεγάλων της γης και εκτός αυτού, δεν είχα καμμία έμπιστοσύνη στο άστρο του Χίτλερ. Δεν του συχώρεσα ποτέ το ότι πήρε χωρίς τη συγκατάθεσί μου την κόρη μου ή καλύτερα και τις δυο κόρες μου, γιατί ή πρωτότοκη παντρεύτηκε χωρίς να το θέλω με το στρατηγό Έγκελεν.

—Και το σπουδαιότερο, θεωρούσα πάντα τόν σύνδεσμο της Εύας με τόν Χίτλερ σαν μιά προσβολή εις όρους της τιμής μου. Γι' αυτό προσάφισα δυο φορές να έπιπονηώσω με τόν Χίτλερ και να διαμαρτυρηθώ σ' αυτόν προσωπικά, όταν είδα ότι ή Εύα δεν λογάριαζε καθόλου ούτε τις έπιπλήξεις μου, ούτε τα δάκρυα της υπέρσε της. Δεν το κατώρθωσα, όμως και έδωκα τότε δυο έπιστολές στον καλλιτέχνη φωτογράφο Χόφμαν που ήταν στενός φίλος του ύπερ, με την παράκλησι να του της δώση. Δεν πήρα όμως ποτέ καμμία άπάντησι.

—Ξανάρκισα τότε τις συμβουλές μου στην Εύα προσπατώντας να την κάμω να αναισθησθ' ή στο άλμα της. Ή άπάντησις της ήταν:

—Τόν άγαπώ. Δεν ή άγαπήσις ποτέ κανένα άλλον εκτός απ' αυτόν. Δεν μπορείς να μ' έμποδίσης να πνιγώω να τόν βλέπω, γιατί είμαι ένληλη.

—Η Εύα γεννήθηκε στη Βαυαρία και άνατράφηκε σ' ένα μοναστήρι. Ήταν πάντα όνειροπόλος και είχε μιά έξαιρετική τρυφερότητα για όλα τα πράγματα, τα ζώα και τους ανθρώπους. Νόμιζε πάντα ότι έπεφτε από τα σύννεφα. Όταν ήταν μικρή δεν μπορούσε να συνεννοηθ' ή μαζί της. Σου άπαντούσε μ' ένα τραγούδι ή έσοπούσε ξαφνικά στα κλάμματα χωρίς να υπόδρη κανείς λόγος. Φυσικά, ήταν πολύ πεισματάρα.

—Την έποχη που άοχισε το είδύλλιο της κόρης μου δεν άνηκα στο έθνικοσοσιαλιστικό κόμμα. Ήμουν τότε καθηγητής της λειτουργικής στο Μόναχο.

—Μόλις άρχισε να γίνεται θόρυβος γύρω απ' αυτό το είδύλλιο, είπα στους συναδέλφους μου ότι ήμουν υποχρεωμένος να παρατηρήσ' άφου ή κόρη μου είχε έξέπσει τόσο πολύ ώστε να γίνη έρωμένη ενός άν' ρώπου που δεν θα μπορούσε να την παντρευθ' ποτέ.

—Οι συνάδελφοί μου με έπεισαν, όμως, να μην υποβάλω την παρτίτσι μου και άργότερα μερικοί απ' αυτούς με έξηνάγκασαν να έγγραφω μαζί της.

—Η κόρη μου μάς έγγραφε τακτικά. Άλλά δεν της άπαντούσαμε ποτέ.

—Τέλος, έλαβα μιά πρόσκλησι από τόν ίδιο τόν Χίτλερ. Ήταν ή έποχη της ύπογραφης του συμφώνου μεταξυ Γερμανίας και Ρωσίας, λίγο πριν από την ένναρξή του πολέμου.

—Ο 'Αδόλφος Χίτλερ όταν μάς δέχθηκε μόλις είπε εκατό λέξεις σε μένα και στη γυναίκα μου. Ο τόνος του ήταν ψυχρός και περιφρονητικός. Ή γυναίκα μου έκλαιγε από τη λύπη της. Ποτέ δεν είχαμε ύποστη τόσο μεγάλο έξευτελισμό!

—Όσο για την Εύα, δεν την άναγνώρισα καθόλου. Είχε γίνει ψυχρή και άδίστοχη και είχε σπινθιμένα διαρκώς τα μάτια της στον Χίτλερ. Ήταν επίσης πολύ άδύνατη. Φολούρησε κατόπιν στην έδαφική της ότι προσευχόταν πολύ και ότι φοβεροί εφιάλτες τάρσσαν τόν ύπνο της και είχαν κλονίσει το νευρικό της σύστημα. Από τότε δεν ξαναείδα ποτέ την κόρη μου.

—Ο όρις Μπράουν είνε σήμερα 68 χρόνων και εργάζεται σκληρά για να ζήση τη γυναίκα του και τόν έαυτο του γιατί μετά την άπελευθέρωσι, τόν άπέλυσαν από τη θέση του. Έχει επίσης μιά τρίτη κόρη, την 'Ιλσι, που εργάζεται ως δημοσιογράφος στο Μπερλίν.

—Ο όρις Μπράουν είνε σήμερα 68 χρόνων και εργάζεται σκληρά για να ζήση τη γυναίκα του και τόν έαυτο του γιατί μετά την άπελευθέρωσι, τόν άπέλυσαν από τη θέση του. Έχει επίσης μιά τρίτη κόρη, την 'Ιλσι, που εργάζεται ως δημοσιογράφος στο Μπερλίν.

—Ο όρις Μπράουν είνε σήμερα 68 χρόνων και εργάζεται σκληρά για να ζήση τη γυναίκα του και τόν έαυτο του γιατί μετά την άπελευθέρωσι, τόν άπέλυσαν από τη θέση του. Έχει επίσης μιά τρίτη κόρη, την 'Ιλσι, που εργάζεται ως δημοσιογράφος στο Μπερλίν.

—Ο όρις Μπράουν είνε

ΤΟ ΕΝΘΥΜΙΟ ΤΗΣ ΓΙΑΜΙΛΕ

«Ο Τζάιμς Σάντορ είχαν αγαπήσει μ' ένα παράφορο αίσθημα την Γιαμιλέ, τη γόρσα των φιδιών. Τό ποάγμα αυτό είχε γίνει μ' έναν τρόπο κεραυνόβολο και απροσδόκητο.

«Ενα βράδυ, καθώς γυρίζαμε στους δρόμους του Καίρου, τον είχα παρασύρει προς την είσοδο του θεάτρου ποικιλίων, όπου θριαμβούε ο δημοφιλής Γιαμιλέ. Ουμμάι ακάμην την αποστροφή του, όταν αντίκρισε τις πολυχρώμες εικόνες που παρίσταναν τη νέα με τα φιδιά κουλουριασμένα γύρω στο μπρούτζινο κορμί της.

— Τα θέαματα αυτά είνε φοικαλέα, μού είπε, Δέν ξέρω γιατί τ' επιτρέπουν. — Σέ βεβαίω πώς αζίζι να ίδης τη Γιαμιλέ, τού άπάντησα και τόν έσπρωξα μέσα στην αίθουσα.

Θά ήταν καλύτερο να μ'ήν

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΟΝ

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΕΛΙΖΑ ΓΙΑΝΝΗΛΟΥ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 38

Ώρα 9 - 2 μ.μ. - Τηλ. 24-309

Η Κα Έλιζα Γιαννήλου επιτρέφεται εκ Νέας Υόρκης όπου παρρηκολούθησε επί 1½ έτος τους πλαστικούς και αισθητικούς χειρουργούς Dr Fomon και Dr Webster, διπλωματούχους 3 ανεγνωρισμένων Κρατικών Σχολών εν Νέα Υόρκη και Σάν - Φραντζίσκο, και αφού παρρηκολούθησε εν Νέα Υόρκη, Los Angeles και Hollywood π'αν ό,τι αφορά την αισθητική της γυναικείας εμφάνισης, παρουσιάζει τας πλέον τελευταίας Αμερικανικής μεθόδους αισθητικής χειρουργικής και φυσικοθεραπείας. Αισθητική διατήρηση προσώπου και σώματος. Αισθητική διαμόρφωση, ώτων, ρινός, βλεφάρων, στήθους, σώματος. Τονωτική συσκευασία. Αισθητική επικάλυψις αγγειωμάτων. Εξάλειψις δυσμορφιών τριχών προσώπου και σώματος. Θεραπεία ακμής και παχυσαρκίας δια των τελευταίων νεοκατασκευών ηλεκτροθεραπευτικών μηχανημάτων.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ έναρξης παραδόσεων αισθητικής διαμόρφωσης της γυναικείας εμφάνισης εν γένει και προσωπικότητας. Έγγραφοι ήρχισαν.

Διά τους

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΥΣ

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΜΠΑΝΤΟΥΒΑΣ & ΣΕΜΠΟΣ

ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 4 (Β' όροφ.)

μικρό δέμα. «Εμοιάζε με κουτί. Απ' έξω ήταν τυλιγμένο με ροζ χαρτί και δέμενο με χρυσές ταινίες. Όταν ο υπηρέτης πήγε το δέμα στον Τζάιμς, εκείνος διάβασε πάνω σ' αυτό την ακόλουθη φράση: «Ενθύμιο της Γιαμιλέ». Έλυσσε άμέσως τις ταινίες κι' άφησε το ροζ χαρτί.

«Ενα μικρό κουτί παρουσιάστηκε τότε μπροστά του.

«Αλλά μόλις άνοιξε το σκεπάσμα του, είδε έναν δολοφονικό μικρό κόμπρα να τινάζεται με όρηι ποδς τα πινάκια κι' αίσθανθηκε το παγερό άγγιγμα του έρπετος στο λαϊμό του.

«Έπειτα ένοιωσε ένα μικρό πόνο. Και αυτό ήταν δλο!

Φώναξε τότε τον υπηρέτη του και τού είπε να μού τη λεφωνήση για να τρέξω κοντά μου.

«Αλλοίμονο! Άπουσίαζα από το σπίτι μου εκείνη την ώρα κι' όταν τέλος έφτασα στην μικρή έπαυλη, βοήκα τον Τζάιμς νεκρό. Είχε πεθάνει έπειτα από τρομερούς πόνους κι' έλο του το σώμα είχε γίνει κατμαύρο.

«Αναζήτησα άμέσως τη Γιαμιλέ. Δέν ξέρω αν θα την παρέδωκα στις άρχες ή θα την σκότωνα με τα ίδια μου τα χέρια. Αλλά η γόρσα των φιδιών είχαν εξαφανισθεί από το Κάιρο, χωρίς ν' άφήση κανένα ίχνος πίσω της.

ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΜΟΣ

Σωφρενικές = κίνδυνος θάνατος

Σύμφωνα με τις τελευταίες παρατηρήσεις των γραφείων Στατιστικής των Ηνωμένων Πολιτειών, οι σωφρενικές αντιλαμβάνονται ταχύτερα από τους άνδρες συναδέλφους των κινδύνου και των αντιμετώπιζων επιτυχέστερα. Οι άνδρες, σημειώνει η σχετική έκθεση, έχουν μεγαλύτερη ψυχραιμία και αποφασιστικότητα. Οι γυναίκες στερώνται συνήθως και από τα δύο αυτά προνόγια, που είναι απαραίτητα σ' ένα σωφρέ. Έχουν, όμως, μεγαλύτερη ταχύτητα αντίληψης, ίσως γιατί το νευρικό τους σύστημα βρίσκεται σε συνεχή υπερδιέγερση και εξαιρετική επιπιδειότητα. Η γυναίκα σωφρέ μπορεί ν' αποφύγη η ίδια ένα δυστύχημα. Αλλά οι χειρισμοί της είνε τόσο απροσδόκητοι πού... υπορεί να κάμη να συγκρουσθούν δυο άλλα αυτοκίνητα, πού θα συμβή να βρίσκονται κοντά της. Μ' άλλα λόγια είνε κίνδυνος - θάνατος για τους άλλους, ενώ η ίδια τα καταφέρνει σχετικώς καλά.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ίδου το μουσικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Αν Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53.100

Σημ.: Αι προσκομίζουσαι το παρόν απόκομμα λειβά- νουν δωρεάν κατ.

ΚΑΝΑΤΟΔΙΤΙΚΟ ΧΙΟΛΑΝΤΟΣ

Μονομαχία

«Όταν ο Ναστραδίν Χάτζας βρισκόταν στη Σμύνη, είδε μιά μέρα έναν Χριστιανό μοναχό να ψαρεύει στην άκρογιαλιά και να λέει: — Βοήθα, Άη Νικόλα!... Βοήθα, Άγιε Χαράλαμπε!... Ο Χότζας τόν άκουγε και χαμογελούσε.

— Γιατί γελάς, Χότζα μου; τόν ρώτησε ο καλόγερος.

— Πώς να μη γελάσω, τζάνουμ, τού αποκρίθηκε ο Χότζας. «Έτσι τού πήρες με τη σειρά τούς άγιους, σε λίγη ώρα θα τούς έχης τελειώσει.

— Δέν σε καταλαβαίνω. Τί θές να πής; ρώτησε ο καλόγερος.

— Θέλω να πώ πώς οι άγιοι της θρησκείας σας είνε πολύ λίγοι και θα σωθούν.

Ο καλόγερος πετάχτηκε επάνω.

— Δέν ξέρεις τί σου γίνεται, φώναξε στον Χότζα. Η δική μου θρησκεία έχει πειδ πολλούς άγιους από κάθε άλλη.

Σέ γελάσανε, τού φώναξε ο Χότζας. Πειδ πολλούς άγιους έχει η δική μου θρησκεία κι' αν θέλης τούς μετράμε.

— Βάζουμε καλλίτερα ένα στοίχημα; τού πρότεινε ο καλόγερος.

— Βάζουμε.

— Θά λέω έναν άγιο δικό μου και θα τραβάω μιά τρίχα από τα γένεια σου. Θά λες κι' εσύ έναν άγιο της θρησκείας σου και θα τραβάς μιά τρίχα από τα δικά μου. Έτσι θα μεδήση τόν άλλον εκείνος πού η θρησκεία του έχει τούς περισσότερους άγιους.

— Σύμφωνοι! φώναξε ο Χότζας, τριβοντας τα γένια του. Άρχίζω πρώτος: Μωάμεθ!

Και ξεριζώσε μιά τρίχα από τα γένια του καλόγερου.

— Ίησους Χριστός! φώναξε ο καλόγερος.

Και ξεριζώσε μιά τρίχα από τα γένια του Χότζα.

— Μεκίμ! φώναξε ο Χότζας. Και ξεριζώσε δεύτερη τρίχα απ τα γένεια του καλόγερου.

— Άγιος Χαράλαμπος! φώναξε ο καλόγερος.

Και τραβήξε άλλη μιά τρίχα από τα γένια του Χότζα.

— Φεχίμ, Μαχμούτ, Ταχρή! φώναξε ο Χότζας και ξεριζώσε τρεις τρίχες από τα γένια του καλόγερου.

— Αντώνιος, Νικόλαος, Ευθύμιος, Όνούφιος! φώναξε ο καλόγερος και ξεριζώσε τέσσερες τρίχες από τα γένια του Χότζα.

— Αυρού, Ουάρ, Καλήδ, Αβάν, Ίβν - Ζεϊνί! φώναξε ο Χότζας και ξεριζώσε πέντε τρίχες από τα γένια του καλόγερου.

Άγρίψε τότε ο καλόγερος. Φούγτωσε τα γένια του Χότζα και τού τα ξεριζώσε όλα μαζί, φωνάζοντας: — Άγιοι Πάντες!...

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 1 τού Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος αριθ 3

Υπεύθυνος Τυπογραφείου Σ.Π. Μπέλλας— Κατοικία: Ζεφύρου 4 Ν' Ηρόκλειον

ΣΥΝΑΦΟΝΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια... Δρχ. 95.000

Έξωμην... » 48.000

Τρίμην... » 24.000

Έμβασματα έσωτερικού δια ταχυδρομικής επιταγής, και έξωτερικού δια τραπεζικής τριταχίας προς τόν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΒΙΟΛΙ του Καβαλάντσι

Παράξενο διήγημα

Είμαστε στο 1675...

Καθισμένος το σούρουπο, σ' έναν πάγκο τού μαγαζιού του, ο οργανοτεχνίτης Καβαλάντσι ντα Σαλό, είχε βυθιστή σε όδυνηρες σκέψεις. Τρία ένοικια χρωστούσε στο νοικοκύρη του. — Άν σέ δυο ήμερες δέν μ' έξοφλήσης, τού είχε πη το μεσημέρι, ο νοικοκύρης του, θά σε πετάξω έξω απ' τó μαγαζί...

— Στο διάβολο να πάη η τέχνη μου! μουρμούριζε διαρκώς με θλίψη. Κι' όμως τί λαχτάρα και τί άγάπη κλειτοί η ψυχή μου γι' αυτή. Πόσα όνειρα είχα κάνει για να δώ μιά μέρα την Μπρεσία ένα περίφημο μουσικό κέντρο! Μάταια όμως βάφω τα βιολιά μου κίτρινα, για να τα κάνω όνομαστά...

— Δέν βαρύνεται... Ποτέ μου δέν θ' άκούσω να ζητούν με λαχτάρα οι μουσικοί τα «κίτρινα βιολιά τού Καβαλάντσι»... Όλοι τρέχουν στην Κρεμόνα κι' αγοράζουν τ' άνοστα βιολιά τού Αμαντί, τού Γκουανόνι ή τού Αλντόνιο Στραδιβάρι.

Σπκώθηκε βλαστημώντας κι' άρχισε να κόβη μανιασμένος βόλτες.

— Στο διάβολο!... Στο διάβολο!... φώναξε. Άν μου έλεγαν άλλοτε πώς έγώ, ο Καβαλάντσι ντέ Σαλό, ο γιός τού άριστοτέχνη Κάλο απ' την Μπρεσία, θα πεινούσα μιά μέρα παρ' όλη την τέχνη μου, δέν θα τó πίστευα ποτέ...

Χλώμιασε ξαφνικά, σταυροκοπήθηκε και έξέφωσις χτυπώντας το πόδι του:

— Στόν άρχισα να θά πουλούσα εύχαρίστως την ψυχή μου, άρκει ν' άποχτήσω κι' έγώ φήμη και πλούτη!

Δέν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του κι' άμέσως μιά τρομερή λαμψή τον θάμπωσε, μιά δυνατή βροντή τόν ξεκούφανε κι' άμέσως κατόπιν βαθύ σκοτάδι και τσουχτερή μυρωδιά θιασφύρι άπλώθηκε στό μαγαζί. Όταν σέ λίγο έπαυαν τα καταιχθόνια αυτά φαινόμενα, ο Καβαλάντσι ένοιωσε μέσα στο μαγαζί του την παρουσία κάποιου...

Μισοφοδισμένος ήπιως αντίκρουση τόν Άρχισα να, τού τόσο άπερίσκεπτα είχε επικάλεσθί, άρχισε να κυττάξη γύρω του φοβισμένα. Δέν είδε όμως τίποτε άλλο, παρ' όμωνά έναν χλωμό άγνωστο, ψηλό και κοκκαλιάρη, πού τού ζήτησε ν' αγοράση ένα απ' τα βιολιά του, τó όποιο και τού πλώωσε βασιλικά.

Ποιός ήταν ο άγνωστος αυτός άγνωστος; Δέν έξερουμε βέβαια. Πάντως αυτό πού έξερουμε είνε ότι ο Καβαλάντσι από την ημέρα αυτή άπόκτησε παγκόσμια φήμη με τα κίτρινα βιολιά του κι' έτσι πέθανε πάμπλουτος και δοξασμένος.

Βρισκόμαστε στο 1895.

«Ενα πρωί, ενώ μιλούσα με τόν φίλο μου Ντώσον και τούδειχνα τó καινούργιο πιάνο, πού μόλις τó είχα αγοράσει, ο ταχυδρόμος μού έφερε ένα δέμα και μιά επιστολή. Την άνοιξα και ξαφνιασμένος διάβασα τα έξης:

«Αγαπητέ κύριε Σώντερς, » Έκτελεσται της διαθήκης τού κ. Ζόζεφ Ουίλσον, σάς άποστέλλωμεν ταχυδρομικώς τó βιολί του, τó όποιο σάς έκληροδότησε κατά τη στιγμή τού θανάτου του.

Νταϊνίς και Υίος, συμβολαιογράφοι.

— Έσύ ήσουν στά μαχαίρια με τόν μακαρίτη Ουίλσον... μού είπε ο φίλος μου. Πώς διάβολο σέ θυμήθηκε στη διαθήκη του;... Και τώρα θά κρατήσης τó βιολί!

— Και γιατί όχι; αποκρίθηκα άνοίγοντας τó δέμα και κυττάζοντας

με περιέργεια, τó κατακίτρινο και γυαλιστερό απ' την πολυκαιρία βιολί. Ίσως ο μακαρίτης θέλησε μ' αυτό τó ενθύμιο να μού ζητήσει συγχώρησι, για όσα κακά μούκανε στη ζωή του... Όστόσο έλα να μού παίξης μιά στιγμή στο πιάνο τη νυχτωδία σου, για να μού πής τη γνώμη σου κατόπιν για τά πλήκτρα του.

Ο Ντώσον κάθισε στο πιάνο κι' έπαιξε μιά δοκιμαστική συγχορδία. Κι' έξαφνα χλωμιάσαμε κι' οι δυο μας από άνεκφοραστή φόκη. Γιατί τó κατακίτρινο βιολί άρχισε να παίζει μόνο του έναν σκοπό πένθιμο. Βαρού, άλλοκοτο...

— Είμαι χαμένος!... τραύλισε τότε με άγωνία ο φίλος μου. Τώρα θυμάμαι... Τό κίτρινο αυτό όργανο είνε ένα βιολί «Καβαλάντσι»... Είμαι χαμένος!...

Κύτταξα με πόνο τόν Ντώσον. Μήπως σάλεψαν τά μυαλά του;

— Μη με κυττάς έτσι, Σώντερς! έξακολούθησε ο φίλος μου με γαλήνια φωνή τώρα, άλλα με την ίδια νεκρική χλωμάδα στο πρόσωπό του. Πάει!... Είμαι καταδικασμένος τώρα σέ όλη μου τη ζωή, να παίζω πιάνο, κάθε φορά πού τó καταραμένο αυτό βιολί θά τó απαιτή.

Και χωρίς να προσθέση άλλη λέξη, σηκώθηκε, άποπτε τó κίτρινο βιολί με λαχτάρα και βγήκε τρέχοντας απ' τó σπίτι, χωρίς να με χαιρετήση!

Πέρασαν δυο ήμερες χωρίς να δώ τόν φίλο μου. Είχα άτελεισθή πιά ό,τι θά μάθαινα νέα του, γιατί κι' έτσι τó σπίτι του τόν είχαν χάσει εντελώς. Τέλος μιά μέρα έλαβα μιά επιστολή του απ' τó Παρίσι, στην όποια διάβασα τα έξης αλλόκοτα:

«Αγαπητέ μου φίλε,

» Πειθάρκα διδυκτισμένους και σέ συγχωρώ γιατί ήσουν χωρίς να θέλεις η αιτία της καταστροφής μου. Τό «Καβαλάντσι», τó σατανικό εκείνο βιολί, ήταν τó τελευταίο κι' όσα βγήκαν από τó χέρι τού μοιραίου τεχνίτη των, τού όποιου πήσαν και τó όνομα... Θέλοντας ο καταραμένος να ξεπεράση τόν Στραδιβάρι στή φήμη και στή πλούτη, πούλησε την ψυχή του στο Διάβολο, κι' έτσι τó τελευταίο έργο των χειρών του τó βαραίνει θεϊκή κατάρρα...

Τό ήξερε αυτό ο δεινό σου Ουίλσον και γι' αυτό δέν έπαιξε ποτέ του αυτό τó βιολί... Έξορτας όμως ότι είσαι μουσικός, σου τó έστειλε με δώρο, έχοντας τó σκοπό τού: Μόλις θά παίζεις πιάνο κι' οι νότες του θά δονούσαν ανάλαφρα τίς χορδές τού βιολιού, αυτό τότε όνι μονάχα θα σέ άκουγαν νιάριζε, άλλα θα ρίζανε στην ψυχή σου και την καταιχθόνια κι' ακατανίκητη μαγία να παίζης διαρκώς, για ν' άκούης την υπερφυσική γλυκιά μελωδία του!... Αυτό έπαθα κι' έγώ με τó κολασμένο αυτό βιολί. Η ά ύπνια, η αμείλιχτη μουσική υπερδιέγερσις, τó διαρκές τέντωμα των βασανισμένων μου νεύρων κι' η λιγοστή τροφή, την όποια στά πεταχτά έτρωγα, μέσα στο όρνιθιακό μουσικό πανδαιμόνιο, πού μ' είχε πιάσει, όλα αυτά μ' έφεραν επίτελους στά νείλη τού τάφου...

Πειθάρκα μ' άλλος θνητός δέν θα βασανιστή, γιατί ξέρω τó σωτήριο μουσικό: Την ώρα πού θα ξεψυχή, θά καταραστώ με όλη μου την ψυχή και τó όργανο και τόν τεχνίτη του, θά τó κάμω κομμάτια, κι' έτσι η σατανική επιρροή του θά πάμην έντελώς!... Προσευχίσου στόν Πάστη μας για μένα και ύγιαίνε...

Ντώσον»

Πήγα μετά καιρό στο Παρίσι κι' επισκέφθηκα τó νεκρικό δωμάτιο τού άμωρου φίλου μου, σύμφωνα με την όποια ήθελα να τον έθαψω.

— Εσύ ήσουν στά μαχαίρια με τόν μακαρίτη Ουίλσον... μού είπε ο φίλος μου. Πώς διάβολο σέ θυμήθηκε στη διαθήκη του;... Και τώρα θά κρατήσης τó βιολί!

— Και γιατί όχι; αποκρίθηκα άνοίγοντας τó δέμα και κυττάζοντας

Ελαττώματα των ποδιών

Στό σημερινό τελευταίο σχετικό σημείωμα θά σάς γράψω για τούς κάλους. Στά δυο προηγούμενα σημείωματα μιλήσαμε για την ετιολογία των διαφόρων αντιαισθητικών και όκληρων ελαττωμάτων των ποδιών ως και για τίς γενικές διαταραχές πού προκαλούν αι παθήσεις αυτές παραμελούμενες.

Οι περισσότεροι έξ άγνοίας των διαφόρων συνεπειών πού είνε δυνατόν να προκληση ένας ασημαντος κάλος, μεταχειρίζονται για την θεραπείαν τού πολύ επικίνδυνου μέσου. Όχι όλίγοι, δυστυχώς, θάνατοι έχουν σημειωθή και περισσότεροι άκόμη άκρωτηριασμοί από μολύνσεις, κατόπιν επιπολής περιποίησως ή άποκοπής ενός κάλου.

Γιά ν' αποφύγετε τούς κάλους τó καλλίτερο μέσο είνε να φοράτε φαρδιά και μακριά παπούτσια. Ποτέ κοντά ή μιντερα. Οι κάλοι προκαλούνται από την τριβή τού παπουτσιού, καθώς μιλήσαμε λεπτομερώς στά προηγούμενα σημείωματα, όποτε άμα πάυση με τó φαρδύ παπούτσι ή τριβή τού δακτύλου, ο κάλος θά άτονήρη και τó πόδι θ' ανακουφιθή. Οι κάλοι πονούν ολίγοντερον ή περισσότερον, αναλόγως των ύφρονιστρικών καιρικών μεταβολών και της πίεσως πού υφίστανται.

Όσα φάρμακα κι' αν μεταχειρισθί τις για τó ξερίζωμα, όσες φορές κι' αν άκόμη υποστή τις την χειρουργική από την ρίζα άφαιρέσιν των, οι κάλοι θά ξαναγίνουν και στο ίδιο μάλιστα μέρος, ταχέως, αν δέν φορήθ φαρδύ παπούτσια.

Τό κόσμημα των κάλων είνε μιά πολύ κακή συνήθεια και πρέπει ν' άποφεύγεται. Άν εν τούτοις ο κάλος είνε τόσο μεγάλος και χρειάζεται άποκοπή του πρέπει να γίνη αυτή με μεγάλη προσοχή και αντισηψία. Άν κατά τó κοψίμο τού κάλου τυχόν τόν ματώσετε, τότε ν' άφιστε να τρέψι τó αίμα άφθονο, δίκως να τó στεγνώσετε, κι' όφου τόν πλύνετε κατόπιν με άρκτο όινόπνευμα να τού κάψετε άμέσως και μιά επάλειψη βάμματος ιωδίου. Ν' άποφεύγετε δε τούλάχιστον επί είκοσιτετράωρον να βάλετε παπούτσι και να μείνετε εν άναπαύσει και με τó πόδι υψηλά σ' ένα μαξιλάρι, για να προλάβετε κατά τó δυνατόν την φλεγμονή τού κάλου και την σοβαρά συνέπεια της, την λυμφανγείτιδα πρόδρομον πάντοτε μιάς σοβαρωτάτης και άκρας επικινδύνου γενικής κατάρσεως.

Πάντως μόλις παρατηρήση τις κάποιο άσυνήθες επώδυνο πρήξιμο τού κάλου με μιά έλαφρά τριγύρω του κοκκινίλα έπεκτεινόμενη συχνά και στήν ραχιαία όκμα επιφανεία τού ποδιού και συνοδευόμενη πολλές φορές από πυρετό ή ρίγος, να καλή άμέσως τόν γιατρό πού διότι παραμελούμενης της κατστάσεως ταύτης υπάρχει κίνδυνος δια την ζωή τού πάσχοντος. Μέχρις ότου έλθι ο γιατρός ο άσυνήθης πρέπει να παραμείνη κλινήρης και με τó πάσχον πόδι υψηλά σέ βεβήρια. Να εφαρμόζονται δε επί τού πάσχοντος πόδος άλλεπάλληλες θερμές κομπρέσες αλουμινίου. Την ένδεικνυόμενη άναλόγως σουλφοναμιδοθεραπείαν ή πενικιλινθεραπεία θά καθορίση ο κουνάτης ιατρός.

Εάν δέν δύνασθε να περιποιηθώ μόνοι σας τούς κάλους σας τότε να καταφεύγετε σέ άνεγνωρισμένους ειδικούς πεντικυρίστες και να μη έμπιστευόσθε την άποκοπή των έξ άπειρου ή όποιο άγνωστες τελείως την άρραφή και την αντίληψη γίνονται πλειστάκις παρ' όλοι άνεπαγορθών συμφορών.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός Δερματολόγος

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

★ Η κοψίς τού αρπουιού είνε άπαραίτητη για τó καίριο πής έπίδερμινος. Πρέπει έν τούτοις να είνε πολύ περιωρισμένη γιατί άλλοίως έρεθίζει και καθιστά την έπίδερμινά πλεζαρή.

★ Είπαμε μετά τó πλύσιμο, ακουρίζετε καλά τó πρόσωπό σας όποτε να μη μένη επάνω υγρασία. Άν παρουσιασθών στο πρόσωπό σας μικρά σπυρία και βέλετε ν' άπολαγνήτε απ' αυτά μην έμπεδίζετε την ανάπτυξη τους και άκόμα μη τα πιέζετε.

★ Για την τελεία θεραπεία τούς χρησιμοποιείτε ένα μίγμα από χυμό λεμονιού άνακατεμμένον με ίση ποσότητα γάλας και μιά πρέζα βιομυθίου. Με τó μίγμα αυτό αλείψετε τó πρόσωπό σας.

★ Όταν υποφέρετε από λειχήνες άποφεύγετε την υπερβολική θερμοκρασία.

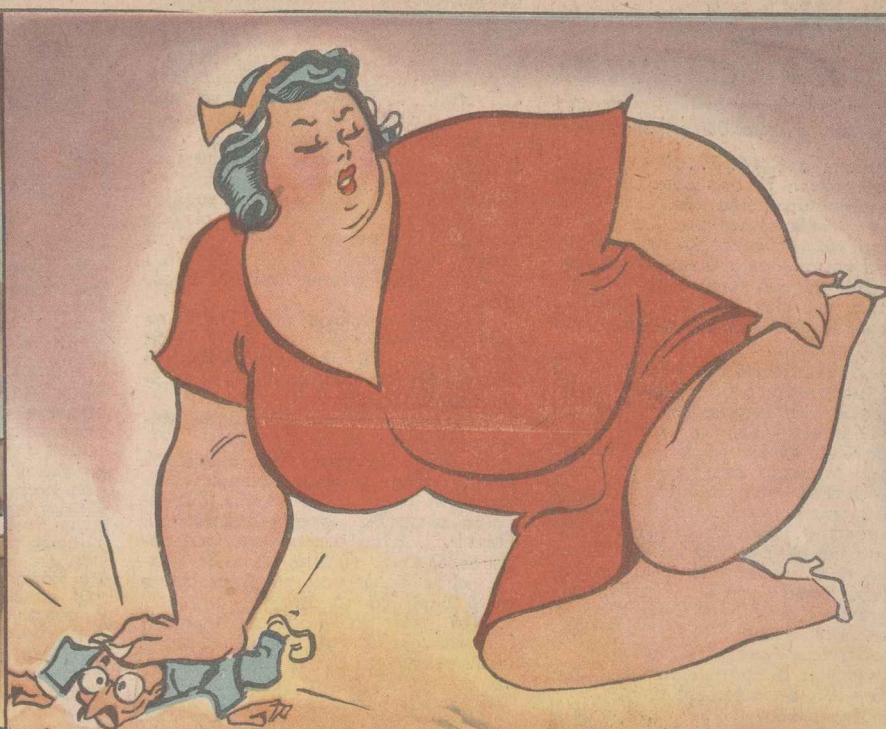
★ Μην στρίβετε ποτέ μη σφιχτοδέσετε, μην τραβάτε καώς χτενίζετε τίς άκρες των μαλλιών σας. Γιατί έτσι τα μαλλιά άδυνατίζουν και πέφτουν και δέν είνε δύσκολο ν' άρχίσετε να υποφέρετε κι' από ήμικρινίες.

★ Αποφεύγετε επίσης τα πολλά τσιμπιδάκια και μπικουντί.

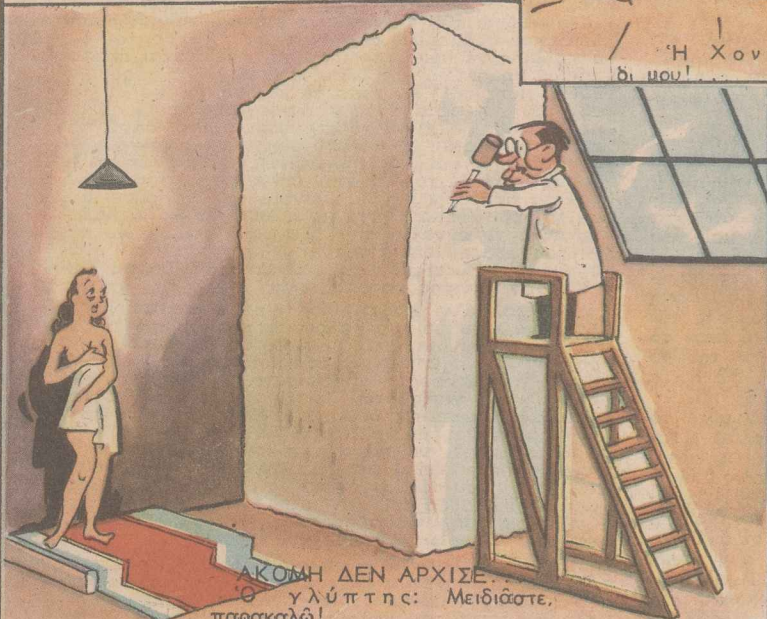
ΧΕΝΡΥ ΧΕΝΡΙΝΓΚ

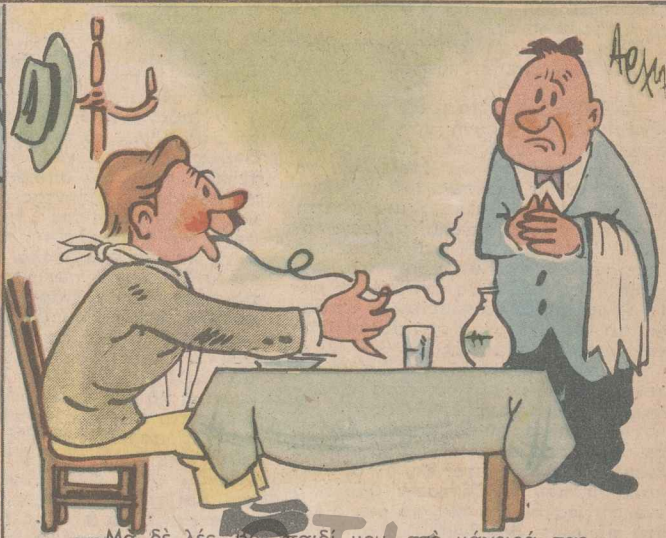
Σηολ
Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ
ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ
—Γδυθήτε, κυρία μου...
(Τού Σ. Πολενάκη)

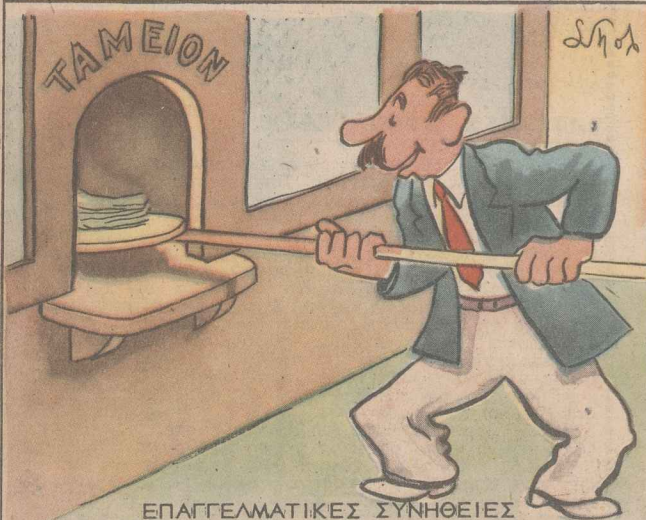
Η Χοντρή: "Αχ! Ζαχαρία μου, στραμπούληξα τὸ πό-
δι μου!"

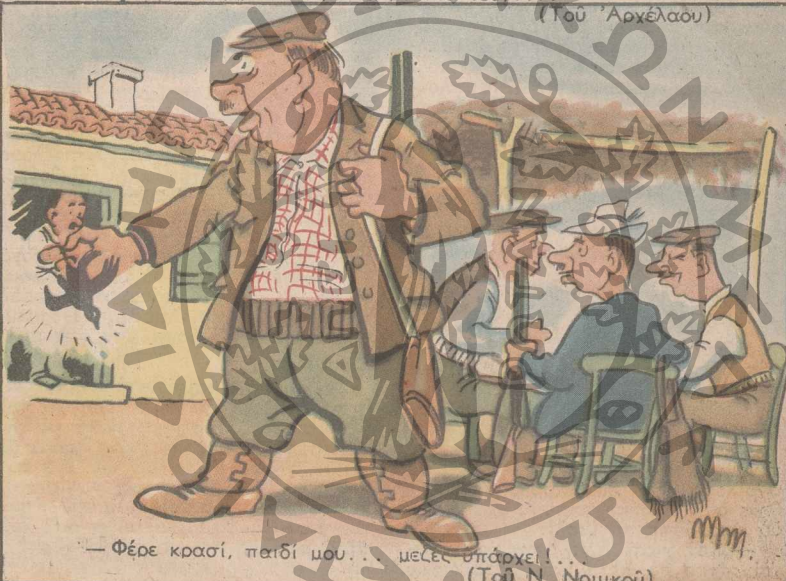
ΑΚΟΜΗ ΔΕΝ ΑΡΧΙΣΕ...
Ο γλύπτης: Μειδιάστε,
παρακαλώ!...
(Τού Μ. Γάλλια)

—Μά δέ λές, βρε παιδί μου, στὸ μάγειρά σας,
νὰ κόψη καὶ λίγο τὰ μαλλιά του;!
(Τού Ἀρχελαού)

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ
"Ο φούρναρης καταθέτει τὰ λεπτά του
στὴν Τράπεζα."
(Τού Σ. Πολενάκη)

—Φέρε κρασί, παιδί μου... μεζές υπάρχει!...
(Τού Ν. Νομικού)